

PENELOPE BLOOM

H

I

S



MEGKAPNÁM



PENELOPE BLOOM

H

I

S



MEGKAPNÁM



Írta: Penelope Bloom

A mű címe: His Package

Fordította: Stier Ágnes

Szerkesztők: Horváth Anikó, Vajna Gyöngyi

Nyelvi korrektor: Sári Luca

Műszaki szerkesztő: Daróczi Edit

© Penelope Bloom

© Stier Ágnes

© Maxim Könyvkiadó Kft.

A kiadvány a szerző engedélyével készült.

Borítóterv: Debreczeni Kinga (vintezis creative studio)

ISSN 2676-9875

ISBN 978 963 499 240 0 (puhatáblás), kiadói kód: MX-1521

ISBN 978 963 499 445 9 (e-könyv), kiadói kód: MX-1521e



Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H

Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: [info@maxim.co.hu](mailto:info@maxim.co.hu)

Felelős kiadó: Puskás Norbert

Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

---

## LILITH

**M**indig úgy gondolják, hogy nem vagyok túl „emberbarát”, bármit is jelentsen ez. Hát tudjátok, mit, seggfejek? Baromira emberbarát vagyok! Sok mindent szeretek az emberekben. Szeretem nézni, ahogy kissé peches dolgok történnek azokkal, akik megérdemlik. Szeretem kényelmetlen helyzetbe hozni az embereket. Csak mert nem úgy képzelem el a paradicsomot, hogy piknikkosárral a kezemben szökdécselek a legjobb barátnőmmel egy zöld mezőn, még nem vagyok pszichopata. Az, hogy valószínűleg előbb menteném meg egy macska életét, mint egy emberét... Hát, beismerem, talán kicsit közelebb kerülök ettől a pszichopata meghatározásához, de senki sem tökéletes.

Mindenkinek meg kellett találnia a maga örömét az életben. A bűnös élvezeteit. Az én örömeimet véletlenül mások balszerencséje jelentette. Ezt talán kevésbé felkavaróan is ki lehetne fejezni... A legtöbb embert nem kedvelem, és élvezettel nézem a szenvedésüket? Hm, nem, ez sem jó.

Gyakorlatilag azt feltételezem, hogy mindenkire lesújt a rossz karma, és ha vagyok olyan szerencsés, hogy végignézhetem, amikor megtörténik, az csak bónusz. A pasi, aki az előbb munkába menet leöntötte kávéval a nyakkendőjét, valószínűleg néhány órája egyszerűen

csak otthon magára hagyta az ártatlan golden retrieverét, aki csak egy kis hasvakarásra vágyott. *Karma*. A nő, akinek egy darab vécépapír lógott a cipősarkáról ebédszünet után, valószínűleg leszedte a keresztvizet egy szegény vevőszolgálatosról előző este egy nem működő kupon miatt. Még rosszabb, hogy a kupon valószínűleg azért nem működött, mert a nő – az emberek 90%-ához hasonlóan – nem vette a fáradságot, hogy elolvassa a részleteket a kártya hátoldalán. *Bumm*. A karma újra lesújt.

De van valami, amit még az univerzum nagy egyensúlyozásánál is jobban élvezek. Nem jövök könnyen izgalomba, és nem szokásom mosolyogni, de azt különösen élvezem, amikor arra várok, hogy a karma olyasvalakire csapjon le, aki kiakasztott.

És így kezdődött.

Mr. Tökély szembeszomszédja voltam a folyosó túloldalán. Nem tudtam a nevét – bár már néhány hete vele szemben laktam –, és nem is terveztem megtudni. Biztosan valami seggfejes neve van, mint „Cade”, „Tade” vagy „Spade”. A hozzá hasonló fickóknak mindig ilyen a neve, mintha csak most sétáltak volna le egy jachtról vitorláscipőben és csípőre kötött pulóverben.

Mr. Tökély nem így öltözködött, de totál el lehetett róla képzelni, hogy ilyen. Volt valami a hajában vagy a pofátlanul jóképű arcában, ami valószínűleg még kopaszon is jól nézne ki. Lehet, hogy azért, mert az ember ránézett, és gyakorlatilag látta az eszméletlenül gyönyörű emberek hosszú, folyamatos sorát, akiknek le kellett feküdniük ahhoz, hogy ilyen tökéletes genetikájú férfi jöjjön létre. Vagy talán csak amiatt a hülyeség miatt, hogy ilyen hihetetlenül jó formában tartotta magát. Mármost ne már, kinek van szüksége arra, hogy a teste úgy nézzen ki, mintha tökéletesen formált izomról tökéletesen formált izomra elegánsan próbálna kijutni minden ruhából, amit visel?

Egy rám nagyon nem jellemző pillanatban úgy döntöttem az első

napon, amikor ideköltözött, hogy adok neki egy esélyt. Fontos megjegyezni, hogy a döntésemnek szinte semmi köze nem volt ahhoz, hogy mennyire jól nézett ki, sem a bizarr fantáziáimhoz róla és a hullámzó keblemről. Semmi ilyesmi. Csak gondoltam, jó szomszéd leszek. A szokásos szúrós pillantás helyett csak felé pillantottam, és vártam, hogy bemutatkozzon. Még egy finom biccentést is küldtem neki, amiket pasiktól láttam egymás között. Láttam állal lefelé és állal felfelé biccentést is, úgyhogy választottam egyet.

Nem vártam nagy viszonzást. Esetleg egy állbiccentést lefelé vagy felfelé. Esetleg behúz a szobájába és magáévá tesz, mert még sosem látott olyan zabolátlan szépséget, mint amilyen én volnék.

De teljesen levegőnek nézett. Még a szemkontaktust sem vette fel. Szóval a gimisek halhatatlan szóhasználatával: „indul a játszma”.

Tökéletes akar lenni? Gyakorlatilag egy táblát akar a nyakában hordani, amin az áll: „Az életem jobb, mint a tiéd”? Ám legyen! Bele is gebedhet. De ha én erőt veszek magamon, hogy ne nézzek rád dühösen, akkor arra baromira mérget vehetsz, hogy legalább egy biccentéssel jössz nekem.

Ez volt az első hiba.

A második, hogy továbbra is úgy nézett, mintha lenne titkos készlete a lakásában a Harry Potter univerzum Felix Felicis főzetéből, mintha az élete minden egyes napja a tökéletesen szerencsés véletlenek sorozata lenne. Látszott a szemében.

De nem, a részletek nem számítanak. Csak az, hogy irritál. Ezért baromira vártam, hogy az univerzum rájöjjön, harminc évnyi balszerencsével tartozik neki egyetlen pillanatba sűrítve. Nem akartam, hogy valami nagyon súlyos történjen a fickóval, de az lett volna a napom fénypontja, ha egyszer láthatom pofára esni. Elég lenne egy mókás csontsérülés. Talán eldugulhatna a vécéje, és előnthené a lakását

szarral. Bármi, komolyan.

Úgy éreztem magam, mint egy árnyék, ami arra a csodás napsütésre vetült, ami az élete volt, amióta csak beköltözött, és kábé elegem lett.

Kedd volt, vagyis valószínűleg összefutnék vele, mielőtt a lakásomhoz érek. Talán volt némi fogalmam arról, hogy általában mikor ér a háztömbhöz munka után, de nem jártam folyton a nyomában. A férfi egyszerűen úgy élte az életét, akár az óramű, és vagy fél órával korábban ért ide, és odakint várt pontosan ötig, hogy bejöjjön, vagy a szerencséje odáig terjedt, hogy soha nem késett a vonata, vagy nem találkozott a csúcsforgalommal. Tekintve, hogy New York Cityben éltünk, utóbbit nehezen hittem volna el.

Két perccel öt előtt léptem ki a lakásomból, nem azért, mert össze akartam futni vele, hanem mert véletlenül pont akkor hagytam el a lakásomat. Kábé két percig tartott, hogy a lépcsőtől a postaládáig érjek, ezért ő véletlenül pont akkor lépett be, amikor én kijöttem a lépcsőházból.

Nem öltözött feltűnően. Olcsó napszemüveg, kifakult kék póló és farmer. Persze ő elérte, hogy úgy nézzen ki, mintha egymillió dollár értékű lenne, ettől pedig szerettem volna eltaposni. Ha a karma nem akarja elintézni, én boldogan besegítek neki.

A lakók postaládáit a falba építették bele, és óriásoknak tervezték. Én jó százhatvanhét centi voltam, de lábujjhegyre kellett állnom, hogy elfordítsam a kulcsot, és benyúljak. Mr. Tökély postaládája pont az enyém mellett volt. Ő gond nélkül elérte a sajátját, miközben én igyekeztem megőrizni némi méltóságot lábujjhegyen, arcomat a falhoz szorítva. Meglepően nagy dobozt halásztam ki onnan.

Mindketten csomaggal a kezünkben léptünk el a postaládáktól. Az enyém jellegtelen bézs színű volt, az övé nagyon nőies rózsaszín, amit egy fehér selyemszalag zárt le.

- Klassz csomag – jegyeztem meg. Kicsit meglepve hallottam a saját hangomat. Azt hittem, az agyam és a testem beleegyezett a passzív-agresszív taktikába, de azért sem akartam bocsánatot kérni, hogy egy kis szurkát dobok felé.

Megfordult, és felvont szemöldökkel végigmért. Istenem! A pasi jóképű volt. Szinte émelyítően, mintha a filmsztár külső nem lett volna elég neki. Addig kellett emelni a mércét, míg tökéletes nem lesz. Még azt sem lehetett mondani, hogy olyan tökéletes, hogy az már unalmas, mert a tökéletességének része volt, hogy precízen egyedi volt pont a megfelelő helyeken. Például a szemöldöke talán túl sötét és vastag volt, de tökéletesen illett az arcához. Aztán az orra. Eddig soha nem töltöttem azzal időt, hogy egy férfi orrát tanulmányozzam, de ez tényleg szép orr volt. Méltóságteljes. Sőt nemes. Olyan orr volt, ami hirtelen elgondolkodtatott azon, nem lettem-e hirtelen orrkedvelő típus. Olyasmi létezik egyáltalán?

- A magáé nagyobb – közölte a kezemben tartott csomag felé biccentve.

Olyan játékosság bujkált a hangjában, hogy küzdenem kellett, hogy elfojtsak egy mosolyt. Általában nem esett nehezemre nem mosolyogni. Az egész nem mosolygás magától jött. Általában ideges sem voltam pasik közelében, úgyhogy az a fura nyugtalanság a gyomromban biztosan csak az intenzív ellenszenv testre gyakorolt hatása volt.

- Aha, extra nagy dildót rendeltem. – Kicsit megdöntöttem a dobozt, és szúrós szemmel néztem rá.

A pasi felnevetett. Mély, telt hang volt.

- Küldjem a mentősöket a folyosó túloldalára, ha holnapig nem jön elő a lakásából?

- Ne! – válaszoltam. – Vízvezeték-szerelőt küldjön!

Újra nevetett, és azon kaptam magam, hogy *majdnem* mosolygok,



miközben felnéztem rá és a rendezett, fehér fogsorára.

- Ne hagyja, hogy feltartsam! Nagy terveik vannak, értem én.

- Igen, extra nagy terveim - motyogtam, aztán megfordultam, és felsiettem a lépcsőn. Mekkora seggfej! Megjátszhatja, hogy kedves és sármos, amennyire csak akarja, de soha még csak be sem mutatkozott. Csak akkor használja a sármját, amikor óriási dildókról beszélek? Valószínűleg perverz...

Tényleg rendeltem egy dildót, de normál méretűt, és ezt neki nem kellett tudnia. Ráadásul azzal sem értek egyet, hogy az, hogy valaki tekintélyes szexjátékarzenállal rendelkezik, bármit is elárul a szexuális életéről vagy annak hiányáról. Vagy kéznél vannak a dologhoz szükséges eszközök, vagy hívnod kell valakit, hogy elintézzék neked. Én? Jobban szerettem felkészülni.

Amint visszaértem a lakásomba, pár felesleges percig tépdستم a csomagról a papírt, mert túl lusta és makacs voltam ahhoz, hogy megtegyem az öt lépést a konyhába az ollóért.

Arra számítottam, hogy tizennyolc centi hosszú és öt centi vastag esti randipartneremet találok a dobozban. Ehelyett egy béna, nagy boríték hevert benne.

Kézbe vettem, és megfordítottam. Kiesett belőle néhány műanyag kártya, de a papírköteg benne maradt. Ha ez egy új szórólapozási technika, akkor működik, mert feléledt a kíváncsiságom.

Roosevelt, a cicám is érdeklődött. Tacskómacska volt, ami gyakorlatilag a macskavilág corgija; nagyon rövid lábak egy normál méretű testen. Lehetne azzal érvelni, hogy kicsit cinkes olyan macskát tenyésztetni, aminek tömzsi, rövid lábai vannak. Ha valaha kikerülne a vadonba, valószínűleg veszítene egy másik macskával vívott utcai bunyóban, mert nem érne olyan messzire, vagy ilyesmi. De azzal is lehetne, hogy tők király.

Felvettem az egyik leesett kártyát, és összehúztam a szemem a kép láttán. A szomszédom jogosítványa volt. *Bob Smith*? Azt hiszem, tévedtem az egész Cade és Spade névjátékkal, de a Bob szinte még rosszabb volt. Talán él odakint egy Bob nevű illető, aki istencsászár – legyünk őszinték, valószínűleg nem –, de bízd a szomszédomra, hogy olyan neve legyen, mint Bob, és azonnal el is éri, hogy megkérdőjelezzem a névvel kapcsolatos minden korábbi előítéletemet. *Seggfej!*

Visszadobtam a kártyát a dobozba, és alaposan elgondolkoztam. Úgy gondoltam, hogy tévedésből felnyitni valaki postáját eléggé bocsánatos. Tehát eddig nem éreztem túl nagy büntudatot. Viszont ha belenéznek a borítékban rejlő papírokba, esetleg elkezdeném rosszul érezni magam. Bosszúsan felnyögtem, és visszazártam a dobozt. Bármilyen titkokat is őriztetett *Bob Smith*, nem érdekelt annyira, hogy kitegyem magam annak a kis adag büntudatnak, amit akkor éreznék, ha szándékosan átnézném a postáját.

Ekkor valaki határozottan kopogtatott. Megvakartam Rooseveltet az álla alatt, és az ajtóhoz sétáltam.

Gondosan elrendeztem az arcvonásaimat, mielőtt kinyitottam. A „valami rendkívül fontosban zavartál meg” volt a cél, de amint megláttam, hogy a szomszédom áll az ajtóban, bamba képet vágtam.

Egy lila dildót tartott a kezében, aminek az öntvényébe határozott ereket dolgoztak be. Általában egy pillanatig értékeltem és élveztem volna a kidolgozását. Határozott forma, a szilikon szépen kidolgozott, a töve pedig remekül szívható. Minden, amiről egy lány csak álmodhat. Mélyen legbelül valószínűleg kicsit szégyelltem magam, de már rég megtanultam, hogy a zavarodat jobb felvállalni, mint elbújni előle.

– Ó, de jó! Megtalálta a partneremet! – közöltem, és kikaptam a dildót a kezéből. Mondandómat úgy nyomatékosítottam, hogy a golyók

hátulján lévő tapadókorongot hozzávágtam az ajtófélfához, ahová oda is tapadt, aztán veszélyesen inogni kezdett a szemeink között.

A fickó halvány jókedvvel nézett engem.

– A partnere betalált a postaládámba. Kíváncsi lennék, hogy maga is megkapta-e az én csomagomat?

– Azt hiszem, arról tudnék, ha betalálna hozzám a csomagja.

Úgy tűnt, nem találja viccesnek a szójátékomat. Úgy tette karba a kezét, hogy megnyalhattam volna a bicepszét és a mellkasát, bár én inkább beleharapni szerettem volna. Hisz a hozzá hasonló pasiknak épp elég öröm jut az életben.

– Biztos benne? – Mély hangjában megjelent egy feszült él.

Valamiért ettől a hangtól hazudni akartam a felfedezésemről. Talán az univerzum végre megtalálta a módját, hogy egy jól megérdemelt csavart labdát dobjon Mr. Tökélynek. Hacsak nem az volt az első és egyetlen kísérlete az egyensúly visszaállítására, hogy a Bob Smith nevet adta a fickónak. Talán belelátott a sötét, fura kis szívembe, és tudta, hogy én vagyok a tökéletes bűntárs.

Ugyanúgy keresztbe tettem a karomat, és Oscar-díjat érően megvontam a vállam.

– Aha. Egész biztos. Csak macskakaját kaptam. Talán a postásnő nem talált elég helyet mindkét doboznak az én postámban, ezért a maga lyukába gyömöszölte be a dildómat.

A fickó orrcimpái kicsit kitágultak. Szép orrlyukak voltak, már ha ez lehetséges, és látni egy kis dühöt az arcán csak még inkább érinthetetlen istenszerűvé tette. Sötét haja volt, enyhe borostája és világosszürke szeme. A bőre kicsit sápadt volt, de az valahogy tetszett. Ebből legalább kiderült, hogy nem lófrál odakint az izmait feszítgetve, vagy még rosszabb, tangában, és nem beolajozva csusszan be az egyik olyan sugárkamrába, amit barnító kapszulának hívnak.

Hosszú, feszült csend után felsóhajtott.

– Ha felbukkanna, tudja, hol talál.

– Hogyne. – Megpöccintettem a dildót, néztem, ahogy fel le ugrál, aztán két kézzel rámarkolva leszedtem az ajtófélfáról. Vulgáris cuppanás hallatszott, ahogy levettem. – Egyébként kösz, hogy visszahozta a partneremet.

Megint felsóhajtott, aztán becsukta az ajtót. *Az én ajtómat.* Miféle alak csukja be valaki más ajtaját, hogy véget vessen egy beszélgetésnek?

Dühös homlokráncolással néztem le a dildóra, mintha az tudná a választ. Még dühösebben hajítottam el a kanapé felé, így sajnos Roosevelttel felé is. A macsek riadt kis harci kiáltással vetődött félre az útjából.

Még egyszer felemeltem a vastag borítékot a dobozban. Haboztam, aztán beljebb csúsztottam a papírokat anélkül, hogy megnéztem volna. *Bocs, univerzum, ebbe nem akarok belekeveredni.*

---

**LIAM**

**M**ég egyszer megnéztem az e-mailt a telefonomon. A csomagot tényleg kézbesítették ma délután. Vagy a folyosó túloldalán lakó lány hazudott, vagy valaki más postaládájába került. Sehogy nem ellenőrizhettem, hacsak nem akartam arra pocsékolni az estémet, hogy az előtérben ücsörgök és végignézem, amíg mindenki kiveszi a postáját. De annak sem lett volna semmi értelme, mert nem tudtam, mekkora méretű és milyen típusú dobozt keresek, vagy hogy korábban felvihették-e már.

Nem is számított.

Az ösztönöm azt súgta, hogy a szomszéd lánynál van. Nem tudtam rájönni, mi baja van. Amióta beköltöztem, mást sem csinált, csak egyenesen keresztül nézett rajtam. Mintha tudná, mintha valahogy egyenesen átlátott volna rajtam és a gyatra hazugságaimon, amikbe az elmúlt hetekben bebugyoláltam magam. Végére is ez nem volt elképzelhetetlen. A mostohatestvérem kicsinyessége alig ismert határokat, és el tudom róla képzelni, hogy megveszteget random embereket, hogy keressenek valakit, akire illik a személyleírásom. Amennyire én tudom, a szomszéd lány akár Celiának is írhatott éppen.

Lerogytam az ágy szélére, és a kezemmel végigszántottam a hajamon.

Még mindig arra vártam, hogy valaki azt mondja, az elmúlt néhány hónap csak egy rossz vicc volt. A mostohatestvérem mindig teljesen hibbant volt, de a mostani műsora mindent elhomályosított a múltunkban.

Gondolni sem akartam erre. Semmire.

Ha meghúzom magam, elmúlik. Ha visszavágnék, vagy nagy feneket kerítenék a dolognak, az csak elnyújtaná a bosszúságomat. Ha nem adok neki új muníciót, megunja a dolgot, mint mindig, és én visszatérhetek a normális életemhez. Nem lesz több nevetséges figyelemelterelés és játék, amit kénytelen voltam játszani. Végre megint koncentrálni lehetek a cégemre, bár most üresnek éreztem a gondolatot. Éveken át csakis a céggel törődtem, és az, hogy el kell távolodnom tőle, még ha csak átmenetileg is, kezdte megkérdőjelezni, hogy miért állítottam parkoló pályára az egész életemet a munka kedvéért.

Megkerestem azt a pénzt, amire szükségem volt. Elértem a célokat, amiket felállítottam magam elé. Baromi jó voltam abban, amit csináltam, és nem volt létfontosságú, hogy törekedjek arra, hogy jobb legyek, mégis úgy éreztem, hogy vissza kell mennem az irodába, a munkámhoz és a versenyhez. Ezzel a szenvedélyemmel soha egyetlen kapcsolat sem tudott versenyezni, de minden egyes bujkálással töltött nappal egyre jobban megkérdőjeleztem az elkötelezettségemet. Talán tényleg itt az ideje a lazításnak.

Valaki kopogtatott.

Az ajtóhoz siettem, és a lány állt ott a folyosó túloldaláról, és szúrós szemmel nézett rám szempilláspirállal borított szemével.

– Itt van a hülye csomagja! Kiderült, hogy rajta volt a neve. *Hopsz!*

Nem meglepő módon távolról sem tűnt bocsánatkérőnek. A hangjában volt egyfajta unottság, ami nem igazán illett a tekintetéhez. Mintha folyamatos kihívás lenne benne, és valamire rá akarna venni, de

hogy mire, arról fogalmam sem volt.

Összeszorult a szívem, amikor láttam, hogy a csomagot felnyitották. Nem mertem megkérdezni tőle, hogy elolvasta-e a boríték tartalmát, ezért próbáltam farkasszemet nézni vele. A legtöbb embert kényelmetlenül érintette a csend, főleg, ha szemkontaktussal párosult. Véleményem szerint így lehetett a leggyorsabban megítélni, mennyire erős jellem valaki. Ezért, amikor tíz, majd húsz másodperc is eltelt anélkül, hogy a lány akár csak megrezzent volna a tekintetemtől, úgy döntöttem, hogy a kemény felszín, amit mutat magából, talán mégsem csak szerep.

– Kösz! – mondta a rá jellemző száraz, érdektelen stílusban, miután eltelt fél perc. – Ezt szokták mondani, amikor az ember valami kedveset tesz érted. – Nagyerővel nekilökte a dobozt a gyomromnak, aztán elindult az ajtó felé.

– Várjon! Nem nézett bele?

– Hiszi vagy sem, nem igazán érdekel, hogy milyen hülye szarságokat küldenek magának.

Kivettem a borítékot, és láttam, hogy a pecsétet feltörték a hajtókán.

– Akkor miért nyitotta ezt ki?

Mélybarna szeme félrenézett, aztán vissza. Ez volt a gyengeség első jele, amit mutatott, és ez segített megállapítani, hogy mégis ember az érdektelenség magára vett álarca mögött.

– Maga miért nyitotta ki a dildó dobozát? – vágott vissza.

– Azt hittem, az enyém – szúrtem ki összeszorított fogaim között, bár tudtam, hogy magamnak köszönhetem, ami most jön.

– Bumm! – A szót egy laza szemöldökrándítással nyomatékosította. – Én meg azt hittem, a hülye borítékja az enyém. Van még kérdés?

Összehúztam a szemem.

– Nem hiszek magának.

– Engem meg nem érdekel.

Karba tettem a kezem, és vártam.

– Mi van? – kérdezte. – Azt hiszi, megtörök, csak mert maga adja itt nekem a szikrázó szem és némaság műsort?

Ezúttal gyorsan megszakította a szemkontaktust, sőt még a pólója szegélyét is babrálta, mielőtt újra felnézett rám. Apránként megnyertem az akaraterők viadalát, és azon kaptam magam, hogy élvezem a szavaink mögött rejlő kimondatlan vetélkedést. Azt máris tudtam, hogy nem egy azok közül a nők közül, akik eddig képtelenek voltak fenntartani az érdeklődésemet. Egyfajta szikra bujkált a rideg szemeiben, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem érdekelt a története.

Tényleg csinos volt. Hibátlan bőr és éjfékete haj. A vonásai lágyak és nőiesek, az álla viszont majdnem hegyes. A személyisége tele volt élekkel, amennyire én láttam, és találónak tűnt, hogy az arcán is van legalább egy él.

De a szája nyugözött le leginkább. Úgy tűnt, szinte teljesen ura az arcvonásainak, és valamilyen okból azt akarta mutatni a világnak, hogy elege van mindenből. Ezt tiszteltem. Én magam is sokat tudtam a rejtőzködésről. Tudtam, milyen álarcot viselni, és nem csak a mostohatestvérem baromságai óta.

De az ő maszkja nem volt tökéletes. Azok a telt ajkak néha hajlamosak voltak megremegni. A gyanútlan megfigyelőnek fel sem tűnt. Én nevetésnek láttam. Ha megnyomtam nála bizonyos gombokat, volt benne valamilyen merevség, ami befelé húzta a vonásait. Ismétlem, alig észrevehető, de nekem olyan, mint a szúrós pillantása.

Csuklóból legyintett egyet, ami azt üzenté, hogy „tök mindegy, ezen már túl vagyok”, aztán megfordult, hogy újra elinduljon.

– Vacsorázz velem! – kértem.

Az ajtaja előtt állt meg, amit egy viharvert könyvvel támasztott ki.



Amikor megszólalt, még csak felém sem fordult.

– Miért tennék ilyet?

– Mert szerintem belenéztél a csomagomba, és talán bevallod nekem az igazat, ha megpuhítalak egy kis borral.

– Borral? – Mozdulatlanul állt, a keze a lakása ajtaján pihent, a fejét egy kicsit lehajtotta. – Én csak nyers, véres húst eszem. Úgyhogy részemről ez egy határozott nem.

– Akkor nyers, véres húst eszünk. Nekem mindegy. Csak mondd igent!

Belépett a lakásába, aztán végre megfordult, hogy rám nézzen, de csak úgy, hogy az arcát az ajtó és a keret közé dugta. Ekkor először láttam valami valódi mosolyhoz hasonlót az arcán, de az is csak féloldalas volt.

– Talán, de ma estére már terveim vannak. Tizennyolc centisek.

Elvette a könyvet az ajtó útjából, és az magától becsukódott. Én meg ott álltam a folyosón, és úgy éreztem, mintha legyőztek volna egy olyan játékban, amit nem is akartam játszani. *Mi a fene?*

És valami mocorgott bennem, mintha egy hatalmas szikla szélén állnék, és lenéznék. Félelem? Várakozás?

Legszívesebben felnyögtem volna tehetetlenségemben. Csak arra kellett volna koncentrálnom, hogy leszegem a fejemet, és túlélem az elkövetkező heteket, sőt, talán hónapokat. Ameddig a mostohatestvérem fel nem adja. Tönkre akarta tenni az életemet és a hírnevemet, ezért inkognitóba vonultam. Hátrahagytam a lakásomat, az irodámat és a normális életemet. A munkámat távolról is intézhettem, bár nagy nyűg volt.

Úgyhogy volt épp elég bajom anélkül is, hogy a lány a folyosó túloldaláról befurakodjon a gondolataimba, viszont pontosan azt tette. Talán csak annyira megszoktam, hogy a nők a lábaim elé borulnak, hogy az ellenállása első halvány jelével felkeltette az érdeklődésemet. Vagy

talán csak pont az esetem volt. Még valószínűbb, hogy a kettő kombinációja.

Épp egy sör után kutattam a hűtőben, amikor belém nyilallt: az előbb bevallotta, hogy visszamegy a lakásába, hogy elszórakozzon a dildóval. A gyomromban érzett lehangoló ürességet forróság váltotta fel. A gondolattól, hogy a szarkasztikus szomszédom, aki hajlamos a fekete humorra, éppen kényezteti magát, mindenféle helytelen dolog jutott eszembe.

Ez csak egy újabb nevetséges fejlemény volt a nevetséges fejlemények hosszú sorában, és komolyan elkezdtem azon gondolkodni, ne hagyjam-e inkább a mostohanővéremet győzni? Hisz csak pénzről és büszkeségről volt szó. Másrészt viszont: mi másom volt?

---

**LILITH**

**A**llokem mélyéről szakadt fel egy sóhaj. Egyeseknél a sóhaj segélykiáltás. Azt akarják, hogy az aggódó szemlélő odahajoljon hozzájuk, és azt mondja: „Jaj, szegénykém, mi a baj?” Számomra a sóhaj inkább volt figyelmeztető lövés. Azt üzenté, hogy a tűrőképességem határára értem, és nincs hangulatom elviselni bárki baromságait. A világ kegyetlen, és én is az vagyok, ha próbára tesznek.

Munkában voltam. A hivatalos tituluômom: titkárnô. Négy év fôiskola és huszonöt év szemforgatás a lealacsonyító, sértô munkákra, amik idejétmúlt, férfiaknak alárendelt pozíciókba kényszerítik a nôket, és bumm. Titkárnô.

Remekül csináltam.

Mint kiderült, a legtöbb sikeres üzletasszony, akit csodáltam, szakmájuk csúcsára kivételes tehetséggel, jó szerencsével vagy családi kapcsolatokkal verekedte fel magát.

Nekem a háromból semmi nem jutott. *Eddig.*

Soha nem tartoztam a legtehetségesebbek közé, és különösebben szerencsés sem voltam. A családi kapcsolataimat pedig néhány kellemetlen emlék és fura személyiségjegy jelentette, amik egyértelműen a különös neveltetésemre voltak visszavezethetôek. Amim

viszont volt, az a makacs eltökéltségem, hogy próbálkozzak tovább, még a képtelen esélyek ellenére is.

Úgyhogy inkább vártam, hogy eljőjön az én időm. Igen, az előtt az iroda előtt ültem, amit egy nap vezetni akartam, de közben a hétvégéimet azzal töltöttem, hogy üzleti mesterdiplomát szerezzek. Ezt a tényt soha nem ismertem volna be, még kínzás alatt sem. Nem voltam oda azért, hogy az emberek tudjanak a személyes dolgaimról. Gyerekkoromban a szüleim folyton próbálták mikromenedzselni az életemet. Most, hogy egyedül életem, egy csepp irányítást sem akartam átadni senki másnak. Ha nem ismerik az álmaimat, meg sem próbálhatják megmondani, hogyan jutok odáig.

Ami az embereket illeti, a főnököm egészen rendben volt. Ezt szemtől szemben szintén nem ismertem volna be. A végén nekem kellene hívni az építési vállalkozókat, hogy szélesítsék ki az összes ajtónyílást az épületben, hogy a felfújódott feje beférjen, ha valaha is bókolnék neki. Néha úgy gondoltam, fogalma sincs semmiről, csak szupermagabiztos, máskor meg azt, hogy talán mégis egy gonosz zseni rejtőzik a gyakran kétbalkezes, könnyed külső mögött.

Úgy vonult ki az irodájából, mint Kramer a *Seinfeld*-ből, mintha pusztán a gondolataival mindent irányított volna.

*William Chamberson.*

Ő, valamint az ikertestvére, Bruce voltak a Galleon Enterprises tulajdonosai, és nekem jutott a balszerencse, hogy én legyek a... akármilyen is voltam. Isten a tudója, William normál titkárnői feladatokra nem igazán használt engem. Ha valami, akkor az antititkárnője voltam. Ahelyett, hogy abban kellett volna segítenem, hogy az emberek kapcsolatba lépjenek vele, és megbeszéléseket szerveztem volna le, az volt a dolgom, hogy elintézzem, hogy elkerüljön mindenkit és az összes megbeszélését. Úgy tűnt, mintha még támogatná is a lustaságot és a közönyös

hozzállásomat.

William és a testvére is nő volt, de ez egyetlen nőt sem akadályozott meg a hatalmas cégnél, hogy nyíltan beszéljenek arról, mennyire szeretnének kettesben maradni velük. A vélemények megoszlottak arról, hogy melyikük volt a népszerűbb célpont. A zárkózottabb nők – az A típus – úgy tűnt, Bruce után sóvárogtak, és az után, hogy tárgyilagos megszállottsággal hajszolta a tökéletességet mindenben. A B típusú nők Williamet és az ő vad, kiszámíthatatlan személyiségét kedvelték.

Szerintem mind idióták. William és a testvére szórakoztatóak voltak, de teljesen eszelősek.

William szóra nyitotta a száját, de ekkor megszólalt a telefon.

Mindketten odanéztünk. Modern, elegáns, szénszürke telefon volt rengeteg gombbal, amiket még mindig nem ismertem ki teljesen a négy év alatt, amióta itt dolgoztam.

– Felveszed? – kérdezte.

– Nem. Ma reggel töröltem le az összes ujjnyomot.

– Rendben – nyugtázta William. Két hosszú lépéssel az asztalomhoz lépett, és összeesküvő arckifejezéssel előrehajolt. Felvette a telefont, aztán vissza is tette, hogy abbamaradjon a csengetés. Persze így is friss ujjnyomok kerültek rá.

– Figyelj! Kérnem kell egy szívességet. Tudom, hogy nem megy túl jól neked az egész *munka* dolog. De megadok neked, amit csak akarsz, ha ma este tartod a frontot. Céges parti lesz, és kell egy belső ember, aki szól, ha ez a seggfej, akit a gimiből ismerek, felbukkan. Lehet, hogy tegnap éjjel küldtem neki pár tweetet, és kicsit kicsúsztak a dolgok a kezeim közül.

– Bocs. Nincs péniszem. Keress mást!

– Akkor úgy mondom, hogy belső nő, így jobb? Ez egy szófordulat. Beszédaktus? A francba! Hogy hívják azokat az izéket?

Széttártam a kezemet.

– Nem tudom pontosan. Nem az irodalmi és nyelvészeti jártasságom miatt vettél fel.

– Aha... Miért is vettelek fel? Folyton elfelejtem.

– Levegőnek nézem azokat, akik próbálnának beszélni veled, hogy ne kelljen beszélned velük.

Kétszer megsimogatta a fejemet.

– És te, okos kislány, meg is oldod.

Elhessegettem a kezét, és figyelmeztetően biggyesztettem a számat.

William elvigyorodott.

– Olyan vagy, mint egy dühös kutya, akit láncra kötök a ház előtt. Félelmetesebbnek tűnök tőled.

– Ja, mert én olyan félelmetes vagyok.

– Hát – kezdte William óvatosan –, ha nem akarod, hogy a lelkedet kiszívják a szemedben keresztül, vagy valami pogány rituálét hajtsanak végre az ágyad felett, miközben alszol, tényleg rémisztő vagy. De a lehető legjobb értelemben.

Farkasszemet néztem vele.

Bólintott, és rám mutatott.

– Látod? Pontosán erről beszélek. Aha. Szóval ma este? Megteszed? Adok neked... nem is tudom, mi az észszerű összeg három óra munkáért? Ezer dollár?

– Inkább tíz.

– Jó, tök mindegy. Akkor tíz. Megteszed?

Felsóhajtottam.

– Tízezer dollár *nem* észszerű összeg három óra munkáért. Megteszem a normál fizetésemért, de csak azért, mert azt mondtad, félelmetes vagyok. *A francba!* Várj... – Felnéztem a mennyezetre, és próbáltam eldönteni, hogy tényleg kimondjam-e, amit terveztem. Arra

gondoltam, ahogy a szívem zakatolt, amikor Mr. Tökély arra kért, hogy vacsorázzak vele, és tudtam, hogy nem tudok ellenállni. – Egy bökkenő azért akad. Talán igent mondtam egy ma esti randira. Mármint azt mondtam, „talán”, de arra gondoltam, inkább mégis igent mondok. Nyers húst ígért nekem – tettem hozzá, mintha ez mindent megmagyarázna.

William hátralépett egyet, és ostobán eltátotta a száját, aminek nevetségesen *kellett volna* festenie, de a fickó pofátlanul tökéletes vonásokkal volt megáldva, úgyhogy így is jól nézett ki.

– Randi? Az én Lilithem? Egy randi? Te jó ég! Mit veszünk fel? Fel kell hívnom az asszonyt! Hailey-nek erről tudnia kell! Nagy átalakulás lesz? Egyértelmű, ugye? Ne, várj, a pasi... a pasi... *olyan, mint te?*

– Hogy érted, hogy *mint én?*

– Tudod – válaszolta. A ruháimra mutatott, és fura, székrekedéses arcot vágott. – Hát, kábé, amilyen vagy. Nagyon különleges, úgy értem – mondta végül, mintha megtalálta volna a tökéletes kifejezést.

– Nem, nem olyan, mint én – válaszoltam. – Talán inkább, mint a testvéred.

William erre öklendezni kezdett. Igazából olyan meggyőzően hangzott, hogy nem tudtam biztosan, hogy megjátssza-e.

– Bruce? Igent mondtál egy randira egy kényszerbeteg, seggébe dugott telefonpóznás, borzasztó humorú, két ikerből a legrosszabb típusú fickóval?

– Nem. Mármint nem tudom, mi van a seggében, nem néztem meg, *még*. És úgy értettem, hogy inkább olyan, mint Bruce, hogy igazából elég komoly. És alig ismerem. A dildómat az ő postaládájába tették, én meg az ő csomagját kaptam az enyémbé. Szóval meghívott enni. Vagy vacsizni. Vagy mit t’om én.

William karba tette a kezét, megfogta az állát, és apró, nyugtalan kört

írt le, mintha épp valami nagy rejtélyt fejtene meg.

– Csak szép sorjában, Lilith! Ha legközelebb mesélsz nekem bármelyik undorító szexjátékos hobbidról, ki vagy rúgva. Nem kell tudnom, milyen kütyüket dugsz fel a micsodádba, oké?

– Tizennyolc centi – kezdtem lassan. – Lila. Vastag erek...

– Elég! – William a fejét rázta, és a halántékához nyomta az ujját. – Még fontosabb, hogy szuper lehetőség adódik a kétértelmű célzásokra. Ugye tudod? Az ő csomagja a te ládádban? Azt is mondhatnád, hogy...

– Szerintem már nem tudsz újat mondani – sóhajtottam fel.

William kicsit bosszúsnak tűnt, de aztán gyorsan helyrejött.

– De nem értem. Hogy jutott el onnan, hogy a dildód volt a postájában, oda, hogy randira hívjon?

– Talán elbűvöltem? Vagy talán csinosnak tartott.

William nevetett.

– Ennek semmi értelme – közölte, mintha meg sem szólaltam volna. – Sorozatgyilkos? Nőként ez az első, amiért aggódnod kell, igaz?

– Hogyne. Ha ő is sorozatgyilkos, összevethetjük a tapasztalatainkat. Áramot spórolhatnánk azzal, hogy egy fagyasztót használunk a hullák tárolásához.

William összehúzta a szemét.

– Az az ijesztő, hogy azt sem tudom, viccelsz-e. És nem is akarom tudni, mert ha tudnám, valószínűleg én lennék a következő a listádon.

– Talán már rajta is vagy.

Ügyet sem vetett a fenyegetésemre. William elég régóta ismert ahhoz, hogy tudja, én az az ugató kutya vagyok, amelyik nem harap, de legalább még mindig félt a rossz hangulatomtól.

– Egyvalami nyilvánvaló. Többet kell tudnunk erről az úgynevezett férfiről. A szokásait. Az időbeosztását, a modorát. A hobbijait. A munkáját. Mindent, még hozzá gyorsan. Nem engedhetem, hogy elmenj



vele randizni, csak ha többet tudunk.

– A fenébe! Bárcsak lenne valamilyen egyértelmű, könnyű módja annak, hogy gyorsan megtudjunk dolgokat valakiről! Például... valamilyen ősrégi szokás, amely során néhány órán keresztül együtt eszel valakivel, és magadról beszélsz, meg ilyesmi.

– Felejtsük el az elméleteket, Lilith! Tudom, mit kell tennünk. Egy pillanat!

Eltűnt az irodájában. Amikor pár perc múlva visszatért, egy hipermodern távcsövet tartott a kezében, labdává gyúrt fekete ruhákat, és valamit, ami úgy nézett ki, mint egy fehér műanyag tál, a közepén egy mikrofonnal. Mindent letett elém az asztalra.

– Íme, a terv. Használod ezeket a király vackokat. Kémkedsz a fickó után. Ha fura alak, nemet mondasz. Ha normális, randizol. Biztos, ami biztos, fenntartom neked a melót ma estére. – Kétszer megpaskolta az asztalomat, és rám kacsintott. – Szívesen.

– Kérdezzem meg, hogy honnan szerezted ezeket?

– Nem, mert ha elmagyaráznám, intim részleteket kellene elárulnom a csodálatos, egészséges szexuális életemről a kedves feleségemmel.

– Megígérem neked, hogy soha többé nem beszélek dildókról, ha megígéred, hogy soha többé nem beszélsz az „egészséges” szexuális életemről. Soha, de soha.

– Áll az alku.

A fejemet csóváltam a kütyükre.

– Legalább, nem is tudom, fertőtlenítettél mindent?

– Hát persze, hogy fertőtlenítettük. Miféle barbároknak nézel minket?

– Ez az új mélypont, William. Még tőled is. Komolyan azt hiszed, hogy totálisan a pasi nyomába szegődök, csak hogy legyen ürügyem használni néhány menő kütyüt? – Az ujjamat végighúztam a modern és csillogó

éjjellátó távcsövön. – Még akkor sem, ha nagyon menő, hipermodern  
kütyük. Tizenkét évesnek nézel?

---

**LIAM**

**E**lvettem a kávémat az eladótól, és gyorsan, lazán körbepillantottam a kávézóban, mielőtt odaléptem az üzlettársaimhoz, Price-hoz és Kade-hez.

– Szerintetek ez a „ne öltözzetek feltűnően”? – kérdeztem, miközben leültem.

Price kihúzta a hawaii inge gallérját, és sértettnek tűnt.

– A nyaralók így öltöznek. Turista vagyok.

Price a féltestvérem volt, és mindketten örököltük apánk éles vonásait, ahogy a széles vállát és a hosszú lábát is. De itt véget is értek a hasonlóságok. Az én hajam sötét volt, az övé piszkosszőke, mint az anyjáié. Az én szemem szürke, az övé világosbarna.

Kade akkora volt, mint egy hegy, aki fura módon gyakornokként kezdett a cégnél néhány évvel ezelőtt. Az ember el sem hiszi, hogy valaki lehet ekkora, amíg meg nem látja. Úgy nézett ki, mint aki könnyedén átsétál pár falon, aztán fagyos tekintettel kiköveteli magának, hogy a cég társtulajdonosa legyen. Volt egy kevés bűnözői háttere, de ezzel igyekeztem nem túl sokat foglalkozni.

Kade pólót viselt, ami rásimult az alakjára, melegítőnadrágot, fekete baseballsapkát és szemüveget.

Lekaptam az arcáról a szemüveget, és levettem a sapkát.

– Ha túlságosan erőlködsz, hogy észrevétlen légy, az észrevehetővé tesz – közöltem. Price-ra nézve csak csóválni tudtam a fejemet.

– És New York Cityben nem így öltöznek a turisták. „I Love New York”-os póló van rajtuk, vagy ilyesmi. És New York-inak öltözni sokkal kevésbé feltűnő, mint turistának, te agyas.

Kade csak vállat vont, de Price savanyú arcot vágott.

– Talán Floridából jött turista vagyok. Az eszedbe jutott, zsenikém? – kérdezte Price.

– Rátérhetnék a tárgyra? – Újra hátranéztem a vállam felett, bár nem tudtam pontosan, mire számítok, mit fogok látni. Ha Celia tényleg követtet valakivel, kétlem, hogy az illető ballonkabátot és kalapot viselve úgy tenne, mint aki újságot olvas. A tucatszámú kávét kortyolgató, laptopon dolgozó, bagelt eszegető vendég közül bárki lehetne az.

– Meddig marad ez így? – kérdezte Kade. Mély hangja volt, mint az egymásnak gördülő vándorköveknek.

– Amíg biztos nem vagyok benne, hogy többé nem cseszekszik velem.

– Megpróbálhatok még egyszer beszélni vele – javasolta Price. – Az én testvérem, még akkor is, ha kábé utál.

Az apám úgy döntött, hogy a lehető legzavarosabbá teszi az életemet azzal, hogy én az első feleségétől születtem, aztán újránősült kétéves koromban. A második feleségétől megszületett Price, a nőnek pedig már volt egy lánya az előző házasságából. Végül ott voltam Price-szal, a féltestvéremmel, és Celiával, a mostohatestvéremmel, aki egyben Price féltestvére volt.

Kiskorunktól kezdve együtt nőttünk fel, és amióta csak az eszemet tudom, Celia egészségtelen érdeklődést mutatott irántam. Szinte teljesen egyidősek voltunk, vagyis iskolás koromban egyáltalán nem menekülhettem előle.

– Kábé annyira utál téged, mint amennyire utálok a gyűrődéseket a zoknimon – mondta Kade Price-nak.

– Hogy mi? – meredtem rá.

– Tudod – válaszolta –, amikor meggyűrődik a zoknid, és egész nap érzed, hogy van egy hupli a talpad alatt. Az a legrosszabb.

– Az eszedbe jutott valaha, hogy egyszerűen csak levehetnéd a cipőt, és megigazíthatnád? – kérdeztem.

– Rádásul úgy fogalmaztál, mintha le akarnád tromfolni – tette hozzá Price. – Például, nem is tudom: „Kábé úgy utál téged, mint ahogy én utálok, hogy leszúrjak.” Ilyesmi. – Kade úgy nézett Price-ra, mint egy idiótára.

– Milyen ember utálja kábé, hogy leszúrják? Azt az ember irtózatosan utálja.

Price tehetetlenül nézett rám. Vállat vontam. Kade remekül dolgozott a cégben, de a viccelődés nem tartozott az erősségei közé.

A cégünk befektetési csomagokat adott el nagy pénzügyi tanácsadóknak, sőt még árfolyam-kockázati alapok vezetőinek is. Általában a tanácsadók és vezetők maguknak állították össze a befektetési csomagokat, de nekünk ez volt az erősségünk. Jobban csináltuk, és ezt adatokkal is tudtuk bizonyítani. Az ügyfeleik boldogabbak voltak, mi pedig csak kicsi részesedést kértünk, úgyhogy mindenki örült.

Ahelyett, hogy százalékot vagy sikerdíjat kértünk volna, hónapról hónapra összeállítottuk a legkiemelkedőbb portfóliókat, és prémiumért eladtuk. Nekünk volt az egyik legjobb eredményünk a szakmában, és csak egyre javult. Mindig is jó orrom volt a tőzsdéhez, én így vettem ki a szerepemet a cégben. Minden hónapban én állítottam össze a csomagokat, és a belemet is kidolgoztam, hogy felkutassam a legjobb lehetőségeket. A legtöbb portfólió öt- vagy hétszázalékos hozamot ígért,

de mi a tízet céloztuk meg. Nem volt könnyű, de szerettem a kihívásokat, és amióta belevágtunk, ritkán volt rossz hónapunk.

Price foglalkozott az eladással. Struktúrára és iránymutatásra volt szüksége, hogy a munkára koncentráljon, de amikor odafigyelt, a levegőt is el tudta adni egy halnak. Kade, dacára annak, ahogy kinézett, gyakorlatilag zseni volt a szoftvertervezésben. Azt, amit én csináltam, egy újszerű programmá alakította, amit havi szolgáltatásként eladhattunk. Én válogattam, az ügyfeleinknek pedig csak meg kellett tartaniuk az előfizetésüket, hogy minden hónapban megkapják az új havi részvénycsomagot.

Együtt piszok jó csapatot alkottunk.

Áadtam az USB-meghajtót Kade-nek.

– Ez a januári. – Price-ra néztem. – Ne ígérj semmit, ha nem muszáj, de elég biztos vagyok benne, hogy ez a portfólió 12, talán 14%-ot is hoz majd.

Price füttyentett.

– Talán gyakrabban kellene rávennem a nővéremet, hogy bujkálásra késztesse téged.

Felnyögtem.

– Még mindig nem tudjuk, hogy nem bosszulja-e meg magát az a kár, amit azelőtt okozott, hogy meghúztam magam.

– Azt hiszem, túlértékeled őt – vélekedett Price. – Jó, elterjesztett rólad pár baromságot, és rávett pár újságot, hogy mocskolódó cikkeket írjanak rólad. Tehát az, aki odafigyel az ilyesmire, azt hiszi, hogy egy szexőrült, szodomazó démon vagy, aki képtelen a farkát a gatyájában tartani. Meleg vagy. Minden vagy. És akkor? Talán szerzünk magunknak néhány női ügyfelet, akik remélik, hogy kaphatnak belőled egy darabot. Elkezdhetnél szegecses nyakörvet hordani, vagy ilyesmi. Tudod, rájátszhatnánk.

– Szerinted ezzel vége lesz? Celia tönkre akar tenni. Az ő elcseszett fejében ártottam neki, és addig nem nyugszik, míg azt nem hiszi, hogy ő nyert. Vagy amíg meg nem unja, én pedig erre hajtok.

– Még mindig nem hiszem el, hogy viszonyt akart kezdeni veled. – Price vigyorgott, aztán a tekintete az asztalra siklott, és úgy tett, mint aki öklendezik. – Oké, igazából tönkre el tudom hinni. Csak meglep, hogy végre előállt a farbával, és így elmondta.

– Biológiailag nem rokonok – jegyezte meg Kade. – Tökéletesen egészséges gyerekeik lehetnének. Én nem látom, hol a gond.

– Az első gond, hogy Celia házas – feleltem. – A második, hogy a mostohatestvérem, a rohadt életbe, szóval ez undorító! A harmadik, hogy még ha szingli lenne és nem a rokonom, akkor sem érdekelne. Még soha nem találkoztam ilyen ösztönösen gonosz emberrel, mint Celia. A farkam valószínűleg elfeketedne és leesne, ha a közelébe kerülne. Ne vedd sértésnek, Price!

– Nem vettem. Teljesen egyetértek azzal, hogy tartsd távol a farkadat a micsodájától, csak általános óvintézkedésként.

– Szerintem csinos – vont vállat Kade.

Price belebokszolt a vállába.

– Ő a nővérem.

– Ja, de szerintem akkor is csinos.

– Van még valami, amit tudnom kell? – szóltam közbe. – Üzletileg, úgy értem.

Price csücsörített, és a fejét rázta.

– Azon kívül, hogy én viszem a céget, miközben te alufólia kalapban settenkedsz? Nincs.

– Szerintem valaki figyel minket – jegyezte meg Kade.

Megpördültem ültömben, és azonnal észrevettem őt. A szomszéd lány állt a kávézó bejáratában zavart arckifejezéssel. Minket bámult.

– Elintézem – közöltem, és felálltam.

– Biztosan ne segítsünk? Cuki a csaj – ajánlkozott Price.

Ügyet sem vettem rájuk, és elindultam a lány felé.

Erre ő hátraarcot csinált, aztán tempós sétában elindult a járdán. Ha a szívem nem kalapált volna, mert úgy gondoltam, hogy mégis végig Celiának kémkedett utánam, a gyors sétája látványa vicces is lehetett volna.

Át kellett furakodnom egy, a kávézóba betérő családon, aztán küzdenem a kinti tömeggel, de szerencsére elég magas voltam ahhoz, hogy szemmel tartsam őt, miközben lesietett a metróhoz.

Épp a forgósorompónál értem utol.

– Hé! – Megragadtam a vállát, és magam felé fordítottam. – Elárulnád, miért követsz?

– Nem követtelek. – A szája vonallá keskenyedett, miközben dühösen nézett fel rám a dacos szemeivel.

– Csak véletlenül ott jártál egy random kávézóban a város ellenkező oldalán?

– Igen.

Felsóhajtottam.

– És akkor mi ez a sok cucc? – Megrángattam a katonazöld táskáját, amit teljesen telepakolt.

Elugrott tőlem, a tekintete szikrákat szórt.

– Lányos dolgok. És ne nyúlj mások cuccához!

Kicsit közelebb hajoltam. Olyan szikra pislákol a szemében, ami nem illett ahhoz, ahogy próbált úgy tenni, mintha semmit sem akarna tőlem. Hiszen lenyomozott. Hiszen követett. A sztoriját nem vettem be, és abban sem voltam biztos, hogy akarom-e. Többet tudni róla viszont akartam. Egy történet rejlett a sötét hajú lány mögött, aki rejtegette a mosolyát, én pedig mohón vágytam rá. Még ha ki is derül, hogy a



mostohatestvérem bérelte fel és pénzelte, tudni akartam.

Ahogy közelítettem az arcomat az arcához, addig hátrált, míg a háta már elérte a sorompót, az emberek pedig dühösen morgolódtak, amiért meg kellett kerülniük minket. Először éreztem meg igazán az illatát, és csábító volt. Édes, akár egy virágcsokor.

A tarkómon felállt a szőr.

– Ne nyúljak mások cuccához? Ha jól emlékszem, te kezdted.

– Véletlen volt. – A szavai szokásos csípőssége most már eltűnt.

– Véletlen vagy sem, hozzáértél a csomagomhoz, és most nem hagyhatom, hogy csak úgy elsétálj.

A szája sarka a rá jellemző módon megremegett. Egy mosoly. Tetszett, hogy ez egy privát nyelv volt kettőnk között. Ezt a nyelvet kevesen értették volna, és ez még jobban vonzott.

– Hogy akarsz megállítani, *Bob*?

Mintha hideg ujjak kúsztak volna a szívem köré, megszorítva azt. *Bob*. Tehát mégis belenézett a borítékba. Annak is volt valami éle, ahogy a nevet mondta, mintha tudná, hogy álnév. Vagy ezt csak képzeltem?

– Csábítással? – feleltem. – Talán. De még mindig próbálom eldönteni, hogy el lehet-e csábítani mással, mint tizenhét centinyi szilikonnal.

– Tizennyolc – pontosított. – És azt hiszem, tovább kell próbálkoznod, hogy megtudd, nem? – A mondandóját finom szemöldökmozgással nyomatékosította, aztán a mellkasomhoz nyomott ujjhegygel hátratolt. Elővett egy kártyát a kabátzsebéből, és beolvastatta a sorompónál, ami elfordult és átengedte.

– Mi ez a fancsali kép? – kérdezte. – Te nem metrózol? Nincs kártyád?

Elővettem a saját kártyámat, és beszkenyeltem. Aztán azonnal visszaléptem a személyes terébe, és lemosolyogtam rá.

– Eddig tartott a terved, hogy kerülj? Mert esélyed sincs, ha nincs más a tarsolyodban.

- Hát, ez most ciki. A tervek szerint már angolosan távoztam volna.
- Nem állítom, hogy sajnálom.

A lány megpróbálta a vállán megigazítani a táskáját, de kinyílt a csat, és a táska tartalma a földre ömlött.

- A francba! - suttogta, miközben letérdelt, és megpróbált mindent visszapakolni.

Lehajoltam, hogy segítek neki, és azonnal észrevettem egy nagy darab csúcstechnikás kütyüt. Felemeltem, és kérdően néztem a lányra.

- Ez meg mi a fene? Éjjellátó távcső?

- Madármegfigyelő vagyok - közölte, miközben elvette tőlem, és visszatette a táskájába.

- Egy hangfelvevő? - kérdeztem, feltartva egy másik kütyüt.

- Madárhangokhoz - mondta amolyan lekicsinylő hangon.

- Melyik a kedvenc madárfajod? - kérdeztem.

Hallgatott, és azt hittem, elkaptam, de aztán megrázta a fejét, mintha valami hülyeséget mondtam volna.

- Az ékfarkú sas. Mellettük a fehérfejű rétisas kispályásnak tűnik. Egy ékfarkú rád támad, ha siklórepülsz. Kengurukra vadásznak. Valószínűleg egy falásra meg tudnak enni egy kölyköt. Gyakorlatilag iszonyú menők.

- Honnan tudsz meg egyáltalán ilyesmit?

Megpaskolta a táskáját.

- Madármegfigyelés.

Felsőhajtottam. Bármennyire is le akartam buktatni, hogy blöfföl, többé már nem voltam benne biztos. Talán túlzottan hagytam, hogy a lábam közötti lüktető nyomás elvakítson a nyilvánvalóra, de nem hittem, hogy a lány tényleg Celiának dolgozik. Vagy talán csak nem akartam arra gondolni, hogy ez lehet a helyzet.

- És mi van a vacsorával? Még mindig „talán”?

- Azt hiszem, megengedhetem, hogy elvigyél vacsorázni. Ha odavagy

az ilyesmiért.

Felvontam az egyik szemöldökömet.

– A legtöbben nem szeretik az evést?

– Mindegy – válaszolta, de nem tudta elrejteni, hogy az ajka szinte bizsereg, hogy mosolyoghasson. – De nem ma este. Van ez a hülye munka dolog. Holnap.

Általában nem mosolyogtam könnyen, de a közelében vissza kellett fogynom magam, hogy az idő nagy részében ne vigyorogjak, mint egy idióta.

Még az is elbűvölő volt, ahogy azt mondta, hogy mindegy. Próbált közönyösnek hangzani, de a szája felfelé ívelő sarka és a szeme csillogása teljesen más jelentést adott a dolognak. Játékos volt. Egyre jobban megértettem a nyelvét, és megtudtam, hogy egyáltalán nem olyan, mint amilyennek látszik.

A szarkazmus és a száraz szavak olyanok voltak számára, mint egy játék, sőt, mint egy vizsga.

– Rendben. De tudnom kell a nevedet, ha elviszlek vacsorázni. Ennyit legalább elárulhatsz, igaz?

– Lilith.

Becsuktam a szám, és bólintottam.

– Valahogy illik hozzád.

– Úgy illik hozzám, ahogy a Bob nem illik hozzád.

Egy vállrándítással igyekeztem elhessegetni a megjegyzést.

– Nem mi választhatjuk a nevünket.

– Nem – mondta a szemembe nézve. – A legtöbben nem.

---

**LILITH**

**N**ekidőltem a recepcióspultnak a Galleonnál. A partit az egyik felsőbb emeleten tartották. Ragyogó fogadóbizottság voltam, amikor az emberek besétáltak a bejáraton. William legalább elég jól ismert ahhoz, hogy tudja, nem fogok senkivel sem nevetgélni és bazsalyogni, aki bejön. Valamit említett arról, hogy „irányítsam a vendégeket a partira”, ami azt jelentette, hogy mondjam meg nekik, melyik gombot nyomják meg, amikor a lifthez érnek, de nem akartam elvenni a munkáját a szegény kis fickónak, aki buta kis kalapban ült a liftben. Ehelyett feltettem a lábamat, és a telefonommal ütöttem el az időt, és úgy tettem, mintha az emberek nem küldtek volna felém sötét pillantásokat.

Az egyik kedvenc foglalatosságom a telefonomon az volt, hogy a Redditet böngésztem, így pedig szerencsére épp pár órával azelőtt botlottam bele egy egész ékfarkúsas-ténytárba, hogy elő kellett húznom azt az aranyrögnyi baromságot korábban a metrónál. Úgy tűnt, Bob bevette a kifogást, még akkor is, ha nehezen fogadta el.

Nem mintha használni akartam volna a távcsövet vagy a hangrögzítő kütyüt. Legalábbis valószínűleg nem. Csak unatkoztam, és véletlenül kábé ott lógtam az előtérben, amikor elindult, és talán véletlenül pont

egy olyan helyen álltam, ahol tudtam, hogy nem vesz észre távozás közben.

A kifogásaim még a saját fejemben is üresnek hangzottak. Pont az agyam központjába befészkelte magát egy izmos, százkilencven centis alak, és tökéletesen boldogan tettem úgy, mintha nem lenne ott a több kupacnyi más elnyomott emlék, amiket gondosan kerültem. Idővel az agyam olyan lett, mint egy gyűjtögető szobája, ahol megpróbáltam vakon közlekedni. Néha beleütköztem egy kellemetlen emlékbe vagy traumatikus beszélgetésbe, de nagyrészt tartottam a távolságot. Így könnyebb volt.

Egy pár sétált oda a pulthoz. A pasi öltönyben, a nő pedig hosszú, fekete ruhában volt, amit mintha irizáló halpikkelyminta borított volna. Elég menők voltak, de a páros úgy nézett rám, mintha azt várták volna, hogy felálljak, és megcsókoljam a gyűrűjüket, úgyhogy újra a telefonomat néztem, és jelentőségteljesen levegőnek néztem őket.

– A partira jöttünk. Bruce Chamberson barátai vagyunk.

– Király! A buli az utca túloldalán van. Ha az ajtó zárva, csak kopogjanak és várjanak!

– Az utca túloldalán? – A férfi megfordult, és az összes többi ember felé intett, akik özönlöttek be az ajtón a liftek felé. – Akkor ez a sok ember mit csinál itt?

– Ingyen vastagbélvizsgálatra jöttek. Harminchatodik emelet, ha érdekli. De saját síkosítót kellett volna hozni. Maga...

A pár már kiviharzott az épületből. *Hoppá!* Egyesek nem értik a viccet.

Tudtam, hogy elvileg figyelnem kellene William főiskolai barátját, de azt elfelejtette közölni, hogy úgy tűnt, több száz embert hívott meg. Nem tudom, hogy kellett volna kiszúrnom valakit, akinek „közel ülő szeme van, mint egy menyétnek, és a nyaka úgy néz ki, mint a nedves térszta”. Mi a fenét jelent ez egyáltalán?

Csak pár perc telt el, amikor egy korombeli lány letette a tenyerét a pultra.

– Elnézést! – mondta.

Gondosan kigyakorolt sóhajjal néztem fel rá. A társasági ragadozókat ez általában elijesztette, ahogy az oroszlánüvöltés is jelzi, hogy egy nehézfiú van a prérin. Sajnos a lányra ez nem hatott.

Sötét haját hosszú lófarcokba fogta, és menő V alakú hajvonala volt. Csinos volt, a maga ördögi gonosztevő módján, és nagyon jól állt rajta a smaragdzöld ruha. Úgy döntöttem, megérdemli a figyelmemet.

– Miért kérsz elnézést?

– A zavarásért. Látom, hogy elfoglalt vagy, de kíváncsi voltam, hogy esetleg elbújhatnék a pultod mögé pár percre. Van az a pasi, aki kábé zaklat, és én...

– Nyugodtan. Csak ne nyúlj semmihez! – kértem. – És ha sípol az orrod, amikor lélegzel, kipenderítelek. Csak előre szólok.

Megköszönte, gyorsan megkerülte az asztalt, és lebukott a székem mögé. Visszatértem a telefonomhoz, miközben vártam, hogy az este véget érjen, de úgy tűnt, az új lány szeret csacsogni.

– A Galleonnak dolgozol, igaz? – kérdezte.

– Nem, hajléktalan vagyok. A ruhákat egy lánytól loptam, akit megvertem, és elrejtettem a mosdóban.

A lány elvigyorodott.

– Szarkazmus. Már majdnem elfelejtettem, hogyan is hangzik. Az emberek, akik mellett vannak, ahhoz is karót nyeltek, hogy szarkasztikus gondolatuk legyen, nemhogy viccelődjenek.

Mondani akartam valami csípőset, csak hogy elhallgattathassam, de bevallom, megsajnáltam. Láthatóan durva estéje volt, és gondoltam, talán pár percre viselkedhetek úgy, mint egy normális ember. Lehet, hogy kicsit furán néztem a társas érintkezésre, de arra még mindig nem

jöttem rá, hogy az empátiaképességemet hogyan kapcsoljam ki. *Sajnos.*

– Azt mondtad, zaklat egy pasi? Megrázzam, ha bejön?

– Van sokkolód? – kérdezte a lány.

Benyúltam a táskámba, és előhúztam a kütyüt. Akkora volt, mint egy pakli kártya, és amikor megnyomtam a gombját, elektromosság kapkodott a fémtető alatt. Olyan hangja volt, mint az összekoccanó fémlabdáknak. Néhány, a lifthez tartó vendég arrébb húzódott és gyorsított.

Helyeslően bólintott.

– Ha a lába között is meg tudod rázni, akkor igen.

– Hol máshol használnám?

A lány elmosolyodott.

– A mellbimbójánál vagy a segglyukánál?

– A francba! – Felé fordultam. – Azt hiszem, kedvellek.

– Szintén. Claire vagyok. – A lány felnyúlt, hogy kezet rázzon velem.

– Lilith.

Azt hittem, talán láttam egy fura villanást a szemében, mintha győzött volna, de elhessegettem a dolgot. Semmi értelme nem volt, és amúgy sem voltam jó az emberek megfejtésében.

William sietett ki az egyik liftből. A haja kócos volt, és úgy festett, mint akinek épp formálódik egy monokli a szeme alatt. Claire kicsit jobban behúzódott a pult alá, és az ajkára tette az ujját.

– Láttam már ilyet – mutattam William szemére. – Az egy olyan afrikai bogár. Amelyik lepetézik a bőröd alá. Azt hiszem, vagy három napod van, aztán legyek törnek elő az arcodból.

William felnyögött, majd összerezzenve a sérülésre nyomta a tenyerét.

– Hacsak az afrikai bogaraknak nincs ijesztő pedofilbajszuk, és nem úgy néznek ki, mint egy orosz nehézsúlyú bajnok, nem hiszem.

– Nahát! – válaszoltam szárazon. – Valaki behúzott neked? El sem tudom képzelni, miért jutna eszébe bárkinek is, hogy behúzzon neked, vagy hogy miért állna meg egy ütésnél.

– Nincs hangulatom a hülye vicceidhez, Lilith. – William áthajolt az asztalon. – Merő véletlenségből az a pasi volt, akit mondtam, hogy figyelj.

– Szóval olyan a nyaka, mint a nedves tészta, és olyan, mint egy orosz nehézsúlyú bajnok? Nehezen képezem el ezt a kombinációt, bocs.

– Tök mindegy, talán nem volt olyan nagy. Meglepett, ez minden. Lesből ütött. Semmi gond. Tettem egy kis rákhúst a zakója zsebébe, az egyik kicsibe, belül, amit soha senki nem használ. Adj neki pár napot, és azon fog töprengeni, mi ilyen büdös! Bónuszpont, ha beteszi a szekrénybe, és megfeledkezik róla pár hétig.

– Azért volt nálad rákhús, mert...

– Nem volt. Csak így reagáltam. Behúzott nekem, szóval elvettem egy kis kaját a büféasztalról, megkerestem a ruhatárat, és lefizettem a fickót, hogy elárulja, melyik a kabátja. Van még kérdés?

– Mondani akarsz valamit?

– Hát, egy normális ember bocsánatot kérne azért, mert felengedte azt a gonosztevőt anélkül, hogy figyelmeztetett volna. Kábé ezt az *egy* feladatot adtam neked.

– Sajnálom, hogy hagytam, hogy egy orosz, nedvestészta-nyakú gonosztevő behúzzon neked egyet.

– Csak ennyit akartam. Na, bemutatsz az asztal alatt rejtőző nőnek, vagy nekem kell elintéznem?

Claire meglepő eleganciával felállt, és leporolta a ruháját, mielőtt kezét rázott Williammel.

– Claire vagyok.

– William – közölte a főnököm. – Ismerlek valahonnan?



– Ezt gyakran kérdezik. – Claire egy kicsit idegesen nevetett. – Komolyan indulnom kellene, de hé! – Megfordult, megfogott egy post-itet és egy tollat. Lefirkantotta a telefonszámát, és vigyorogva a homlokomra ragasztotta. – Valamikor igyunk meg egy kávét!

Leszedtem a cetlit a homlokomról, és az asztalra ragasztottam, bár egyáltalán nem terveztem felhívni őt. Volt egy nevetségesen tömzsi lábú macskám. Minek nekem barát? Ráadásul már volt legjobb barátom. Csak pár évig pont nem ebben az országban élt. De én ráértem.

– Hadd segítssek ki! – mondta William Claire-nek. Fogott még egy post-itet, és leírta a számomat. Kacsintva odaadta Claire-nek. – Higgy nekem! Soha nem fog felhívni. Brutális erővel tudod csak majd legyőzni. Pedig azt se lehet mondani, hogy az eredmény megéri a macerát. Engem mostanra gyakorlatilag már imád ez a kölyök, mégis néha elgondolkozom rajta, miért is akartam én ezt...

– Egy barom vagy.

William úgy nézett Claire-re, mintha az imént szerelmet vallottam volna neki.

– Látod, mire célzok?

Claire lenézett a cetlire, és elmosolyodott.

– Hát, köszönöm. Örülök a találkozásnak. Mindkettőtökkel – tette hozzá, mielőtt indult.

– Esküszöm, hogy ismerem őt valahonnan.

– Ne bámuld ennyire, vagy szólok Hailey-nek!

– Hailey annyira jól érzi magát a házasságunkban, hogy ránézhetek más nőkre. Ráadásul, ha más nőkre nézek, az emlékeztet arra, hogy Hailey mennyivel dögösebb. Vegyünk például téged...

– Vigyázz! – figyelmeztettem. – Még pár rosszul választott szó, és a fagyasztókamrámban találsz magad.

– Ez miért hangzik enyhén szexuálisan? Azt hiszem, hányni fogok.

- Talán mert olyan a humorérzéked, mint egy középiskolásnak, és neked minden szexuálisnak hangzik.

- Teljesen lehetséges, aha. Egyébként, ha nem pipulnál be olyan könnyen, nem lenne annyira vicces szórakozni veled. Magadnak köszönheted.

- Én pedig csak azért dolgozom neked, mert azt tervezem, hogy végül legyőzlek, és birodalmat építek a csontjaidból.

William helyeslően bólintott.

- Tetszik az ambíció. Csak így tovább, és a végén még eljutsz valahová!

- Eljutásról jut eszembe. Most már elmehetek, ha már elszúrtam azt a hülye melót, amit rám bízál?

- Menj, kicsikém! Biztosan van még időd valami fekete mágiát gyakorolni vagy szeánszot tartani.

Felsóhajtottam.

- Néha azt kívánom, bár csinálnám azokat a beteg dolgokat, amiket rólam hiszel, mert tükre megátkoználak. Kezdetnek például a farkadat a homlokod közepére varázsolnám.

William a szemét forgatta.

- Haha... Nem vagy normális. Csapkodnám a térdemet a röhögéstől...

- És akkor egész nap a szemedbe lógnának a heréid.

AZ ESTE TOVÁBBI RÉSZÉBEN az üzleti vizsgára tanultam, ami pár nap múlva volt esedékes. Az órai munka nagy részét online intéztük, ami nagy előny volt. Biztos voltam benne, hogy ha elmondanám Williamnek, mit csinálok, adna szabadnapot. Valószínűleg még csak nem is szívatna néhány hülye viccen túl, és egy nap alatt elfelejtené az egészet. De megvolt rá az esély, hogy furcsa lesz, és azt mondja, hogy büszke rám, vagy ilyesmi. Ez elég volt ahhoz, hogy ne mondjam el neki.

Még rosszabb, hogy voltak kapcsolatai, és titokban megszervezhette volna, hogy megnyíljon előttem a tökéletes állás. De azt akartam, hogy a menő üzleti karrierem azt jelentse, hogy *én* dolgoztam ki a belemet, és *én* érdemeltem ki. Nem akartam, hogy adomány legyen.

Biztosan elszundítottam, mert felriadtam, és egy nyálcsík kötötte össze az arcomat az asztallal. Hallottam, hogy egy ajtógombot ráznak a folyosó másik felén, és halkan káromkodtam. Kitöröltem az álmat a szememből, és az ajtó felé botorkáltam. Csendesen kinyitottam, és kilestem a résen, hogy lássam, mi folyik ott.

Bob az ajtaja előtt állt csípőre tett kézzel, és dühösnek tűnt.

– Beszélgetsz az ajtóddal? – kérdeztem.

Hirtelen fordult meg, és egy pillanatig vad volt a tekintete, mintha azt hitte volna, meg kell védenie magát. Amikor meglátta, hogy *én* vagyok, ellazult.

– Úgy tűnik, a kulcsom többé nem működik.

Kiléptem a folyosóra, és a kezemet nyújtottam.

– Add ide! Elég régóta élek itt, hogy ezeknek a hülye záaraknak az összes trükkjét ismerjem. Miss Lindsey túl sóher ahhoz, hogy új kulcsokat vegyen, úgyhogy a végén mind elkopnak, mint ez. *Én...*

Összeszorult a gyomrom, amikor hallottam, hogy az ajtóm kattánva becsukódik mögöttem. A *francba!* Pár hónapja úgy döntött, hogy önzáró ajtóvá változik, és kénytelen voltam megszokni, hogy valamit betegyek az ajtókeretbe, nehogy kizáródjak a kulcsaim nélkül. Úgy tűnt, *Bob Smith* enyhe agyzsibbasztó hatást gyakorolt rám.

Megpróbálkoztam a kilinccsel. Persze zárva volt. Belül az egyik plusz nyelvnek is megvolt az a szokása, hogy zárt helyzetbe ugorjon, ha az ajtó túl erősen becsukódik.

– Kizáródtál? Akkor már ketten vagyunk – jegyezte meg.

Felsóhajtottam.

– Te nem záródtál ki. Csak nem tudod, hogyan használd a kulcsodat.  
Add ide!

Bob borúlátónak tűnt, de odaadta. Lopva rápillantottam, és láttam, hogy átnedvesedett pólót és rövidnadrágot visel. Még a teste is fénylett egy kicsit az izzadságtól.

– Miért vagy ilyen undorító? – kérdeztem, miközben becsúsztattam a kulcsot a zárba.

– Edzettem.

– Az éjszaka közepén?

– Szeretem olyankor az edzőtermet, amikor üres.

Kicsit megtoltam a kulcsot, próbáltam különböző mértékű nyomást kifejteni rá, és óvatosan játszadoztam az ajtógombbal. Végül megtaláltam a megfelelő pontot, és az ajtó kinyílt.

– Tádám! – jelentettem ki. – Most mehetsz zuhanyozni, amire nagyon nagy szükséged van.

Lenézett rám, ahogy elvette a kulcsot, és gyakorlatilag láttam, hogy kavarnak a gondolatai. Rájöttem, milyen közel állunk egymáshoz, ahogy az ajtónyílásába szegezett, és éreztem a szagát. Arra számítottam, hogy rossz szag lesz, de több eszem lehetett volna. Valahogy elérte, hogy teljesen jó szaga legyen, és férfias, habár verejtékben úszott. Soha nem voltam oda az izzadt pasikért, de éreztem, ahogy átállok, valahányszor egy verejtékcsepp úgy döntött, hogy legördül a kulcscsontján, és eltűnik kemény, izmos mellkasa felé haladva.

Az agyamban képek villantak fel, ahogy az ujjhegyeim ösvényeket rajzolnak izzadt, izmos bőrén, amit csak az ablakokon beszűrődő holdfény világított meg. Azt képzeltem, hogy körülvesz a férfias illat, és úgy önt el, akár egy drog.

– Hagyjalak itt egyedül az éjszaka közepén, miután megmentettél? – kérdezte.

- Felzargathatom Miss Lindsey-t egy mesterkulcsért.
  - Nem lehet. Csak a jövő héten tér vissza a városba, emlékszel?
  - Hívhatok lakatost.
  - Ilyen késő éjjel beletelik pár órába.
  - Ha ennyire be akarsz hívni a lakásodba, csak tedd meg, te seggfej!
- Bob karba tette a kezét, és vigyorogva nekidőlt az ajtófélfának.
- Neked egyébként mi bajod?
  - Most éppen? Te. Ha tudnád, hogyan kell bánni egy kulccsal, akkor nem estem volna csapdába a folyosón a büdös, izzadt szomszédoddal.
  - Büdös? - kérdezte. Kicsit közelebb jött, ugyanúgy vigyorogva. - Akkor biztosan szereted a büdöset, az arckifejezésedből ítélve.
- Hátraléptem, és megráztam a fejem.
- Ha boldognak tűnök, akkor csak azért, mert arról fantáziáltam, hogy beletérdelek a golyóidba.
- Elvigyorodott, és nem volt kétségem afelől, hogy átlátott a hazugságomon.
- Tehát beismered, hogy a golyóimról fantáziáltál?
  - És az elpusztításukról, igen.
  - Valahogy az az érzésem, hogy ha a kezed a lábam közé tévedne, más ötleteid támadnának.
  - Nekem meg valahogy az az érzésem, hogy általában megúszod, ha másokkal így beszélsz.
  - Hogyan?
  - Mintha nagyon biztos lennél a dolgokban, mintha egyszerűen csak azt feltételeznéd, hogy akivel csak találkozol, az be akarja kapni a kolbászodat.
- Bob felnevetett, de a tekintetében ott maradt a tűz, ahogy belém látott.
- Nem feltételezem, hogy mindenki dugni akar velem. Csak azok, akik

így néznek rám.

Megpróbáltam odaképzelné rá apa arcát, ahelyett a pofátlanul jól kinézö látványosság helyett, amit ö a fejének hívott.

Bob szemöldöke felszaladt, és féloldalas mosolyt villantott.

– Oké. Tényleg. Ez nem olyasvalakinek az arca, aki arra vágyik, hogy megüsse a jackpotot, de mivel olyan rossz a szagom, jobb, ha beugrom a zuhany alá. Nem fogom hagyni, hogy a folyosón várakozz az éjszaka közepén. Nem biztonságos. Gyere, ülj le a kanapéra! Kivehetsz nasit vagy sört a hűtöböl.

– Aha, mert ha idekint maradok, akkor valami perverz idegen megpróbál elrabolni, és bevonszolni a lakásába. De ha veled tartok, a találgatást kihagyhatom, igaz?

Bob megnyalta az ajkát, és alig leplezte a mosolyát.

– Azt hiszem, kedvellek.

– Azt hiszem, magadat jobban kedveled.

Bob felnevetett.

– Engeded valamikor a szádat pihenni? *Nem mintha én engedném* – suttogetta, és a tekintete az arcomról az ajkamra siklott.

Éreztem, hogy repedezik az ellenállásom. Csak ennyi nyílt flörtöléssel tudtam megküzdeni, mielőtt egy része befurakodott volna a repedéseimen, megmelengetve a szívemet. Tudtam, hogy egy csípös, gúnyos megjegyzés ott úszkál valahol az agyamban, de én csak egy semmitmondó morgást találtam. Nagyot nyeltem, aztán motyogtam valamit arról, hogy megleszek egyedül is egy folyosón pár óráig.

– Abban biztos vagyok, de akkor is. Gyere! – Intett, hogy lépjek be.

Nem terveztem, hogy engedelmeskedem neki, de a lábam így is életre kelt. Észre sem vettem, és már bent is voltam, és nagyon úgy tűnt, hogy átléptem egy láthatatlan küszöböt, egy olyat, amit már jóval azelőtt is átszerettem volna lépni, hogy megismertem Bobot.

Voltak, akik néha megpróbáltak közel kerülni hozzám. Hárítottam. Néha még jobban próbálkoztak, de mindig én győztem. Elég szarkazmussal vagy gúnnyal mindig sikerült elijesztenem őket. Ezen az estén viszont hagytam Bobot nyerni. A legrosszabb, hogy nem dühöt éreztem, amiért veszíték, csak meleg bizsergést.

A lakása tiszta volt és minimalista. Alig volt valamilyen dekoráció, kivéve egy csónak képét az előszobában, ami szinte úgy nézett ki, mintha az előző bérlő hagyta volna ott. Csak a legszükségesebbek.

– Megjegyzem, hogy szerintem még mindig veszélyesebb itt, mint a folyosón – közöltem.

Bob oldalra billentette a fejét, és sötét szeme tetőtől talpig végigmért.

– Biztos így van, mindkettőnk számára, de ez teljesen másfajta veszély.

– Hogy érted, kígyót tartasz itthon, vagy ilyesmi? Vagy még rosszabb, egy csimpánzt? Az emberek azt hiszik, cukik, és éveken át embernek öltöztetik őket, amíg egy nap a kis félembred felébred, úgy dönt, hogy több müzlit akar a kukoricapelyhébe, és letépi az arcodat. Igaz történet.

Bob felnevetett.

– Se kígyók, se félemberek. – Úgy festett, mint aki mondani akar valamit, de aztán meggondolja magát. – Csak helyezd magad kényelembe! Pár perc, és itt vagyok.

Már azelőtt elkezdte levenni a pólóját, hogy teljesen eltűnt volna a fürdőszobaajtó mögött, és a másodperc törtrészéig széles, izmos háta minden gyötrő centijét láttam. Megköszörültem a torkomat, és lezútyantam a kanapéra, aztán azonnal újra felálltam, hogy megnézzem magam egy, a bejárat melletti bekeretezett képben.

Megnyitotta a zuhanyt, és agytornát kellett végeznem, hogy ne képzeljem el, ahogy a többi ruhájától is megszabadul, miközben gőz

gomolyog erős, izmos...

Hosszan, visszafogottan kifújtam a levegőt. Még abban sem voltam biztos, hogy miért küzdök annyira az iránta érzett vonzalom ellen. Általánosságban nem szeretem az embereket, de a péniszekkel nem volt semmi bajom. Nem nevezhetném egyszerűen szexuális fellángolásnak? Nem kell úgy tennem, mintha kedvelném őt. Talán egyszerűen csak képzelhetném azt, hogy egy százkilencven centi magas, rózsaszín bársonydobozban érkezett dildómodell, persze a legújabb szériából, amihez jár egy gazdag gazember is.

A kezemmel végigsimítottam a hajamon, hátradőltem, és mélyebbre süllyedtem a kanapéba. Kit akarok becsapni? A péniszhez járó férfit is kedvelem. Tetszik, hogy nem riad vissza a legrosszabbtól, amit adhatok. Tetszik, ahogy rám néz. Tetszik, hogy olyan pasinak tűnik, aki észre sem venne, de úgy néz rám, mintha csak én léteznék a világon. Igen, elég nyilvánvalóan rejteget valamit. Igen, a világot valószínűleg ezüsttálcán nyújtották át neki, és a gondolat, hogy engem is olyan könnyen kap meg, mint minden mást, bosszantott, de kedveltem őt.

Titokzatosság vette körül. Rendkívül magabiztosan viselkedett, mint aki már meghódította a világot, és már semmit sem kell bizonyítania. Aztán ott voltak az ezzel dacoló paranoiás pillanatok, ami nem illett a magabiztosságához, ami olyan jól ment neki. Nyilván ott volt a csomag és az a furcsaság, hogy a jogsiját egy jelöletlen borítékban küldték el neki. Aztán ott volt, ahogy utánam jött, amikor rajtakapott, hogy figyeltem őt és az ugyanolyan titokzatos barátait. Meg az is, hogy úgy rezzent össze, mint akit rajtakaptak valamin, amikor a lakása előtt találtam rá pár perccel ezelőtt.

Bob Smith – már ha egyáltalán ez az igazi neve – egyértelműen rejtegetett valamit.

Koppanást hallottam a zuhanyzóból, és ez visszarángatott a



valóságba. Pár percig a telefonom után kotorásztam, aztán rájöttem, hogy nincs is nálam.

Király! Még csak fel sem tudom hívni a lakatost. Reggelig vissza kell jutnom a lakásomba, még akkor is, ha ahhoz be kell döntenem az ajtót. Rooseveltnél még odabent volt, és egy macskalázadást fog rendezni, ha a kaja nem melegebb pár fokkal a szobahőmérsékletnél, és nem várja szépen az asztalon, ahonnan az egészséget könnyen leboríthatja a padlóra, és úgy eheti meg, mint valami barbár. Amikor láttam a fura viselkedését, megpróbáltam alpból a padlóra tenni, de szeretett azzal játszani, hogy lelöki. A macskák igazi seggfejek tudnak lenni.

Felpattantam a kanapéról, és megpróbáltam megnézni a tükörcépeket egy csónakot ábrázoló bekeretezett festményben. *Egy evezős csónak*. Ez vajon szimbolikus? Ha az, én nem jöttem rá, mit jelent.

Kicsit elborzadtam, amikor megláttam a tükörcépeket. Mindig is büszke voltam arra, hogy nem vagyok az a lány, akinek tökéletesen összerakottnak kell lennie, hogy a világ észrevegye, de még nekem is megvoltak a magam korlátai. A hajam csálé volt. A sminkem lekopott és elkenődött. Még valami folt is volt az arcomon, ami megszáradt nyálnak tűnt. Grimaszoltam, amikor arra gondoltam, hogy így néztem egyenesen Bob szemébe.

Gyorsan megigazítottam a dolgokat, ahogy tudtam, egy kis nyállal rásegítve ott, ahol kellett. Szépségversenyt nem fogok nyerni, de legalább nem fognak összekeverni egy elmeegógyintézet szökött betegével.

Elzárták a vizet, és én félig ugrálva mentem vissza a kanapéhoz. Gyorsan végigszáguldottam pár testhelyezeten, próbáltam olyat találni, ami azt sugallja, hogy nyugodtan üldögéltem itt. Elnyújtóztam, mint aki éppen szunyókálni készül, de úgy döntöttem, ez túl laza. Felültem, keresztbe tettem a lábamat, és összeérintettem az ujjhegyeimet. *Túl*

*komoly.* A végén feltettem a lábam a dohányzóasztalra, a kezemet pedig a kanapé tetején nyugtattam. *Közepesen laza.*

Bob kilépett a fürdőszobából, és nem volt rajta más, mint egy derekára csavart szürke törölköző. *Pontosan* tudta, mit csinál, és bosszantott, hogy túlságosan jól működik ahhoz, hogy érdekeljen.

Megvolt az összes izma. Még azok a kis rejtettek is, amikről soha nem tudtam biztosan, hogy borda, vagy csak plusz hasizom. Az izmai nem voltak túlfejlettek, de így is úgy nézett ki, mint aki leüt a bunkósbottal, felkap a vállára, és visszavisz a barlangjába, ahol megmutatja, hogy igazából nem a tűz az emberiség legnagyobb csodája.

Macskadorombolás és morgás közti hangot hallottam. Csak egy megalázó másodperccel később jöttem rá, hogy az én torkomból tört elő. A mellkasomra szorítottam a kezem, és a torkomat köszörültem. Úgy szegeztem Bobra a tekintetemet, mintha az életem múlt volna rajta.

– Emészték – mondtam gyorsan. – Három burritót ettem vacsorára.

Bob úgy bólintott, mintha valami teljesen érthetőt és érdekesítőt mondtam volna.

– Szóval... Gondolom, elfelejtettél tiszta ruhát bevinni magaddal? – kérdeztem száraz torokkal, kétségbeesetten próbálva megtörni a csendet.

– Persze. Ezt is mondhatjuk. Vagy talán csak azt reméltem, hogy ki tudom deríteni, ember vagy-e vagy robot.

– Egyértelműen robot vagyok. Belém nézhetsz, ha nem hiszel nekem. Csak kábelek, elemek és dugók. Mert engem aztán egyáltalán nem érdekel az – mutattam a mellkasára, miközben próbáltam olyan arcot vágni, ami azt üzeni, hogy tűrhető, miközben ugyanakkor az agyam teljes kapacitását arra használtam, hogy rögzítsem a pillanat tökéletes emlékét, még akkor is, ha ahhoz olyan sürgős adatokat is kell törölnöm, mint a számtan vagy az amerikai történelem.

- Nem fogok hazudni - közölte Bob. - Átsuhant az agyamon a gondolat, hogy beléd jussak.

A szemöldököm felmászott a homlokomra. Általában egészen jól uralkodtam az arcvonásaimon, de most besokalltam. Csak arra koncentráltam, hogy a szemébe nézzek, ami nem volt túl nagy segítség. Olyan volt, akár egy sitergő szürke mágnes, ami azzal fenyegetett, hogy magához vonz, és többé nem ereszt.

- Felvennél magadra valamit, mielőtt folytatjuk ezt a beszélgetést? - Nem bírtam tovább. Eltakartam a szememet, és lehajtottam a fejemet. Hadd lássa a gyengeségemet! Nem érdekelt. Amúgy is sokkal többet látott volna, ha tovább kellett volna néznie őt.

- Hogyne. - Hallottam, hogy a törölköző a földre esik, és a zaj olyan volt, akár a mennydörgés.

Az agyam riadót fújt. *Meztelen férfi. Meztelen férfi. Pénisz lebeg a szélben. Tisztán látható fenék.* Egy meztelen férfi állt az orrom előtt, és csak annyit kellett volna tennem, hogy kilesek az ujjaim között.

Összeszedtem az akaraterőmet, hogy a kezem ott maradjon, ahol van, amíg nem hallottam, hogy becsukódik a hálósobája ajtaja.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam. Jesszusom, szexiség okozta szívrohamban meghalni valószínűleg a halál kínosabb módjai közé tartozik, különösen a hírneveket tekintve, amit próbáltam megőrizni.

- Hé, figyelj! - mondtam, remélve, hogy az ajtón át is hallja. - Használhatom a telefonodat, hogy lakatost hívjak? Az enyém a lakásomban maradt.

- Tessék? - kérdezte. Kinyílt az ajtó, és kidugta a meztelen felsőtestét.

- Jesszusom - sziszegtem, és újra eltakartam a szemem. - Ne mutogasd már, seggfej!

Becsukta az ajtót.

– Bocs, azt hittem, azt mondd, hogy fuldokolsz.

*Nem, nem ezt hallottad, te barom!*

– Nem, azt kérdeztem, hogy használhatom-e a telefonodat.

– A dohányzóasztalon van. A jelszó BOB.

Az ajtó felé néztem, mintha a fán keresztül is olvashatnék az arcáról. Egyszerűen hagyja, hogy megnyissam a telefonját anélkül, hogy ellenőrizné?

Kézbe vettem, és megpróbáltam a jelszót, ami megjegyzem, valószínűleg a legostobább, legkevésbé biztonságos jelszó volt, amiről valaha hallottam. Működött, és láttam a kezdőképernyőt, amire úgy tűnt, egyetlen alkalmazás sem volt letöltve. Még értesítései sem voltak.

Pár pillanatig küszködtem a mutatóujjammal, mire sikerült legyőzni a kényszerítést, hogy belelessek a képeibe. Mindig is kíváncsi voltam, hogy igaz-e, hogy a férfiak galériája csak farokképekkel van tele.

Megnyitottam a Google-t, és elkezdtem rákeresni arra, hogy „lakatos”, de a böngésző automatikusan kiegészítette, amint beírtam az „l” betűt, egyetlen javaslattal a közelmúlt keresései alapján: „Liam Hightower”.

Egy pillanatig elgondolkodva néztem a képernyőt, de hallottam, hogy kinyitja a hálózobaaajtót, és gyorsan begépeltem a keresést. Beírtam az irányítószámomat, találtam egy helyi lakatost, és tárcsáztam a számot.

– Találtál valakit? – kérdezte.

– Ühüm – válaszoltam. Reméltem, hogy lazának hangzottam, vagy még jobb, bosszúsnak.

Egyszerű fehér pólót vett fel és melegítőnadrágot. Trehánynak kellett volna kinéznie vagy lustának, de persze rajta egyszerűen jól állt. A haja még nedves volt és kócos, ami csak növelte az ösztönös kényszerítést, hogy valahol döntsem le egy ágyra, és késsel megfenyegetve rávegyem, hogy a szart is döngesse ki belőlem. Szerencsére nem volt nálam kés.

Pár perccel később a konyhában találtam rá, épp port tett egy keverőpohárba, aztán összerázta. Odaadtam neki a telefonját.

– A tiéd. A pasi három órán belül itt lesz. Azt mondta, ennél gyorsabban nem megy.

– Kösz! – Nagyon kortyolt a turmixból, és kicsit összerázkódott.

– Fehérjeturmix? Az nem képez durva gázokat? – kérdeztem.

Elvigyorodott.

– Erős a gyomrom.

– Láttam.

– Szóval mégis átnéztél az ujjaid között?

Felsóhajtottam.

– Nem. Kábé hatszor előadtad nekem az *Alul semmit*. Nem kellett lesnem ahhoz, hogy lássam, te valami egészségbuzi vagy. Valószínűleg egy gumicukrot sem ennél meg, még ha fegyvert szegeznek rád, akkor se, igaz?

Kinyitott egy fiókot a konyhában, ami tömve volt kábé hat zacskó egykilós csokis mazsolával.

– Ez most komoly? – kérdeztem. – A világ összes édessége közül te a csokival borított szárított szőlőt választod?

– Szóval – tért vissza a lényegre, ügyet sem vetve a kérdéseimre –, alhatsz egy kicsit az ágyamban, ha fáradt vagy. Én használhatom a kanapét.

– Azt hiszed, besétálok a hálósobádba, ahol akármilyen szextömlőcöt berendezhettél? Nem, kösz! A padlón fogok ülni, rögtön az ajtó mellett. Így ha bármi para dologgal próbálkoznál, gyorsabban elmenekülhetek.

Felnevetett.

– Pontosan mi para? Csak biztosra akarok menni, hogy nem ijesztelek el.

– Ha meg kell kérdezned, az rossz jel.

– Jó, alkut ajánlok. Ülhetsz a padlón, ha hagyod, hogy letegyek a padlóra egy párnát, és adjak neked egy takarót.

– Nekem mindegy – válaszoltam vállvonogatva.

Fogta az egyik párnát a kanapéról, és ledobta a földre. Aztán a hálósobából kihozott egy takarót, amit talán az ágyáról kapott le.

– Kösz! – mondtam, miközben leültem a párnára, és felhúztam a lábamon a takarót. – Azt hiszem. – A takaró az ő illatát árasztotta, és alig tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy az orromig húzzam, és kínosan jó nagyot beleszippantsak.

Leült a padlóra tőlem úgy egy méterre, és a pillantásom láttán feltartotta a kezét.

– Nyugi! Nem próbálkozom semmivel. Csak gondoltam, leszek a társaságod. Három óra hosszú idő, hogy csak üldögélj és mélézz.

– Talán szeretek mélézni.

Arra számítottam, hogy felsóhajt vagy felnevet, de csak elgondolkodva nézett, miközben a kézfeje a falnál pihent.

– Néha én is.

– Nem tűnsz méléző típusnak.

– Te meg egyáltalán nem ismeresz. – A hangszíne készületlenül ért, de a mosoly halvány jele ellágyította a hatást.

– Ez felhívás arra, hogy kérdezzek? Nem mintha érdekelne egyébként.

– Mit szólsz ehhez? Elmondasz magadról valamit, és én is elmondok valamit magamról. Ez így fair?

– Mi az igazi neved?

– Liam – közölte egyszerűen. Nem habozott, a pillantása rám siklott, hogy figyelje a reakciómat.

Csak kicsit lepett meg. *Liam Hightower*, gondolom. Tehát ráguglizott

magára, ami szintén nem kellett volna, hogy meglepjen. A tény, hogy hamis nevet használ, szinte egyértelműnek tűnt. Csak azt nem értettem, hogy miért adja ki magát másnak. Az adóssága elől menekül? A rendőrség elől?

– Ez logikusabb, mint a Bob. És miért adod ki magad valaki másnak?

– Nem. Most te jössz. Miért próbálsz annyira meggyőzni, hogy nem érdekellek?

– Talán azért, mert tényleg nem érdekelsz?

– Nem igaz. Érdekellek.

Erre felháborodott hangot hallattam, de nem tudtam a szemébe nézni.

– Mondd, ha tévedek!

– Még ha tényleg érdekelnél is, ez így elég homályos. Mármost az is érdekel, hogy mi történik a testünkkel a halálunk után. Érdekel, hogy a felhőket miért hívják ködnek, amikor a földön vannak, de máshogy, ha odafönt. Érdekel, hogy megtanuljak úgy megenni egy fogást, hogy *nem* öntöm le minden egyes alkalommal magamat. Vagy hogy miért...

– Miért próbálsz meggyőzni arról, hogy nem akarsz lefeküdni velem?

– Mert azt hiszed, megérdemled.

Liam felnevetett.

– Ezt miből gondolod?

– Nézz magadra! – Hanyagul legyintettem. – Hányszor kellett többet tenned annál, mint hogy rákacsintasz egy lányra, hogy az levetkőzzön, és könyörögjön, hogy szexelj vele? Úgy érzem, tartozom a világnak azzal, hogy kemény helyzetbe hozlak.

– Hát, azt már elérted. Ami azt illeti, nem is egyszer.

*Te jó...*

Nem szoktam elpirulni, de most kicsit égni kezdett az arcom. Biztosan lázam volt. Bármi is volt a helyzet, témát akartam váltani.

– Én jövök. Mi ez a titkolózás? Miért teszel úgy, mintha Bob Smith lennél? És miből gondoltad, hogy a Bob Smith egyáltalán valamennyire is tisztességes álnév?

– Ez két kérdés, úgyhogy az elsőre válaszolok. A mostohatestvérem az oka. Támadt köztünk némi... nézeteltérés. Úgy gondolta, a legjobb módja a bosszúnak, ha pletykákat hint el rólam annyi magazinban és pletykalapban, amennyiben csak lehet. Pár héten belül bevallottam, hogy meleg vagyok, kijelentettem, hogy nemi átalakítást akarok, elárultam, hogy az orvosaim kinyomtatták a szexuális betegségeim listáját, ami hosszabb volt, mint egy nagybevásárlás blokkja... Folytathatnám, de már érted. Gondoskodni akart róla, hogy a városban egy nő se jöjjön hozzám két méternél közelebb, és csak idő kérdése volt, hogy a csúnya pletykák az üzletnek is elkezdjenek ártani.

Felvontam a szemöldökömet.

– Ezek olyan pletykák, amiknek van valóságalapja, vagy tők légből kapottak?

– Tippelj!

– Van alapja?

Sötéten nézett rám.

– Totál kitaláció. De nem számít. Ha nyilvánosan letagadom, attól hihetőbbnek tűnnek, és felhívom rájuk a figyelmet. Ha nem törődöm velük, akkor úgy tűnik, hogy bujkálok az igazság elől. Úgy döntöttem, a legjobb választás, ha szem előtt maradva meghúzó magam, és remélem, hogy megunja az életem pokollá tételét, ha nem talál.

– Nagyon hülye tervnek tűnik.

– Te mit javasolnál?

– Nem tudom, add meg neki, amit akar? Mennyire lenne rossz?

– Azt akarta, hogy viszonyt kezdjek vele.

– Ó. Ó! – Hallgattam, míg ezt megemésztettem, aztán kitört belőlem a



nevetés. – Bocs! Ez... hát, ez király a maga elcseszett, délies módján!

Liam kényszeredett mosollyal figyelt.

– Örülök, hogy legalább valahogy előcsaltam belőled egy mosolyt. Csak annyi kell hozzá, hogy az életem romokban legyen.

– Néha mosolygok. De általában olyanok társaságában, akiket kedvelek.

– Tehát azt mondd, kedvelsz? Jó. Haladunk.

Megvontam a vállam.

– Még nem döntöttem el. De ez volt a te kérdésed. Megint én jövök.

Liam az ajkára tette a hüvelykujját, miközben a tekintetét rám szegezte, és ettől a bőröm mintha teljesen felforrósodott volna. Szép volt az ajka. Nem dacos, de nem is merev és unalmas. Olyan magabiztosság áradt a gesztusaiból, még az aprókból is, ahogy például kicsit oldalra billentette a fejét, amikor mosolygott. Eltűnődtem, hogy vajon csak én vagyok-e így ezzel, vagy bárki, akinek pulzusa van, képtelen lenne levenni róla a szemét.

– Kérdezz!

– Téged miért érdekellek ennyire?

– Az elején azt hittem, hogy a mostohatestvéremnek kémkedsz utánam. De azt is éreztem, hogy van benned valami sebesültállat-szerű. Mindig is a törött dolgok voltak a gyengéim.

– Ki mondja, hogy törött vagyok? Nem kell ahhoz traumatikus múlt, hogy seggfej legyél.

Liam felnevetett.

– Akkor mi a te mentséged?

– A szüleim nem bántalmaztak, vagy ilyesmi. Megtették, amit a legtöbb szülő, azt hiszem. Volt egy gondolatuk arról, hogy mit szeretnének, mi legyek, és aztán megszállottan azt akarták, hogy elérjem az ő céljukat. – A szavak gyakorlatilag kibuktak belőlem. Furcsa

érzés volt, mint amikor egy túltöltött zsák varrása hirtelen felszakad. Eddig csak a legjobb barátnőmnek, Emilynek beszéltem a múltamról, az is éveken át épült bizalommal történt. De Liammel beszélni természetesnek tűnt.

Elmélyült összpontosítással figyelt engem.

- Mindkét szülőm régi, pénzes családból származik. Apám ükapja textilekkel csinált milliókat, anyám dédapja pedig ingatlanmogul volt a maga idejében. A nagyszüleiknek nem kellett dolgozniuk, és elég fényűző életet éltek az örökségükből. Házak szerte az országban, exkluzív klubok, jachtok és ehhez hasonlók. Mire a pénz a szüleimhez jutott, rendelkeztek az elkényeztetett, gazdag gyerekek minden elvárásával, csak épp az életstílusukhoz illő örökség nélkül. A szüleik szinte mindent elherdáltak. Az ingatlanokat mind eladták a nagyszüleim utolsó éveiben, mert elzárult a pénzcsep. Nem tudták, hogyan lassítsanak a kiadásokkal, ezért egyszerűen folytatták, míg el nem fogyott.

- Az én szüleim fiút akartak, hogy valamilyen üzleti gurut neveljenek belőle. Apa ezt be is ismerte néhány éve, amikor részeg volt. Amikor anya teherbe esett velem, úgy döntöttek, hogy addig próbálkoznak, míg fiuk nem születik. De néhány hónappal a születésem után az anyámnál hisztorektómiát kellett végezni. Le voltak sújtva, és mivel pesszimisták, szexisták és seggfejek voltak, úgy döntöttek, hogy a lányukból nem nevelhetnek üzleti zsenit. Kulcsrakész menyasszonyt akartak belőlem csinálni; a tökéletes kis könnyen nyitható csomagot, akit rászóhatnak az első anyagilag ígéretes agglegényre, akit találnak.

- Basszus! Ezt mind beismerte neked?

- Aha. Mire az a beszélgetés lezajlott, mondhatjuk úgy, hogy felégettem náluk néhány hidat, ezért a kapcsolatunk már így is necces volt. Az alkohol is segített. Úgy gondolták, ha gazdagon megyek férjhez,

az lesz a jegyük a pénzes életmódhoz.

– Szóval aggódnom kellene, hogy felbukkantál az életemben? Még mindig kulcsrakész menyasszony vagy, aki csak arra vár, hogy elszipkázza a pénzemet, és a szüleinek adja?

Felvontam a szemöldökömet.

– Hogyne. Te csak egy nagy, kövér, szexi malacpersely vagy a számomra. Igazából pár perc múlva írok egy üzenetet a szüleimnek, és szólok, hogy remekül haladok.

Liam vigyorgott.

– Pocsékul hazudsz.

– A hazugság nem volt része a kulcsrakész menyasszonyi képzésemnek. De ha szükséged lenne arra, hogy könyveket egyensúlyozzak a fejemen séta közben, tökéletesen illedelmesen egyek, vagy kimossak neked, az remekül megy. Az összes angol társadalmi ranggal is tisztában vagyok, mert az nagyon fontos a mindennapi életemben. Hisz mindenki ismer egy herceget vagy hercegnőt, nem?

Liam egy szót sem szólt, de nagy érdeklődéssel figyelt. Lehet, hogy ilyen érdeklődve még senki sem hallgatott, akivel beszéltem, és újra előntött az az arcomat felforrósító láz, ami akkor sem lehetett pirulás.

– Szóval – folytattam a torkomat köszörülve –, azt tettem, amit a legtöbb gyerek tenne. Amint megszabadultam a pórától, nekiláttam, hogy pontosan az legyek, amit ők nem akartak. Sértő. Szarkasztikus. Gonosz. Amit csak akarsz. Gyakorlatilag egy két lábon járó klisé vagyok. Azt hittem, hogy lázadok, és hogy nem hagyom, hogy a szüleim határozzanak meg, és a végén gyakorlatilag mégis hagytam, hogy ők határozzanak meg. – Ezen kissé szomorúan felnevettem.

– Csak megjegyzem, ha valaha is úgy éreznéd, hogy nincs kedved szarkasztikusnak és gonosznak lenni, nem fogok panaszkodni. De nekem egyébként sem tűnsz gonosznak. Csak őszintének, ami azt hiszem, egy

kicsit ironikus, hiszen azt mondom, az egész csak színjáték.

Az ujjaimmal babráltam az ölemben, miközben az agyam sebesen járt.

– Már ki tudja, ki az igazi énem. Talán ha elég sokáig játszol egy szerepet, elkezd valósággá válni. Vagy talán nem.

Ezen elgondolkodott.

– És mi tesz boldoggá?

Vállat vontam.

– Nem tudom. Amikor hülye emberek beütik a lábujjukat, vagy megbotlanak és elesnek? Amikor az emberek seggfejek, és a karma seggbe rúgja őket?

Liam elvigyorodott.

– Ez tetszik. Mi más tesz még boldoggá?

– Amikor a pasikról, akikről azt hiszem, hogy seggfejek, kiderül, hogy nem is olyan rosszak.

Liam szemöldöke felszaladt.

– Ki mondja, hogy nem vagyok olyan rossz? Szinte semmit sem tudsz rólam. Még az igazi nevemet is csak pár perce ismered. Hatalmas pöcs is lehetek, aki most csak elővette a jó modorát.

– Miért, így van?

– Szeretek megőrizni némi titokzatosságot. Ha ki akarod deríteni, azt hiszem, maradnod kell.

– Hm. – Végignéztem éles arcvonásain, és megpróbáltam elképzelni, hogy valójában milyen ember. Mindig azt hittem, hogy egy átlagember nem tudja elrejteni, igazából kicsoda. Egyszer azt olvastam, hogy a nyugalmi arckifejezésünket fokozatosan alakítja ki az, ahogy élünk. Ha a legtöbb napunkon haragosak vagyunk, akkor a haragot kifejező izmaink erősebbek lesznek, és a gonoszság felé tolják a semleges arckifejezéseinket. Aki egész nap mosolyog, boldogabbnak tűnik, és így

tovább.

Úgy éreztem, Liam esetében csak erős összpontosítást láttam a vonásain. El tudtam képzelni, hogy egy egész életen át csak egy cél eléréseért küzd. Láttam magam előtt, ahogy kizárja a külvilágot, miközben egyre csak fáradhatatlanul dolgozik egy normál ember teljesítőképességén túl. Úgy gondoltam, az a fajta ember, akit a világ nem érinthet meg. Olyan ember, akit nem csak azért választasz, mert ő téged választott.

De közben minél tovább néztem őt, annál biztosabb voltam benne, hogy tényleg ő választott *engem*, és úgy döntött, hogy belevon az életébe.

- Ha rád nézek, csak egy olyan pasit látok, akiről nem hittem volna, hogy érdekli egy olyan lány, mint én.

- Nehéz elterelni a gondolataimat, és amióta csak rátetted a kezedet a csomagomra, semmi másra nem tudok gondolni.

- Hát - kezdtem, és képtelen voltam rekedt suttogásnál feljebb emelni a hangomat, mintha valahogy elvarázsolta volna magát a levegőt. Nyugodtnak akartam hangzani - sőt lazának -, de mintha egy kéz finoman szorongatta volna a torkomat, míg már éreztem, hogy a pulzusom ott dobog a fülemben. - Ez manipulatív szóhasználat.

- Melyik része? Amikor azt mondtam, hogy csak rád tudok gondolni, vagy amikor azt állítottam, hogy rátetted a kezedet a csomagomra, és tetszett?

Nem tudtam pontosan, hogy a szoba megy-e össze körülöttem, vagy ő húzódott-e közelebb, de veszélyesen úgy tűnt, hogy csókolózási távolságra van.

- Mindkettő...

Az ujjhegye oldalról megérintette az arcomat, végigsiklott a fülemtől az államig, csodásan bizsergő bőrt és forróságot hagyva maga után, amerre csak járt. Lehunytam a szemem, és összezárt szájjal

előrehajoltam. Automatikus volt. Akkor sem tudtam volna megakadályozni, ha akarom, ahogy azt sem, hogy levegő után kapkodjak, amikor fuldoklok.

Éreztem, hogy az ajka végre az ajkamhoz ér. Nem siette el. Puha volt és gyengéd. Mintha minden összesűrűsödött volna körülöttünk, mintha a fülem becsukódott és minden érzékem eltompult volna, míg már az agyam minden porcikája csakis a csókra koncentrált, Liam ajkára.

Puha, de feszes bőr. Forróság. Tökéletes mennyiségű nedvesség és egy halvány íz, aminek a rabjává tudtam volna válni. Csodálatos volt, és abban a pár pillanatban magával ragadott.

Ezért először nem hallottam meg a kopogást.

Az ajkak hiányát éreztem, amiket csak alig kezdtem kitapasztalni. Előredőltem, kutattam még több után, de semmit sem találtam. Amikor kinyitottam a szememet, Liam az ajtó felé nézett.

– Azt hiszem, itt van a lakatosod.

Hát persze.

Túl gyorsan álltam fel, és majdnem elestem, amikor minden vér a fejembe szaladt. Úgy tűnt, eddig az összes egy másik testrészembe tartott.

– Bocs, hogy megcsókoltalak – mondtam. – Még abban sem vagyok biztos, hogy mi volt ez. Én nem csinálok ilyen spontán romantikus dolgokat. Valószínűleg csak még félig alszom.

Liam lassan felállt.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy én csókoltalak meg. Nem tudom, hogy jár-e neked elismerés azért, hogy csak ültél ott, és hagytad.

– Aha, hát akkor sajnálom, hogy megcsókoltál.

– Én nem sajnálom.

Nagyot nyeltem. Teljesen rajzfilmbe illő, drámai és zavarba ejtően hangos nyelés volt.

- Aha, hát, mennem kellene.
- Holnap este hétkor érted megyek.

Úgy tűnt, egyetlen okot sem találok arra, hogy tiltakozzak vagy meggondoljam magam. Csak kavargó, izgatott bizsergést éreztem a gyomromban, amivel eddig sosem találkoztam. Valamint egy rám egyáltalán nem jellemző vágyat, hogy felhívjam Emilyt, és legyen egy komoly *csajos csevejünk*.

Nem, odáig nem süllyedhettem. Egyelőre igyekeztem annyira megőrizni a méltóságomat, amennyire csak lehet, még akkor is, ha úgy tűnt, hogy Liam Hightower, a sárm, a vonzó külső és a szívdöglesztőség zubogó örvénye megpróbál végezni velem és minden mogorvaságommal, ami eddig jellemzett.

---

**LIAM**

**K**ábán ébredtem, és az volt az érzésem, hogy nem vagyok egyedül. Kipislogtam a homályt a szememből, és eleget láttam ahhoz, hogy tudjam, még nagyon korán van. Az ébresztőm még nem szólalt meg, és a hálósobámat csak az elektromos hirdetőtábla halványkék fénye világította be az utca túloldaláról. Mióta kibéreltem ezt a kis lakást, kábé tucatszor történt, hogy egy pillanatra ledöbbsentem, hogy nem a saját ágyamban vagyok, és hogy mást látok az ablakomból.

Egy árnyalak állt az ajtóban.

Hirtelen felültem, amikor egy adrenalinlöket az álmoság nyomát is eltüntette.

– De kár! Azt reméltem, hogy elkezdted meztelenül aludni.

– Celia? Mi a bűdös francot keresel a lakásomban?

Felkapcsoltam a lámpát, és hónapok óta először néztem meg őt alaposan. Fekete haj, amit szinte mindig lófarokban fogott össze. Csintalan barna szem és kegyetlen száj. Szokás szerint annyira kitette a melleit, hogy úgy tűnt, egy tüszentéstől elszabadulhatnának.

Amióta csak a szüleink összeházasodtak, próbált elcsábítani. A gondolatra mindig felfordult a gyomrom, de mostanában túl messzire ment, még az ő mércéjével is.



- Természetesen hozzád jöttem, *Bob*.
- Takarodj! Hívhatom a zsarukat, vagy én doblak ki. Választhatsz! Olyan hangot hallatott, mint a macskadorombolás.
- Ha te dobnál ki, akkor hozzám kellene érned.
- Igazad van. Azt hiszem, van egy flakon rovarirtó spré a mosogató alatt. Talán az jobban beválna.

Celia ajka gúnyos mosolyra húzódott.

- Liam. Véget vethetek ennek az egésznek. A pletykáknak. A gondoknak. Mindennek. Csak add meg nekem, amit akarok!

- Azt soha nem kapod meg.

Felnevetett.

- Te tényleg azt hiszed, hogy dugni akarok veled, igaz? Nem arról van szó. Soha nem is arról volt, de nem lep meg, hogy túl vak voltál ahhoz, hogy észrevedd. Az összes többi nő azt akarja, hogy az ujjad köré csavard őket, úgyszólván én miért lennék más?

Széttártam a kezemet.

- Nem tudom, Celia, de talán befejezhetnéd a drámai monológodat, hogy eljuthassak ahhoz a részhez, ahol újra kirúglak az életemből.

- Azt akarom, hogy boldogtalan legyél, Liam. Ilyen egyszerű. Talán valamelyik eltévelyedett részem egyszer magának akart, de arról lemaradtál. Azért terjesztettem azokat a pletykákat, mert tudtam, hogy téged csak a munkád érdekel. De mindketten tudjuk, hogy ez gyorsan hazugsággá válik, igaz? Mégis érdekel téged valami más is, mint... a lány, aki ott él... a folyosó túloldalán.

- Húzz a picsába!

Celia megint felnevetett, de ez alkalommal tényleg elindult az ajtó felé.

- Csak szólni akartam, hogy teszek róla, hogy azt is tönkretegyem, ami közöttetek van. És ki tudja, talán, ha tönkretettem a kis románcodat,

megengedem, hogy velem tölts egy éjszakát, egyfajta bocsánatkérésül.

– Kifelé! – kinyitottam az ajtót, aztán becsaptam, amint kilépett a folyosóra.

A homlokomat a falhoz nyomtam, és lehunytam a szemem, miközben visszajátszottam a fenyegetést. El sem tudtam képzelni, mit tehet, hogy elcsessze a dolgokat közöttünk Lilittel, de elég jól ismertem a mostohatestvéreimet ahhoz, hogy tudjam, biztosan kitalál valamit.

LILITH LEÜLT MELLÉM. Brazil barbecue-t rendeltünk, ami a szó szoros értelmében kielégítette a nyers hús iránti vágyát. A pincérek egy tálcán nyers steaket, csirkehúst és zöldségeket hoztak az asztalunkhoz, mindenféle szószokkal egyetemben. Egy tűzforró grill állt előttünk nyársakkal és csipeszekkel.

Egy viszonylag privát helyre ültettek minket az étterem hátsó részében, ami még nem lett zsúfolt a vacsoraidőre. A vendégeket úgy ültették a tűzhelyek köré, mint egy japán steakhouse-ban, de ez egy intimebb hely volt, ahol mindenki a saját ételét készítette el, a saját tempójában. A vendégek asztalánál sístergő hús zaja és a beszélgetés moraja egyfajta sajátos intimitást teremtett.

– Ahogy kívántad – intettem az étel felé.

Rám nézett. Nem először döböntett meg a látványa. Korábban is láttam nőket, akiket gyönyörűnek találtam, de még soha nem lettem ennyire a rabja valakinek. Úgy tűnt, minden vonz benne, kezdve az egyetlen szeplőtől a szája sarka felett, egészen addig, milyen elbűvölően próbál keménynek tűnni. Tudtam, hogy *minden* csak színjáték, de úgy éreztem, hogy nála átlátok a megtévesztésen. Belül egy aranyos lányt láttam, aki félt megmutatni ezt bárkinek. Láttam a bizonytalanságot, ami miatt falakat húzott fel és ellökte az embereket. Engem ez nem ijesztett meg, és soha nem is fog.

- Ugye tudtad, hogy csak szívatlak a nyers hússal? – kérdezte Lilith.
- Hogy őszinte legyek, kicsit kételkedtem.

Ezen elmosolyodott. A mosolyai a ritkaságuk miatt sokkal értékesebbek lettek, és láttam, mennyire megszállottan elő akarom majd csalni a következőt. Lilith sápadt bőre lágynak és puhának tűnt a ruhája anyagához képest. Sötétlila volt, szabadon hagyta a hátát, de a nyakkivágása magasan volt. Fekete haját egyszerű, de vonzó stílusban fogta össze a feje tetején, bár azt hiszem, én már elértem ahhoz a veszélyes ponthoz, amikor vele kapcsolatban szinte minden megfelel az ízlésemnek.

Csodálkoztam, milyen gyorsan történik ez az egész. A változás, amit elért, szétáradt bennem. Ahol mindössze néhány nappal ezelőtt csak hideget és zárkózottságot éreztem, máris mocorgott valami. Nem arról van szó, hogy nem érdekelt a randizás. Inkább nem igazán törődtem vele, és egyre kevesebb időt töltöttem a kapcsolatok hajszolásával, míg végül teljesen abbahagytam. Lilith megszerzése viszont nem olyasmi volt, amire időt kell szánnom a napomból. Inkább a munkanapomnak kellett ahhoz igazodnia, hogy Lilithtel lehessek.

- Tudod... – kezdtem, miközben beletekertem egy darab marhahúst valamilyen salátába, ahogy azt egy kollégámtól láttam néhány éve; az volt az első találkozásom a brazil barbecue-val. Nem voltam benne biztos, hogy ez a megfelelő technika, de ízlett. – Már rég nem csináltam ilyet.

- Mármint a randit? – kérdezte Lilith. A tekintete követte a mozdulataimat. Utánzott engem, és letett egy kisadag húst az asztalra, majd leöntötte szósszal, hogy megpárolja.

- Aha. Azt hiszem, már három éve, talán még régebben. Csak azt hiszem, kiestem a gyakorlatból.

- Szerintem a randizást nem kellene kötelezettségnek tekinteni. Ez

nem fogselymezés vagy fűnyírás. Elvileg akarnod kell.

– És veled mi a helyzet? – Szórakozottan rádobtam pár zöldséget a grillre a hús mellé. Lilith megint leutánczott.

– Csak úgy alakult, hogy elég hosszú ideig nem akartam megtenni.

– Pontosan milyen hosszú ideig?

– Nem tudom. Hat-hét?

– Hónapja?

– Éve...

Felnevettem.

– És engem cikiztél?

Lilith vállat vont.

– Én nem teszek úgy, mintha normálisan funkcionáló ember lennék, mint te.

– Hékás! Soha nem állítottam, hogy normálisan funkcionálok. Nem megmondtam, hogy a mostohatestvérem megpróbálja tönkretenni az életemet, mert nem akarok viszonyt kezdeni vele?

Lilith szája sarka megremegett.

– Talán rémlik valami...

Az én mosolyom elhalványult, amikor eszembe jutott Celia és a reggeli beszélgetésünk.

– Ő már a múlt, és hagyjuk is ennyiben, mert nem akarom elvenni az étvágyadat a teljes sztorival!

Lilith elkapta a tekintetemet, és volt valami az arckifejezésében, amit nem igazán tudtam megfejteni. Ijesztő volt, vagy szexi, talán mindkettő.

– Akarod, hogy gondoskodjak a mostohatestvéredről? Mondhatom neki azt, hogy mindjárt kipottyantom a tökéletes mostohatestvére gyerekét, úgyhogy be is fejezheti. Vagy, tudod, egyszerűen leszúrhatom álmában.

– Szóval szerinted tökéletes vagyok?

A szemét forgatta, de jókedv suhant át a vonásain.

– Ezt vetted ki az egészből?

A fejemet rázva a távolba meredtem.

– Ne akard, hogy Celia azt higgye, hogy bármi komoly van közöttünk!

Az csak még jobban felhúzná.

– És? Abbahagyja valaha, ha nem vonod kérdőre?

– Nem tudok elképzelni olyan forgatókönyvet, ahol tényleg „abbahagyja”. Azt igen, hogy egy időre leáll, de szerintem sose lesz vége. Nem teljesen.

– Hát akkor csak azért is húzzuk fel a ribancot!

Felnevettem a hangja intenzitásán.

– Tudod, szerintem pár száz éve nagyon jó kém vagy orvgyilkos lettél volna. Igazából kém nem. A kis kémhadműveleted a kávézóban elég nagy bukta volt, de azt nagyon is el tudom képzelni, hogy leszúrsz valakit.

Lilith rám villantotta ritka mosolyát, és én ittam minden másodpercét.

– Egy: nem kémkedtem utánad, úgyhogy ne hízelegj magadnak! Csak véletlenül épp nálam volt a madármegfigyelő felszerelésem, amit össze lehet tévesztetni a kémcuccal. Te mentél át totál pszichóba, és kergettél le a metróba. Kettő: nem vagyok benne biztos, hogy a ledöfés dolgot bóknak szántad, de annak veszem.

Az asztalon sístergő kajánkra mutattam.

– Fordítsuk meg! Vegyük ki a húst a salátából, és hagyjuk csak egy-két percig csücsülni a grillen, hogy megpiruljon!

Lilith bólintott, és követte a mozdulataimat, aztán velem együtt felkavarta a zöldségeit. A szélükön már kezdtek megfeketedni.

– Elég menő ez a hely – mondta. – Úgy érzem magam, mint egy őseMBER.

– Az eszközöket úgy is használod – jegyeztem meg.

Szúrós szemmel nézett rám.

– Szeretnéd kideríteni, hogy a késekkel jobban bánok-e, mint ezekkel a hülye csipeszekkel?

– Nem pont azt szeretném látni, hogy a késsel hogy bánasz.

Egy pár pillanatig értetlenül nézett, aztán a szeme kicsit elkerekedett, és lebámult az ételére.

– Lehetek őszinte? És azt akarom, hogy ígérd meg, nem fogod azt hinni, hogy valami béna bókra vadászom, oké?

– Aha – feleltem. A gyomrom kicsit összeszorult a kérdésére. Az ilyesmi általában azt jelentette, hogy az illető épp készül közölni veled, hogy szerinte ez mégsem fog működni, vagy halálos beteg, vagy hogy egész este egy hatalmas kajadarab ragadt a fogadba. – Hallgatlak.

– Folyton azt érzem, hogy ez egy nagy vicc. Nem az a fajta pasi vagy, mint akik randira szoktak hívni, főleg nem olyan, mint akik általában le akarnak feküdni velem. Megesküszöl, hogy ez nem vicc?

– Hogy mi? Miért jut egyáltalán eszedbe, hogy szórakoznék ilyesmivel?

Vállat vont, és mintha minden keménysége elolvadt volna. Egy pár pillanatig azt hittem, megláttam azt, amit olyan jól elrejtett a szarkazmus és a fekete humor mögé. Nem azért lökte el magától az embereket, mert gonosz vagy kegyetlen, hanem azért, mert fél, hogy bántják, hogyha megmutatja nekik az igazi Lilithet, és kigúnyolják vagy elutasítják.

– Azt hiszem, a tapasztalat arra tanított, hogy legyek szkeptikus, ha az emberek kedvesek.

Meg akartam kérdezni tőle, hogy mi történt, de úgy éreztem, hogy nem ez a legjobb időpont. Most nem kell előásnia a régi csontvázakat, csak arra van szüksége, hogy biztonságban érezze magát. Meg kell őt

győzőnöm, hogy biztonságban érezheti magát, ha velem van, hogy én egyetlen porcikáját sem veszem biztosra.

A kezébe csúsztattam a kezemet az asztal alatt, és megszorítottam, miközben a szemébe néztem.

– Ehhez mit szólsz? Adok kulcsot a lakásomhoz. Ha valaha is okot adnék rá, hogy azt hidd, megpróbállak átvágni, éjjel átjöhetsz, és megcsinálhatod azt a ledöfés dolgot, amiért annyira odavagy.

Elfojtott egy féloldalas mosolyt.

– Igazából nem szeretem az egész ledöfködést. Ez is olyasmi, amit csak azért mondok, mert kiakasztja az embereket.

– Hát, működik – nevettem. – De komolyan beszélek. Soha nem próbálnálak átverni. Azért hívtalak randizni, mert érzek közöttünk kapcsolatot. Meg akartalak ismerni, mert érdekesnek tartalak. És azért akarok lefeküdni veled, mert... nézz magadra!

– Nem kellett volna bókolnod! Most úgy érzem, hogy kierőszakoltam.

– Épp lángolsz.

– Mi van? A menő pasik mostanában így mondják, hogy „dögös”? Mert elég hülyén hangzik.

– Nem – vigyorogtam. – A kajád.

Lekapta a grillről a húst, ami épp kezdett átlépni a pirult és az égett határán.

– A tied sem néz ki túl jól.

– Az teljesen szándékos. Elfeketedett. Ez minden.

– Szerintem inkább elszenesedett.

Levágtam egy darab húst, és bekaptam. Megrágtam a vastag, égett burkot, és a számban szétterjedt a hamus, keserű íz. A szemem könnybe lábadt, miközben kényszerítettem magam, hogy lenyeljem.

– Kizárt. Isteni finom. – A kezembe köhögtem, aztán vállat vontam. – Vagy nem.

Tudtam, hogy a randi sikeres, legalábbis bizonyos szinten, mert az égett kaja nem rontotta el a hangulatunkat. A legrosszabb részeket körbeettük, beszélgettünk, és még Lilithből is sikerült néhány nevetést kicsalni, mielőtt kifizettük a számlát.

Egy taxiban mentünk vissza a lakásainkhoz. Csak kicsit volt hűvös, amikor elindultunk az étterembe, de gyorsan csípős hideggé változott, ahogy leszállt az este.

A járdán ácsorogtunk az épület előtt, miközben jöttek-mentek körülöttünk az emberek. Lilith átkarolta magát, mire én gondolkodás nélkül a mellkasomhoz húztam. Először lemerevedett, de aztán ellazult, a fejét a mellkasomra hajtotta. A kezem felsiklott a hátán, és magamhoz szorítottam. Jó érzés volt a karomban tartani. *Baromi jó.*

Felnéztem a felhőkarcolók közötti sötétségbe a fejünk felett, és megláttam az első lefelé kavargó hópelyheket. Lehunytam a szemem, nagyon igyekeztem az emlékezetembe vésni ezt a pillanatot. Nem kellett volna különlegesnek lennie. Egyetlen randi. Egy hosszú ölelés. Neki csak egy újabb lánynak kellene lennie, aki a végén majd elsodródik az életemből.

De ezt nem vettem be. Soha nem akartam még ennyire magam mellett tartani valakit. Ilyen kétségbeesetten. Vajon csak azért, mert Celia megpróbálta tönkretenni a dolgaimat? Talán a Lilith iránti megszállottságom csak versenyszellem volt, hogy bizonyítsam, Celia minden próbálkozása dacára életben tudok tartani egy kapcsolatot.

*Talán.* De kételkedtem ebben. Szerintem ilyen jól nem tudnám becsapni magam. Amit éreztem, valósnak tűnt.

Az ujjaim kissé erősebben feszültek a hátának, mire ő halkan, elégedetten felsóhajtott.

– Nagyon meleg vagy. Mint egy vérfarkas az *Alkonyatból*. Tényleg vérfarkas vagy, *Bob Smith*?



Elvigyorodtam.

– Még két hét van teliholdig. Ha ki akarod deríteni, azt hiszem, egyszerűen maradnod kell.

– Reméltem, hogy ez csak egyéjszakás kaland lesz. – Lilith újra megfeszült, és szinte láttam magam előtt a meglepett arcát.

*Nem tervezted, hogy beismered: gondolsz arra, hogy lefekszel velem, mi?*

– Szóval, azt mondd, a szex mégis a levegőben van? – kérdeztem.

– Én általában inkább ágyban szeretem.

Becsúsztottam a kezemet a táskájába, és megtaláltam a fém kulcskarikáját. Kivettem, és meglóbáltam a szeme előtt. Aztán a zsebembe csúsztottam, és jelentőségteljesen néztem rá.

– Azt hiszem, megint a lakásodban hagytad a kulcsodat. Úgy tűnik, el kell ütnöd nálam pár órát, míg várunk a lakatosra.

Lilith felvonta a szemöldökét.

– Minek nézel te, valami szajhának, aki kapva kap bármilyen ürügön, hogy összejöjjön veled?

---

## LILITH

**N**em jutottunk túl a lakása ajtaján, mielőtt a falhoz szorított. A szája forró és éhes volt. Mintha magával ragadott volna valaki más életének örvénye. Szexeltem már korábban *Mondjuk*. Ha egy tapogatózó, feszingő alkalom a gimis éveimben számít. De akkor nem éreztem ezt a sürgető, vad, kényszerszerű vágyat, ami most olyan volt, mintha valami a mellkasom mélyéről elő akarna törni.

Voltak kétségeim Liammel kapcsolatban. Kezdjük ott, hogy álnéven ismertem meg a pasit, de nem tagadhattam a közöttünk lévő alapvető vonzalmat. Egymásra kattantunk. Ilyen egyszerű. Ki tudja, mi lesz ebből a mai éjszaka után, de ebben a pillanatban nem akartam küzdeni az ösztöneim ellen. Fel akartam venni egy szemkötőt, megbilincselni magam, és hagyni, hogy az ösztöneim átvegyék az uralmat.

Olyan erősek voltak rajtam a kezei. Felcsúsztak a lábamon, feltolták a ruhámat egy gyűrött anyagombóccá.

Részegítő volt csókolni őt. A gondolataim nem csapongtak. Mindenem erre a pillanatra összpontosított. Ránk. Mintha csillámló, meleg vízbe merültem volna, már ha az a víz tudja, mi az a francia csók, és szeret fenekekbe markolni.

- Most meg kellene kérdezniem, hogy jó ötlet-e ezt csinálni? -

suttogtam a csókok között. – Ez az illendő ilyenkor, igaz?

– Hogy érted? – Annyira eltávolodott, hogy a szemembe nézhessen. Az ujjhegyei ijesztő gyengédséggel játszottak az arcbőrömön.

Úgy nőttek fel, hogy a szigorú szeretet rögzült belém, a szüleim pedig soha nem voltak az az ölelkezős, csokolózós, bújós fajták. Az, ahogy Liam hozzám ért, mélyen bennem megbúvó vágyakat ébresztett fel. El akartam olvadni a kezei között.

– Úgy érzem, úgy kellene tennem, mintha most kétségeim támadnának – mondtam. – Hogy ne hogy azt hidd, hogy túlságosan le akarok feküdni veled. Maradjon meg az ártatlan szűz látszata, meg ilyenek.

Liam elvigyorodott.

– Nem érdekel, ha ártatlan szűz vagy. Azt akarom, hogy ugyanannyira akard ezt, mint én. Picsába az íratlan szabályokkal! Csak magamnak akarlak, most rögtön. Minden porcikádat.

Az ajkamba haraptam.

– Akkor vigyél az ágyadba, mert ha tovább kell várnom, szerintem felrobbanok!

Megragadta a combomat, és felemelt, így úgy kapaszkodtam belé, mint egy túlméretezett gyerek, a kezemet összekulcsoltam a tarkóján. Hagytam, hogy átvigyen a lakásán az ágyához, ahol meglepett azzal, hogy ledobott rá. Majdnem kuncogtam, amikor landoltam. *Kuncogtam*. Nem érdekel, mennyire éreztem jól magam, de egyvalamit sosem tehettem meg: nem *kuncoghattam*.

Maradtam az elfojtott mosolynál, amikor felnéztem rá. Levette az ingét, és most nem néztem félre. Hagytam, hogy a szemem csigalassúsággal nézzen végig felsőtteste minden egyes izmán, a kemény vonalakon és kellemes felületeken, amik nem eresztették a tekintetemet. Volt egy természetes vonal, ahogy lefelé végignéztem a

testén, mint egy jól megtervezett festmény, aminek egy célja van: egyre lejjebb és *lejjebb* vonzani a tekintetet.

Lenyűgözött, ahogy a keze az övére siklott, és kikapcsolta a csatot. A himbálózó csat súlya lehúzta a nadrágja szegélyét, pont annyira, hogy lássam az alsója gumiját. Szürke derékrész és szűk, fekete bokszer.

Abban a pillanatban megkérdőjeleztem minden magamnak mondott hazugságot arról, hogy egy dildó képes helyettesíteni egy férfit, és hogy még az is mindegy, mennyire csúcsminőségű a kütyü. Sosem néztem, ahogy a dildóm levetkőzik. Soha nem érezhettem a dildóból áradó férfiasság szagát, ami olyan volt, akár egy feromonkoktél, ami begyűjtotta a rakétákat a petefészkeim alatt, és felküldte őket egyenesen az agyamba. *Babák. Babák. Babák.* Soha nem gondolkodtam el komolyan azon, hogy gyerekeim legyenek, de amikor felnéztem a fölém magasodó Liamre, el tudtam képzelni egy sötét hajú, szarkasztikus kisgyereket az életemben, és azt is el tudtam képzelni, milyen izgató lenne azt érezni, ahogy Liam bennem elégül ki.

De megfékeztem a gondolataimat. Az izgató az egy dolog. A gyakorlatiasság egy másik. Az agyamnak legalább egy része még a való világban működött, még akkor is, ha kilencven százaléka Liamről áradozott. Sikeres akartam lenni az üzletben, talán egy nap még saját céget is szeretnék. Az egyenletbe egy gyerek hiányozna a legkevésbé.

A nadrágja leesett, az állam meg követte.

*Gyönyörű dudor.*

A csókcsatánk egyértelműen elérte, hogy Liam startra kész legyen, és ha a lábaim között érzett lüktető forróság bármit is jelentett, én ugyanúgy készen álltam.

– Ez csak akkor működik, ha mindketten levetkőzünk – jegyezte meg Liam.

– Tényleg? Szóval azt mondod, hogy amit a vasárnapi iskolában

tanítottak a szaporodásról, hazugság volt?

Rám hajolt, és a ruhám pántját lecsúsztotta a vállamon.

– Szerintem az hazugság, hogy egyáltalán jártál vasárnapi iskolába, mert ott semmit sem tanítanak a szaporodásról.

– Ki mondja, hogy nem vagyok vallásos?

A tekintete nem mozdult rólam, ahogy lassan, szinte rituálisan levette a ruhámat. Láthatóan kiélvezte a bőröm minden centijét, amit szabaddá tett, mintha életnagyságú karácsonyi ajándék lennék.

– Az vagy?

– Talán. De nem fedem fel ilyen könnyen a titkaimat.

– Titkok, mi? – Lehajolt, és a mellemre tapasztotta az ajkát, pont a melltartóm széle fölött.

Levegő után kapkodtam, a hátam önkéntelenül ívben hajolt felé. Megállíthatatlan tűz lobogott bennem, és tudtam, hogy csak Liam olthatja el. Akartam őt. Rajtam. Körülöttem. *Bennem.*

– Hát – mondta, miközben felemelte a fejét, és újra szájon csókolt –, akár vallásos vagy, akár nem, szerintem párszor hiába fogod az Úr nevét a szádra venni, mire végzek veled.

Elfojtottam egy mosolyt.

– Ez kihívás?

– Lehet.

– Csak figyelj!

– Ne aggódj! Nem terveztem, hogy mostanában leveszem rólad a szemem.

Teljesen levette rólam a ruhát, és a sarkára ülve újra felfalt a tekintetével. Soha senki nem nézett rám úgy, mint ő. Ez nem vak vágy volt, vagy testi vonzalom. Amikor rám nézett, olyan volt, mintha *mozogna*. El tudtam képzelni, hogy a gyönyörű fejében forognak a kerekek, cikáznak a gondolatok, ahogy az agya próbál felfogni valamit,

amit eddig még nem igazán sikerült. De mit? Mire próbált rájönni?

Felültetett, és hátranyúlt, hogy kikapcsolja a melltartómat. Pár másodpercig rángatta a kapcsot, aztán bocsánatkérően rám nézett.

– Szerintem beragadt.

– Az olyat nem tud. Csak engedd...

– Ne! – kérte. – Megoldom. – A két keze különvált, és hallottam a gyomrot összeszorító hangot, ahogy egy ötvendolláros melltartó csatja szétpattan.

Annak ellenére, hogy a mellem évek óta először vált szabaddá egy férfi szeme láttára, csak arra tudtam gondolni, hogy tönkretette a kedvenc melltartómat. Azt, amiben a melleim tökéletesen szimmetrikusnak látszottak, hetyke kis grépfrútoknak. Vagy talán almáknak. Vagy valami kisebbnek, de a lényeg, hogy jól néztek ki, ez a nagy melák meg ősembert akart játszani, és letépte rólam.

– Tudod te, milyen nehéz jó melltartót találni?

– Veszek neked másikat. – Lehajolt, hogy újra megcsókoljon, de az ajkára tettem az ujjamat.

– Olyan boltban vettem, ami már bezárt. Hacsak nincs időgéped, nem hiszem.

– Megtanulok varrni, és megjavítom neked.

Szúrósan néztem rá, de nem tudtam elfojtani a mosolyomat, amikor eszembe jutott valami.

– Tényleg kárpótolni fogsz, de nem varrókészlettel. Azt akarom, hogy betűzd ki nekem az ábécét.

– Betűzz... Ugye tudod, hogy az ábécét nem betűzik? Azok különálló betűk, és mit...

Lemutattam a bugyimra, amin már zavarba ejtő nedves folt virított a sok csókolózástól és vetkőztetéstől.

Zavartan nézett rám.

– Betűzzem a... Ó! Úgy érted, a te... Ó..

Nem tudom, miért gondoltam azt, hogy ezt büntetésnek fogja érezni, mert inkább úgy tűnt, mintha jutalmat ajánlottam volna neki. Ujjait beakasztotta a bugyimba, lehúzta, aztán a földre dobta.

És egyszer csak anyaszült meztelen lettem, de rajta még rajta volt a bokszere. Erről majd gondoskodom, de még várhat.

Magamon tartottam a kezemet, miközben a szemébe néztem. Lehet, hogy adtam a magabiztost, főleg, amikor kiadtam az utolsó kis parancsomat, de igazság szerint szerettem volna összekucorodni és elbújni. Az egyetlen szexuális tapasztalatomat az érettségi bál éjszakáján szereztem. Csak pár hónapja voltam tizennyolc, és bedőltem a klasszikus „csak a hegyét” taktikának. Mint kiderült, egyikünk sem tudott a – természetes vagy mesterséges – síkosítás fontosságáról, és tíz percig próbálkoztunk hiába, ő döfködött, aztán végül le kellett fújnom a dolgot.

Attól függően, hogyan akarjuk meghatározni a dolgokat, valószínűleg így még szűz voltam, már ha a szilikonpéniszek nem számítanak.

Képtelen voltam félrenézni, ahogy lehajtotta a fejét a lábaim közé. Csodás kilátásom nyílt széles, izmos hátára onnan, ahol a párnáknak dőltem. A kezei határozottan tartották a két combomat, egy kínzó pillanatig a szemembe nézett, és a pillantása nagyjából azt üzenté, *nem tudod, mire vállalkoztál.*

Rám tette a száját, és nekikezdett *pontosan* annak, amit kértem.

A nyelve először lerajzolt egy A-t, aztán egy B-t, és mire elértünk az M-ig, bajban voltam. Az összes olyan gondolatom tovaszállt, hogy én irányítok. Itt ő volt a mester. Csak a nyelve hegyével elérte, hogy az ő kegyére bízam magam. És *tetszett.*

Nagyon igyekeztem, hogy soha ne legyek senki alatt. Nagyon igyekeztem lerázni magamról a szüleim próbálkozásait, hogy tökéletes kis előre csomagolt menyasszonyt csináljanak belőlem. Nem akartam a

lányos lány lenni, aki szívesen vesz fel rózsaszínt, és hagyja, hogy egy pasi kényeztesse. De valahogy útközben, azt hiszem, annyira el akartam távolodni a sztereotípiától, hogy belekényszerítettem magam egy másikba.

Most az egyszer csodálatos érzés volt elengedni mindent, megszabadulni az elvárásoktól és kétségektől. Jólesett, amit Liam csinált, és akartam, hogy ezt tegye. Ilyen egyszerű.

– Istenem, Liam! – nyögtem. – Le tudod betűzni, hogy „mmm”?

– Máris – mondta, és a gazember pontosan tudta, mit csinál, amikor beszéd közben alig távolodott el tőlem. Az ajka pont a jó helyeken súrolt, és reszkettem a gyönyörtől. – És máris elértem, hogy hiába vedd a szádra az Úr nevét. Ezzel foglalkoztatok a vasárnapi iskolában?

– Már nem érdekel, csak folytasd, amit csinálsz!

Nevetett, és még a nevetése hullámaira is hullámokban cikázott át rajtam a gyönyör.

Az éjjeliszekrényen heverő telefonjára érkező üzenet hangja magára vonta Liam figyelmét. A telefon felé pillantott, aztán még egyszer. Annak ellenére, hogy anyaszült meztelenül feküdtem, a széttett lábaimmal a feje körül, volt pofája a telefonjáért nyúlni.

– Ez komoly? – kérdeztem.

– Bocs, csak biztosan kell tudnom... – Az arca elsápadt, amint elolvasta az üzenetet. A legközelebbi ablak felé pillantott. Láttam, hogy az állizma újra és újra megfeszül, majd ellazul, mintha megpróbálna megrágni valamit, ami piszkosul kemény.

– Meguntad, vagy mi van? *Liam*? – Felültem, és az arca előtt csettintettem az ujjammal. – Felejtsd el!

Az összes kellemes érzés és érzelem, ami ott lüktetett bennem, egy pillanat alatt átalakult. A régi, ismerős cinizmus és sötétség visszasettenkedett. Elhúzódtam tőle és a lagymatag próbálkozásától,



hogy megállítson, összeszedtem a ruháimat, és felöltöztem. Olyan gyorsan el akartam távolodni ettől a pillanattól, amennyire csak tudtam, a valóságtól, hogy a kedvéért ilyen gyorsan leengedtem az összes falat magam körül, és miért? Egy emlékért, amire valószínűleg képtelen lennék a szégyen hatalmas, csúnya hullámai nélkül visszanézni?

– Családi ügy – motyogta. – Egyáltalán nem miattad van. Te...

– Ne fáradj! Jóképű vagy és sármos, tehát rávettél egy hülyeségre. *Egyre.* Ez több mint ami a legtöbb embernek jut. Remélem, élvezted, mert még egyszer nem lesz ilyen!

Annyi méltósággal sétáltam ki a lakásából, amennyivel csak tudtam. Amint az ajtó becsukódott mögöttem, összeszoruló gyomorral jöttem rá, hogy nála hagytam a táskámat, benne a kulcsaimmal. Kinyitottam az ajtót, és ő még mindig félmegtelenül állt ott.

A korábbi öntelt magabiztosságának nyoma sem volt az arcán. Csak megbánást láttam, ahogy kinyújtotta a kezét, hogy odaadja a táskámat és a kulcsaimat.

– Legalább holnap elmagyarázhatom? Csak ebédelj velem!

Szó nélkül elvettem tőle a cuccaimat, és otthagytam. Még mindig éreztem a szája forróságát és nedvességét a lábaim között, és alig akartam elhinni, milyen gyorsan fordult a kocka elképesztőből borzasztóvá. Gondolhattam volna. Minél többször néztem vissza az életemre, annál inkább láttam, hogy minden, amin keresztülmentem, nagyjából ugyanúgy történt. Nagyon ígéretesen indult, és amint leengedtem a páncélomat és izgatott lettem, gajra ment. A legjobb barátom egy másik országba költözött. A hülye „Bob Smith” otthagzott ezernyi kérdéssel, hogy milyen üzenet miatt állt meg, miközben épp kinyalt, és szállt el minden érdeklődése. Évekkel ezelőtt még a szüleim is leírtak, mint veszett ügy.

Legalább itt volt a macskám. Ha valamit értékelni lehetett

Rooseveltben, akkor azt, hogy ő soha meg sem próbálta elhíttetni velem, hogy a kapcsolatunk különleges lesz. Teljesen őszinte volt. Én csak az ember voltam, aki etette őt, és néha hagyta, hogy játsszon egy üres dobozzal. A macska-ember kapcsolatok nem voltak ismeretlenek számomra. Kihasználta engem a kajáért, vagy csak az élvezetért, hogy éjjel többször felébresszen, miközben agresszívan tisztogatta magát, de ismertem ezt az alkut.

Eddig nem igazán izgatott a pasi téma. Teljesen elfogadható helyzetben éltem. Volt egy nem kielégítő munkám, ami alig hagyott időt arra, hogy a valódi álomom elérésén dolgozzak; nem voltak kielégítő emberi kapcsolataim, csak egyre nagyobb kiábrándultságom a világgal és a jövőmmel kapcsolatban. Az életem rendben volt, aztán elkövettem azt a hibát, amit más nők is évszázadokon át. Azt hittem, szükségem van a péniszhez tartozó hústoronyra, és valahogy, valamiképp hagytam, hogy az idióta szomszédom meggyőzzön arról, hogy a technológia rossz útra vitt.

Soha többé. Legalábbis valószínűleg. Kivéve, ha tényleg szuperül tud bocsánatot kérni. Vagy ha nagyon-nagyon jó kifogást talál. Talán még a megvesztegetést is fontolóra veszem, ha ehető. Utáltam beismerni, de az volt az érzésem, hogy ha a történetek kínossága nem lenne ilyen friss, elkezdenék azon agyalni, hogy mi lehetett volna köztünk.

Arcsal előre ledobtam magam az ágyra, és belesóhajtottam a párnába.

Roosevelt felugrott, öntelt köröcskét írt le a hátamon, aztán úgy kezdte el tisztogatni a hátsóját, mintha az élete múlna rajta. Undorodva felnyögtem, és egy aligátorgördüléssel leküldtem az ágyról. Koppánva és bosszús kis nyávogással a padlón kötött ki.

– Ma éjjel nem lesz férfi az ágyamban. Még te sem, Roosevelt.  
Nem meglepő, de nem hallgatott rám.

---

**LIAM**

**E**lmentem a kocsimért a mélygarázsba, pár háztömbnyire a lakásomtól. Nem használtam, amióta kiterveltem ezt az egész inkognitó hadműveletet, és mint kiderült, az egész macerától megkímélhettem volna magam, ha egyáltalán bele sem kezdek. Úgy tűnt, a mostohatestvérem soha nem tévesztett igazán szem elől. Ha bármi, akkor ez még inkább meggyőzte arról, hogy megszerezhet, és az egész helyzet csak feltüzelte.

Valószínűleg vissza kellett volna adnom a lakásom kulcsát, amint meglátogatott a szobámban, de igazság szerint jobban tetszett a gondolat, hogy Lilithel szemben lakom, mint a milliós lakásom a város szívében. Még azt is megkedveltem, ahogy – még ha csak mesterségesen is – távol tart a régi életemtől. Valaki másnak adtam ki magam, és ennek részeként jobban félretettem a munkát, mint évek óta bármikor. A régi énem talán elő sem húzta volna a fejét a seggéből elég időre ahhoz, hogy észrevegye Lilithet. De a régi énem egy pofátlanul fényűző tetőlakásban élt egy pofátlanul fényűző belvárosi szálloda felett. A régi életemben nem voltak olyan lányok, mint Lilith.

A régi életemben mindenkit a pénz irányított. Furcsa volt belegondolni, milyen izgalmasnak találtam egykor azt az életet. Az üzlet

beindult, és az elröppenő hónapok alatt mintha eltűntek volna az árcédulák a világról. Bármi az enyém lehetett, csak ki kellett érte nyújtanom a kezem, és elvenni. Olyan jutalom volt ez, ami megindokolta a munka iránti megszállottságomat, és ez lett az ürügy, hogy a kelleténél sokkal tovább a munkába temetkezzek. Attól, hogy „Bob Smith” lettem, máshogy néztem a világra.

És ez adta meg nekem Lilithet. Legalábbis tegnap estig így volt.

Már Lilith gondolata is fáj. Már meg sem tudtam számolni, hányszor játszottam le újra fejben az utolsó néhány órát. Kitaláltam legalább száz módját annak, hogyan kezelhettem volna jobban a dolgot; olyan megoldásokat, ahol a reakciómtól Lilith nem viharzott volna ki a lakásomból és talán az életemből. De amint megláttam Celia üzenetét, felforrt a vérem.

A szöveg beleégett az agyamba. Így szólt: „Nahát! Ez a kémkamera szupernagy felbontású. Az ábécét betűzöd a lábai között?”

Biztosan akkor reggel rejtette el a kamerát, amikor bejött a lakásomba, és biztosan végignézte minden másodpercét annak, ami Lilith és köztem történt. A sértett meg sem közelítette azt, hogy mit éreztem. Nem hittem el, hogy eszembe sem jutott körülnézni a lakásomban, hogy megnézzem, csinált-e valamit, miután *betört*.

Pipa voltam, szóval leparkoltam Celia háza előtt. Pontosabban a szenátor férje háza előtt a városon kívül. Hajnali három volt, de nem hagytam, hogy ez megállítson. Hamarosan kitalálom, hogyan hozzam helyre a dolgokat Lilithtel, de előtte le kell állítanom Celia gyerekes, undorító baromságát.

Hatalmas ház volt, és nem az ízlésesen nagy fajta. Inkább a „nézd, mennyivel többet érek nálad”-fajta. Kívül római stílusú oszlopok és magas boltívek díszítették, és a korábbi látogatásaimból tudtam, hogy belül még hivalkodóbb. Azt hiszem, még meztelen szobor és kerubok is

voltak odabent, mintha szükségem lett volna még több okra, hogy utáljam a mostohatestvéreimet és a férjét.

Erősen kopogtam az ajtón. Hát, valahol a kopogás és aközött jártam, hogy remélem, az öklömmel beszakítom a fát. Két másodpercet vártam, aztán megint dörömböltem.

– Nyissátok ki a rohadt ajtót! – üvöltöttem. – Nyissátok ki a...

Kitárult az ajtó, és Celia férjét, Walter Normandyt láttam meg. Walter kábé harminc évvel volt idősebb Celiánál, büszke kugligolyó pocakkal és ősz harcsabajusszal. A haj a feje búbján már rég nyugalomba vonult, ami passzolt a bajuszhoz. Atlétatrikót viselt, ami nem igazán takarta el a felsőtestén vastag csomókban burjánzó testszőrzet gyapjas gypét, és az arckifejezéséből egyértelmű volt, hogy felébresztettem.

– Te? – mordult fel.

– Igen, én, seggfej. Hol a feleséged?

Walter kidüllesztette a mellkasát, és megpróbált fennhéjázva nézni rám, ami nem sikerült túl jól, tekintve, hogy legalább harminc centivel alacsonyabb volt nálam.

– Egy percet adok, hogy visszaszállj a kocsidba, és elhúzz a picsába a birtokomról!

Celia jelent meg a háta mögött, és csillapítóan a karjára tette a kezét. Pár centivel magasabb volt görnyedt férjénél, és amikor lenézett rá, láttam, hogy elhúzza a száját.

– Semmi baj. Miért nem bújsz vissza az ágyba? Holnap nagy napod lesz, és azt akarom, hogy a nagy borzas mackóm jól kipihenje magát. – Anyáskodó hangon beszélt, mintha egy kisgyerekhez szólna, de ha Walter észre is vette, nem mutatta ki.

A férfi felnézett rá, és minden, egy perce felém mutatott haragja a teljes imádatnak adta át a helyét. Csücsörítette a száját egy csókra. Celia lehajolt, és az ajkához érintette az ajkát, anélkül, hogy levette volna

rólam a szemét.

Walter visszadöcögött a házba, Celia pedig kilépett az ajtó elé, és becsukta. Begyakorolt, finom mozdulattal megtörölte az ajkát a kézfejevel, amit aztán beletörölt a hálóingébe.

– Gondolom, azért vagy itt, hogy hozzám vágj pár macsó fenyegetést az üzenet miatt, amit küldtem. – Az arcomhoz hajolt, és megszaglászott.  
– Azt hiszem, még mindig érzem rajtad a puncija szagát. Tényleg nem vesztegetted az időt, te...

– Ennyi volt! – A hangom szinte morgás volt. – Bármi legyen is ez a szarság! Bármi is lesz ennek a vége szerinted! Ennyi volt! Ha csak eszedbe jut, hogy tovább cseszekedj az életemmel, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy börtönbe juttassalak, vagy elpereljek tőled mindent. Tönkreteszlek. Esküszöm!

A szemét forgatta.

– Liam – bazsalygott. – Nagyon szexi vagy, ha dühöngsz. – Előrenyúlt, hogy megérintse az arcomat, de elhúzódtam tőle. – De igazából csak egy nagy, ostoba, jóképű hústorony vagy. Hacsak nem tervezel valamilyen... fizikai incidenst, tehetetlen vagy. Mindenre felkészültem. Minden kis szál, amit szerinted megmozgathatsz, hogy leleplezz, csak zsákutca. Nem tehetsz semmit, Liam. Kivéve persze, hogy beadod a derekadat, de tudom, hogy makacs vagy, úgyhogy kész vagyok várni, amennyit csak kell.

– Maradj... tőlem... távol! – Túl dühös voltam ahhoz, hogy többet mondjak, hogy kifejezzem a gondolataimat, vagy elmagyarázzam, mekkorát téved. Amúgy sem számított. Szinte akartam, hogy újra megpróbálja, és így ürügyet adjon nekem. Az, hogy tehetetlennek hisz, a legnagyobb hiba volt, amit elkövethetett. Talán azt hitte, hogy egész idő alatt vissza akartam vágni, de meggondoltam magam. Nem akartam, hogy ebből a nevetséges mániájából totális háború legyen, de most? A

mocskos kezei éket vertek közém és Lilith közé, és kész voltam bármire, hogy megállítsam.

Celia ciccegett.

– Ez minden? Semmi nagy beszéd és fenyegetés? Csak „maradjak távol”? – kérdezte, elmélyítve a hangját, hogy utánozza az enyémet. – Ja, úgy mellékesen: legközelebb vedd le a bokszeredet, mielőtt a száddal kényezteted. Annyira csalódott voltam, hogy magadon hagytad.

– És mi lett azzal, amit tegnap mondtál? Hogy ez már nem a szexről szól, csak a bosszúról? – Undorodva ráztam a fejem.

Felvonta a szemöldökét, és oldalra billentette a fejét.

– Hoppá! Füllentettem volna? Megbilincselhetsz, ha ettől jobban érzed magad. – Celia előre nyújtotta a csuklóját, és lebiggyesztette a száját.

– MIT IS MONDTÁL, meddig kell ülni gyilkosságért? – kérdeztem Price-t.

– Celia egy ribanc – válaszolta –, de nem hinném, hogy segíthetnék megtervezni a meggyilkolását. Azzal talán túl messzire mennénk. Biztos vagyok benne, hogy van valami záradék a Bibliában azoknak, akik testvért ölnek.

A belvárosi irodámban voltunk. Mintha hetek óta most dolgoztam volna először. Még mindig nem szabadultam meg teljesen a pocskék kettős életemtől „Bob Smithként”, legfőképpen azért, mert közel sem voltam hajlandó lemondani Lilithről, és még nem igazán akartam visszaszerezni a régi életemet. Ráadásul résen kellett lennem, arra az esetre, ha Lilith a fejébe vette volna, hogy áthívjon egy másik pasit, hogy féltékennyé tegyen. Totálisan működne, és képes lettem volna idiótát csinálni magamból, hogy ilyesmi ne történjen meg.

– Mert az nem túl messzire menés, ha kamerát rejtenek el a lakásomban, és az ágyam felé fordítják?

Price ezt oldalra billentve a fejét végiggondolta.

– A leskelődés egy dolog, a gyilkosság meg egy másik. Egész biztos vagyok benne, hogy a törvény az egyikre szigorúbban tekint.

– És a humánus gyilkosság? – kérdeztem. – Azt is elleneznéd, ha...

– Igen. Legyen páncélököl vagy kiskanál, nem fogom támogatni a testvérem meggyilkolását. Bocs!

Felsóhajtottam.

– Amúgy is túl könnyen megúszná így. Sokáig kell bánnia, hogy felhúzott. Hosszú éveket tartó csalódást érdemel. Azt akarom, hogy addig aszalódjon a depresszióban, amíg már érzed a szagát, ha belép a szobába.

Price felvonta a szemöldökét, és kicsit elvigyorodott.

– Nagyon kiakasztott, mi?

Hátradőltem a székemen, és kibámultam az ablakon.

– Egy kicsit. Ja.

– A kamera miatt, vagy mert a mutatója elcseszte a dolgokat a szomszéd lánnyal?

– Nem lehet mindkettő?

– Csak kérdezem. Általában elég laza pasi vagy, Liam. A francba is, amikor Celia elkezdett szarakodni veled, úgy döntöttél, hogy szépen játszol, és eltűnsz, míg megunja. Isten a tudója, hogy egy hónapja is visszavághattál volna, amikor az egész elkezdődött. Szóval akkor miért ez a nagy düh, ha nem a lány miatt?

– Jó, akkor a lány miatt van. Mit számít az? Nem tűröm el Celia baromságait! Azt is komolyan gondoltam, amit neki mondtam. Ha még egyszer kavarni próbál, akár csak kicsit is, semmitől sem riadok vissza.

– Hogy érted, porig égeted a házát?

– A gyilkossággal túloztam, Price. Nem vagyok őrült. Nem akarom megölni, csak azt akarom, hogy minden reggel azzal a gondolattal



ébredjen, hogy: „Tönkrement az életem. Pizkosul elcsesztem, amikor úgy döntöttem, hogy ujjat húzok Liam Hightowerrel. Egy hiba vagyok, és a világ jobb hely lenne nélkülem.”

– Á, egyáltalán nem vagy őrült...

---

## LILITH

**N**agyon korán elindultam dolgozni, ami nagyon nem az én stílusom. Volt egy olyan érzésem, hogy Liam reggel kopogtatni fog az ajtómon, és megpróbál rávenni, hogy megbocsássak neki. Ha róla van szó, nem bízom magamban. Tehát, mint egy függő, még az esélyt sem adtam meg magamnak, hogy belesétáljak a csapdába.

Reggel ötre állítottam be az ébresztőt, olyan gyorsan készülődtem, amennyire csak tudtam, és hatra már eljöttem a lakásomból.

Szerencsére zsúfolt nap volt a melóban, és a délelőtt nagy részében sikerült kiverni a fejemből Liamet. William ikertestvére, Bruce, és William feleségének nagyanyja titkos találkozóra hívott, hogy William születési meglepetéspartijának terveiről beszéljünk.

Bruce-szal szemben ültem a rendezett és tiszta sarokirodájában, miközben William feleségének nagyanyja, vagyis „nagy” körbe-körbe járt, és folyton mindenhez hozzáért, megfordítva vagy pár centivel arrébb rakva a dolgokat. Valahányszor babrált valamivel Bruce irodájában, láttam a csintalan fényt a szemében. Tudta, hogy Bruce szinte kényszeresen tisztaságmániás, és senkit sem ismertem, aki a nagyinál többet heccelte volna az embereket.

Bruce-nak félbe kellett szakítania a kis találkozásunkat, hogy fogadjon

egy hívást, de láthatóan felhúzta a nagy kekeckedése.

– Mi újság a sötét kis életedben? – kérdezte tőlem nagy. Ujját végighúzta a redőnyön Bruce asztala mögött, pár lapját elmozdította a többihez képest.

– Csak várom az események újabb csalódást keltő fordulatát. És maga, tervezi, hogy hamarosan meghal?

Felröhögött.

– Abban a pillanatban, hogy a halálotat tervezed, nem élsz többé.

– Klassz. Ezt hol olvasta, egy Hallmark képeslapon?

– Szerencsesüti.

– Egyébként Hailey hol van? – kérdeztem. – Nem neki kellene szülinapi partit tervezni annak az idiótának?

– Nem hívtam meg, mert minden menő dologról megpróbálna lebeszélni minket. Érted, csajszi?

– Pff! – feleltem, de alig tudtam megállni, hogy ne vigyorodjak. – Szörnyű, amikor megpróbál menőn beszélni. Lenne kedves befejezni? Ez annyira klisés az öregeknél. Ugye tudja? Nem maga találta fel a dolgot, hogy azzal hozza kínos helyzetbe a fiatalokat, hogy az ő kifejezéseiket használja.

– Túl fiatal vagy te ahhoz, hogy tudd, mit találtam fel, és mit nem, picinyem. És csak akkor klisé, ha nem tudok róla, márpedig tudok, vagyis ez meta. És nem, nem magyarázom el, hogy az micsoda.

Felsóhajtottam.

– Akár meta, akár nem, szörnyű. Használja inkább az öregek szavait, mint „hátagombolós” és „huligán”, ne úgy beszéljen, mint egy hétéves!

– Az is szörnyű, ha azt mondom, hogy tegnap éjjel akcióztam kicsit, és még mindig fáj? Nem tudom, hogy azért, mert a pasi jól csinálta, vagy mert elmúltam hetven, de a fenébe, ma nagyon merevek a csülkeim.

– Igen. Az is szörnyű.

Vállat vont, és felvett egy papírnehezéket Bruce asztaláról. Azt hittem, a pasi szeme kiugrik a helyéről, amikor nagy lazán dobálni kezdte egyik kezéből a másikba, aztán pár centivel arrébb rakta vissza, mint ahol volt.

– Oka van annak, hogy időskorra minden cső kicsit berozsdásodik.

– Akár rozsdások a csövei, akár nem, ez mindenképpen az a kategória, amiről nem kell tudnom.

Nagyi felnevetett.

– Akkor nem látnám az iszonyodó arckifejezésedet. Hol lenne abban a móka?

– Nem iszonyodom, csak rossz elképzelni.

– Mi lenne, ha azt mondanám, hogy csináltuk fenékbe, szájba és punciba, mindezt olyan sorrendben, hogy meglepődnél?

Felszaladt a szemöldököm, és Bruce felé néztem, aki befejezte a hívást, és ugyanolyan rémült arccal nézett vissza rám.

– Hát igen – mondtam csendesen. – Az elborzasztana.

Nagyi megint nevetett.

– Végre letette, főnök úr? Már ideje volt. Néhányan már nem maradunk sokáig a földön.

– Biztos vagyok benne, hogy még sok-sok-sok évig fogsz élni – felelte Bruce. – Szerintem túl makacs vagy meghalni.

– Jó, te legalább nem vagy komplett idióta, mint a testvéred.

– William különc – közölte Bruce. – De sajnós nem idióta. Ha az lenne, egyszerűen csak írhatnék neki egy csekket minden hónapban, és távol tarthatnám az életemtől és a cégünktől. Sajnós szükségem van arra, amit hozzátesz a Galleonhoz, úgyhogy mind kénytelenek vagyunk őt elviselni.

– Ebben nem fogunk egyetérteni – jegyeztem meg.

Bruce elmosolyodott.

– Néhányotokkal ellentétben nekem dolgom van. Tehát

odaugorhatnánk ahhoz a részhez, ahol megtervezzük ezt a születésnapot?

– Chippendale-fiúk – közölte nagyí. – Ennyi. Nem kérek sem megjegyzést, sem véleményt. Ez lesz. Tőled csak a pénz kell – jelentette ki Bruce-ra mutatva. – És kérlek, dolgozzatok össze az asszonykáddal, hogy kitaláljatok egy megfelelő fedősztorit, és William a megfelelő időben mit sem sejtve megjelenjen! Bónuszpont, ha olyan mesét tudtok kitalálni, ami miatt valami hülye cuccban állít be. Én intézem a sztripperek jelmezét és minden egyebet.

Egyetértően bólintottam.

– Nekem tetszik!

Bruce a fejét rázta.

– Ha beleegyezem, itt hagyod az irodámat, és többé nem nyúlsz a holmimhoz?

PISZKOSUL FÁRADT VOLTAM, mire hazaértem a munkából. Aznap reggel a szokásosnál jó két órával korábban ébredtem. Ráadásul tegnap éjjel sokkal később tudtam elaludni, annak a kombinációnak köszönhetően, hogy eszembe jutott, milyen elképesztően jó volt Liamet a lábaim között érezni, és hogy zavartan próbáltam rájönni, hogy mi a fenétől állt le ilyen hirtelen.

Megálltam a háztömböm bejárata előtt, és próbáltam belesni az ablakon. Nem akartam összefutni vele. Liam legalább nem tudta a telefonszámomat, így ha tudok úgy jönni-menni, hogy ne találkozzunk, elkerülhetem őt.

– Szerintem tiszta a levegő – szólalt meg egy hang a hátam mögött.

Arrébb ugrottam a hangtól. New York City utcáin a vállad fölött váratlanul megszólaló hangok mindenféle vészjelzést beindítanak. Amikor szembefordultam a férfival, készen álltam a kisujjammal

kiszúrni a szemét, ha kell. Megnyugodtam – bár csak kicsit –, amikor láttam, hogy Liam az.

– Mit csináltál? Itt settenkedtél, míg ide nem érek? – kérdeztem.

Liam kicsit oldalra billentette a fejét, hogy elismerje a vádamat.

– Kábé. Párszor tartottam szünetet. Vettem hot dogot. Beszélgettem egy hajléktalannal az adókról. Kenyérmorzsával ettem pár galambot. De aha, nagyjából csak vártam, hogy felbukkanj.

Drágának látszó öltönyt és nyakkendőt viselt. Nem tudtam eleget a ruhákról, hogy biztos legyen ebben, de gyanítottam, hogy az öltözéke azt jelenti, hogy megszabadult a középosztálybeli Bob Smith álcájától, legalábbis ami a ruháit illeti. Annyit tudtam, hogy valószínűleg nagyon gazdag, de kiöltözve látni tényleg egyértelművé tette a dolgot.

Mégis igazam volt. Még amikor nem ilyen jól öltözötten láttam, akkor is szinte éreztem a belőle áradó elegancia és jachton időzés szagát.

– Fontos dolgom van. Tíz perc múlva kezdődik *A kis gézengúzmaraton*, szóval...

– Nahát! – válaszolta. – Ez nagyon fontosnak hangzik. Elmehetnék egy pizzáért, és nézhetnénk együtt.

Feltartottam az ujjamat az arca elé, és megráztam a fejem.

– Nem. Nem fogod magad csak úgy visszadumálni a kegyeimbe. Ritka kivételt tettem veled. *Kedves* voltam hozzád, és ha...

– Hadd magyarázzam meg!

A fejemet ráztam, és az ajtógombért nyúltam, de ő a kezét a kezemre téve megállított.

– Lilith. Nem hagyom, hogy itt is az a hülyeség történjen, mint a filmekben és sorozatokban. Tényleg meg tudom magyarázni, ami történt. Csak hallgass meg!

Karba tettem a kezem.

– Milyen hülyeség?

Vállat vont.

- Tudod. Hogy létezik egyszerű magyarázat, de ahelyett, hogy a karakter kibökné, csak olyasmiket hajtogat: „Várj, csak hagyd, hogy megmagyarázzam!”, meg: „Ne menj! Meg tudom magyarázni!” Csak ennek mondják el tíz változatát ahelyett, hogy kimondanák azt a három szót, ami helyrehozna mindent. Tehát a film fele egy olyan félreértéssel telik, amit meg lehetne oldani, ha öt másodpercig beszélnének egymással.

- Tehát azt mondod, hogy van három varázsszó, ami helyrehoz mindent?

Liam felnézett, és tudtam, hogy próbálja három szóba rendezni a mondandóját.

- Voltott egy kamera.

- Voltott? - kérdeztem.

- Négy szó jobb lett volna. De igen. Volt ott egy kamera.

- Állj! - mondtam. Végre felfogtam a szavait. - Lefilmeztél minket? Várom azt a részt, ahol ez varázsütésre rendbe hoz mindent, de inkább arra ösztönöz, hogy ne legyen büntudatom, ha álmodban végzek veled.

- Emlékszel a mostohatestvéremre, akiről meséltem? Tegnap reggel betört a lakásomba, és előadott nekem valami nevetséges gonosztevő-monológot. Azt hittem, csak drámázni jött, de biztosan azelőtt rejtette el a kamerákat, hogy felébresztett.

- Kamerákat? Többes számban? Azt mondod, hogy mostanra van rólam egy videó valahol a neten?

- Nem. Nem, semmiképpen sem. *Valószínűleg nem* - mondta kissé kevésbé magabiztosan. - Átnéztem a lakást, és meglett mind. De ez ijesztett meg. Az üzenet tőle jött, és azon gúnyolódott, hogy nézi, mit csinálunk. Túlságosan kiakadtam ahhoz, hogy értelmesen gondolkodjak, és hát... igen.

- Hát igen? És én ezzel most mit kezdjek? Mondjam azt, hogy minden rendben? Nem nagy ügy, folyton meztelenkedek a kamera előtt?

Lesütötte a szemét.

- Nem hagyom, hogy még egyszer bármi ilyesmi történjen! Nem keresek kifogásokat. Tudtam, hogy Celia nem komplett, de azt hittem, tudja, hol a határ. Most már tudom, hogy nem tudja, és nem fogom hagyni, hogy még egyszer szarakodjon az életemmel; az *életünkkel*.

A földet bámultam, miközben próbáltam mindent megemészteni. Ha eltekintettem a felháborodástól, hogy lefilmezett Liam egyik pszichopata rokona, vagy attól, mennyire fura, hogy a mostohatestvére kémkamerákat tett be, és nézte, ahogy majdnem szexel, láttam, hogy nem Liamre kell haragudnom. De arra még nem álltam készen, hogy csak bólintsak, és bízzak abban, hogy ő majd gondoskodik a testvéréről vagy a nő gépén fellelhető esetleges videóról, ahol anyaszült meztelen vagyok, és épp kinyalnak.

- Beszélni akarok vele - közöltem.

Liam összerezett. Talán a hangom miatt, vagy volt valami a tekintetemben, de úgy nézett rám, mintha azt mondtam volna, hogy ki akarom deríteni, meg lehet-e ölni valakit egy kanállal. Jó, talán egy kicsit tényleg elgondolkodtam azon, hogy az lehetséges-e.

- Az nem lenne jó ötlet. Bízz bennem, minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy többé ne avatkozzon bele az életünkbe! Eddig próbáltam meghúzni magam és kerülni őt. Többé nem. Átlépett minden létező határt, és többé nem fogok szépen játszani. Nem tudom pontosan, mit tehetek, hogy visszavágjak neki, de ha nem áll le, kitalálok valamit.

Felsóhajtottam.

- Ha a tervezett bosszúd elég kegyetlen, akkor hagyom, hogy te intézd. De azt hiszem, nekem ugyanannyi okom van gyűlölni ezt a nőt, mint neked, úgyhogy ne hidd, hogy nem keveredem bele, ha nem végzel



elég jó munkát.

Az arca komolysága végre kicsit lágyult, és elvigyorodott.

– Juttasd eszembe, hogy ne dühítselek fel!

– Van időgéped?

– Jogos – kuncogott.

– És még mindig nem vagyok benne biztos, hogy megbocsátok-e neked.

– A pizza segítene?

– Egy kicsit. De jobb, ha találsz egy helyet, ahol van sajtos kenyér. És csokitorta. És rákfalatkát is kérek.

Ráncolta a homlokát.

– Biztos, hogy az „és”-ek helyett nem „vagy”-okat akartál mondani?

– Nem beszéltem félre! Ráadásul, mivel kérdőre vontál, csokis-oreós turmixot is hoznod kell.

Elgondolkodva összeszorította a száját, aztán bólintott.

– Adj egy fél órát! Aztán elmesélheted, mit hagytam ki a maratonból. És dögös vagy, amikor így keménykedsz.

Szúrós szemmel néztem rá.

Bólintott, és elvigyorodott.

– Igen, ez az a pillantás.

Bementem, és amikor biztos voltam benne, hogy senki sem figyel, elmosolyodtam. Dühönghettem a videó és a mostohatestvére miatt, amennyit akartam. De ez nem azt jelenti, hogy nem lehetek boldog, hogy abból, amit korábban Liamről feltételeztem, semmi sem igaz. Ezért utat engedtem a boldogságnak. Lehet, hogy életem nagy részében próbáltam mindenkit meggyőzni arról, hogy gyakorlatilag allergiás vagyok a boldogságra, de kezdtem azt hinni, hogy ez azért van, mert azt hittem, sosem találom rá. Végére is nem ér kudarc, ha nem találod meg azt, amit nem is keresel.

Mélyen legbelül még mindig féltem, hogy hirtelen vége lesz. Amikor véget ér a randizós mézeshetek korszaka, kiderülhet, hogy egy seggfej. Pár randiig vagy óráig bárki meg tudja játszani, hogy kedves. Egy kizáró oknak számító rossz szokás vagy hajlam sem mutatkozik meg ilyen hamar. Például lehet, hogy ő az az állatfajta, aki zoknit hord az ágyban. Vagy talán nem tud anélkül fogat mosni, hogy ne köpködné tele a tükroét apró fogkrémpöttyökkel. Még rosszabb, hogy akár még fölözött tejet is ihat.

Viccet félretéve nehezen tudtam olyan jövőt elképzelni, ahol működne köztünk a dolog. Valószínűleg beleun, és szakít velem, sőt talán meg is csal. Rájön, hogy túl szegény vagyok ahhoz, hogy érdekeljek egy olyan pasit, mint ő. Vagy talán nem tudja megakadályozni, hogy a pszicho mostohatestvére tönkretegye a kapcsolatunkat. Úgy éreztem, az egész kudarcra van ítélve.

És én, hülye, mégis meg akartam próbálni.

---

**LIAM**

**K**ábé tíz perccel azután, hogy megérkeztem, úgy döntöttünk, mégsem nézzük *A kis gézengúz*-maratont. Majdnem fél órát töltöttem teljes elképedéssel, ahogy Lilithet és a csillapíthatatlan étvágyát néztem. Megevett három szelet pizzát, három sajtos kenyérrudat, egy szelet csokitortát és három rákfalatkát. Az egész tejturmixot is elpusztította.

– Kicsit kiherélve érzem most magam. Szerintem lépést sem tudnék tartani veled. – Legyőzött sóhajjal visszatettem a tortát. A nő feleakkora volt, mint én, és legyőzött.

– Ez nem verseny – közölte Lilith. – Kivéve, ha önmagadat tisztelő férfi vagy, aki nem akarja, hogy evésben legyőzzem.

Felnevettem.

– Látod, ha így mondd, nagyon is versenynek hangzik.

– Nem baj, ha veszítesz, Liam, csak fogadd el.

– Még csak nem is erről van szó. Csak próbálok rájönni, hova teszed azt a sok mindent.

– Könnyű. Előtte böjtöltem. Imádom a maratonekat. Nem nézek sorozatokat mindennap, sőt, minden héten sem, de amikor hallom, hogy jön egy maraton, abból eseményt csinálok.

Elvigyorodtam.

- Ugye tudod, hogy a Netflix gyakorlatilag egy fizetős maratoncsatorna? Nem kell várnod, hogy adja a tévé, és reklámokat sem kell nézni.

Valami átsuhant a tekintetén, amit nem igazán értettem.

- Szerintem ez nosztalgia. Nem ugyanaz reklámok nélkül, vagy az érzés nélkül, hogy köré kell szerveznem a napomat. A szüleim mindig minden miatt húzták az agyamat. De egyfajta családi hagyományt jelentettek ezek a maratonnal töltött esték a kedvenc sorozataikból. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor elfelejtettek gázak lenni. Egész nap éhezettük magunkat, aztán gyakorlatilag lakomát csaptunk, és addig néztük a tévét, míg ki nem dőltünk. Talán csak a kajakóma miatt, de ez valószínűleg az egyetlen olyan, velük kapcsolatos emlékem, amikor nem nyaggattak vagy hajtottak engem. Csak együtt lógtunk, és nem érdekelte őket, hogy tökéletes hölgyként viselkedem-e.

Figyeltem az arcát, miközben beszélt, és szinte láttam őt fiatalabb korában, ahogy ül a kanapén szigorú arcú szülei között. Ez ráébresztett, hogy a kislány, aki csak azt akarta érezni, hogy szeretik és elfogadják, valószínűleg még mindig benne él, és megtanulta keménynek mutatni magát, hogy meggyőzze a világot arról, hogy jól van.

Tudtam, hogy mire van szüksége tőlem. Nem arra, hogy levegyem a lábáról, vagy meggyőzzem arról, hogy ő a világon a legszebb, pedig már kezdtem ezt gondolni. Csak annyi kellett, hogy elfogadjam, és törődjek vele. Amikor a múltkor ledermedtem, miután megkaptam Celia üzenetét, azzal valószínűleg széztúztam minden bizalmat, amit esetleg már érezhetett irántam, így dolgoznom kellett azon, hogy visszaszerezzem.

- Szóval esélyem sem volt, mert te egész életedben azon dolgoztál, hogy így egyél?

Bólintott, sőt el is mosolyodott.

– Pontosan.

Miután Lilith elég kaját nyomott magába, ültünk a kanapén. Engedte, hogy átkaroljam, és a mellkasomhoz húzzam. Jó érzés volt. Sosem voltam bújós típus, talán mert a múltban nem akartam félrevezetni a nőket, vagy csak mert eleve nem érdekelték ehhez eléggé.

– Tudod – szólalt meg Lilith egy idő után –, a romantikus filmekben, amikor a pasi meg a csaj pizzát zabálnak, aztán kábé tíz perccel később már kufircolnak, az egyáltalán nem életszerű. Mármint olyan, mintha egy zsíros kajababa lenne a gyomrodban. Az ember tényleg arra gondol, hogy levetkőzik, rámászik a pasira, és próbál úgy tenni, mintha szexinek érezné magát?

– Zsíros kajababa – ismételtem csendesen. – Igazad van. Ha így mondod, hirtelen kevésbé van hozzá kedvem.

Oldalra billentette a mellkasomon pihenő fejét, hogy felnézzen rám.

– Szerinted a kajababám nem szexi? – Felemelte a pólóját, és kinyomta a hasát, ami meglepő kerekésséggel hasonlított egy korai terheshasra.

Felnevettem, finoman a hasához nyomtam a tenyeremet, és játékosan megszorítottam.

– Nem érzek kajababát.

Elhúzódott a kezemtől, és hirtelen halál komoly arccal felült.

– Ne csikizz!

Felszaladt a szemöldököm.

– Hogy mi? Miért ne?

– Nem fogom elmagyarázni, úgyhogy meg se próbáld megkérdezni, miért! Csak ne csináld!

– Ne már! Nem hagyhatod itt abba! Miért ne?

Élénkvörösre pirult.

– Egyes nők szeretnek néhány titkot megőrizni, jó?

Féloldalasan rámosolyogtam.

– Jó. De egy nap kiderítem, azt garantálom.

– Remélem nem, mindkettőnk érdekében.

Lilith mobilja a kanapé karfáján hevert, és épphogy el tudta kapni, amikor felvillant, és elkezdte elrezegni magát a padló felé. Gondterhelten nézte a képernyőt.

– A francba! Bocs, nem baj, ha ezt felveszem? Lehet, hogy a macskás hely az.

Felvontam a szemöldökömet, de bólintottam. *A macskás hely?*

– Halló? – szólt bele. Néztem az arcát, miközben várt, aztán a homlokát ráncolta. – Ó! Ó, igen! Claire. Emlékszem rád. A galleonos izéről, persze.

Újabb szünet.

– Persze. Egy pillanat. – Eltartotta a telefont a fülétől, és felém fordult. – Figyelj, terveztél velem valamit holnap délelőttre?

– Holnap lesz néhány megbeszélésem. Csak este terveztem folytatni a csábítási próbálkozásaimat.

Visszatette a telefont a fülére.

– Jó a holnap délelőtt.

Pár pillanattal később letette.

– Az a lány volt, akit a céges bulin ismertem meg. Azt mondta, pasigondja van, és kiöntené a szívét. Kapok ingyen kávé és egy dráma szaftos részleteit.

– Hát, ha a mai este a terveim szerint alakul, szükségem lesz a koffeinre.

– Miért, be fogsz drogozni, vagy ilyesmi?

– Tessék? Nem, úgy értettem, hogy egész éjjel az enyém leszel.

– Ó. Aha. Ennek több értelme van. De ha egész éjjel veled leszek,

akkor miattad le fogok maradni a maratón utolsó négy órájáról. Nagyon meggyőző ötlet kell, hogy kirobbants a kanapéról.

– Válassz! Ha a tiéd lehetne a város, mit szeretnél csinálni?

– Nem tudom, belógni a Rockefeller Centerbe zárás után korizni?

– Az könnyű. Ennyi?

– Könnyű? Nem gondoltalak szabályszegőnek. Az utolsó edzések éjfélkor vannak. Tehát hajnali kettőkor zárnak, és valószínűleg van biztonsági szolgálat.

– Bízd rám! Van korcsolyád?

Lilith szó nélkül felállt, kinyitott egy szekrényajtót, és elővett egy pár elegáns korcsolyát.

– Neked van?

CSAK EGY BIZTONSÁGI ember volt ott, és rövid csevej után kiderült, hogy egy százasért ezer örömmel engedi, hogy belógjunk a jégre. Még azt is hagyta, hogy használjak egy bérelhető korcsolyát. Úgy tűnt, izgalmasabbnak tartja a tényt, hogy megvesztegetik, mint az összeget, amit felajánlottam, és gyanítottam, hogy öt dollárért is belement volna, vagy akár egy sajtburgerért. Leültem Lilithtel szemben a pálya mellett, és elkezdtem felvenni a korcsolyát. Körülbelül abban a pillanatban jutott eszembe, hogy még soha nem korcsolyáztam, és nagy valószínűséggel mindjárt idiótát csinállok magamból.

– Biztosan ezt akarod csinálni? Azt mondtam, hogy bármit megtehetsz, emlékszel?

Lilith rám nézett, aztán az ajka lassan halvány mosolyra húzódott.

– Azt próbálsz ezzel mondani, hogy nem tudsz korcsolyázni?

– Olyan messzire nem mennék. Személyes tapasztalatom nincs, de csak nem olyan nehéz.

– Majd meglátjuk, nem?

Szorosabbra rántottam a korcsolyám fűzőjét, és úgy döntöttem, majd jól ellátom a jég baját. Úgy tűnt, Lilith már eldöntötte, hogy le fogom égetni magam, de be fogom bizonyítani, hogy téved.

Lilith rálépett a jégre, és egyértelműen sok tapasztalata volt, mert könnyedén tett egy félfordulatot, és elkezdett hátrafelé csúszni, miközben lelkes szemekkel nézett rám. Majdnem mintha azt akarta volna, hogy kudarcot valljak.

Felkészítettem magamat a bejárat mellett, és óvatosan rátettem az egyik lábamat a jégre. Úgy tűnt, a korcsolya elég jól fogja a jeget, és hagytam, hogy előntsön a magabiztosság. Amint megemeltem a hátsó lábamat, a másik előresiklott, és olyan pózba kerültem, amihez nem voltam elég hajlékony, amikor nekicsapódtam a kemény jégnek.

Az ágyékomban forróság égett, és élénk fájdalom nyilallt bele. Felnyögtem, és oldalra gördültem, miközben vártam, hogy a sajtós alábbhagyjon.

Lilith közelebb jött, és a kezét nyújtotta, hogy felsegítsen.

- Jól vagyok - közöltem. Nem tudtam elrejteni az erőlködést a hangomból, miközben megragadtam a kaput, és igyekeztem feltornázni magam.

- Ferdén próbáld kicsit oldalra tenni a lábfejed, hogy ne csússz így előre!

- Semmi gond! Csak kicsit síkos volt ott a jég, és... - Újra kicsúszott alólam a korcsolyám, és ez alkalommal hanyatt vágódtam. Felnéztem Lilithre, akinek hullott a hó a feje körül. - Megkérdezném, hogy angyal vagy-e, de azt hiszem, egy angyal nem szórakozna ilyen jól a fájdalomamon és szenvedésemen.

- Engem az jobban szórakoztat, mennyire makacs vagy. Segíthetek, vagy élvezed, hogy újra és újra bevágod a hátsód?

Neccesen sikerült négykézlábra tornásznom magam, aztán



bizonytalanul felegyenesedtem. Most magam alatt tartottam a korcsolyákat, de éreztem, hogy bármelyik pillanatban újra kicsúszhatnak. Minden olyan gondolatom elszállt, hogy lazának és magabiztosnak látszom, csak az ősi szükséglet maradt, hogy éljem túl ezt a megpróbáltatást.

– Talán jól jönne pár tanács – mondtam, le sem véve a szememet a korcsolyáról.

Lilith odasiklott hozzám, és a csípőmre tette apró kezét, hogy megtartsom. Az egyik kezével megpaskolta a combom belső oldalát.

– Próbáld egy kicsit jobban szétnyitni a lábadat. Ha a korcsolya pont alattad van, akkor magától előre-hátra akar menni.

– Hát tudod, nem gondoltam volna, hogy ma éjjel te fogod azt mondani nekem, hogy tegyem szét a lábaimat.

– Koncentrálnál arra, hogy ne taknyolj el, ahelyett, hogy poénkodni próbálsz? – Újra megpaskolta a belső combomat, és kifelé tolt.

Hagytam, hogy kifelé irányítsa a lábamat, és azonnal kicsit jobban éreztem magam.

– Oké, és hogy megyek előre?

– Csak dőlj előre! – kérte.

Előrehajoltam, és azonnal elveszítettem az egyensúlyomat. Arccal nekicsapódtam a jégnek, a kezemmel alig tompítottam az esést. Felnyögtem.

Lilith felnevetett.

– Te jó ég! Nem gondoltam volna, hogy tényleg elhiszed, hogy ez működik. Bocs! Sajnálom! – Leguggolt, és segített újra felállni. Még soha nem láttam ilyen szélesen mosolyogni, és minden bosszúságom elszállt, amikor láttam, milyen boldognak tűnik.

– Aha, azt hiszem, rá kellett volna jönnöm, hogy hülyeség.

– Melyik része, előrehajolni, vagy bízni bennem?

- Valószínűleg mindkettő.

A következő néhány percben segített megérteni az alapokat, és nemsokára körbementem a jégen. Egész kellemes volt, és megfeledkeztem róla, milyen hülyén nézhetek ki négyszer lassabban mozogva, mint ő. Az idő nagy részében azt néztem, hogy ő úgy siklik a jégen, mintha ez lenne a második otthona. Nem csinált forgásokat vagy ugrásokat, hogy dicsekedjen, de valahogy biztosra vettem, hogy képes lenne rá. Egy idő után lelassított mellettem.

- Egyre jobban megy - mondta nekem.

- Nem gondoltam volna, hogy korcsolyázó vagy.

- Hát, nem az olimpiára jutásért versenyeznek, vagy ilyesmi. Ez csak bűnös élvezet.

- Bűnös? Mi bűnös lenne ebben?

- A szüleim imádták volna, ha szeretek korizni. Bármi, ami a lányságot vagy nőiességet testesítette meg, az részükről automatikus igen volt. Nyilván vannak férfi korcsolyázók, de...

Elvigyorodtam.

- Hát igen, azokból a szűk mezekből nem árad a macsóság. Sem a táncos mozdulatokból.

- Aha. És persze a leggyorsabb módja annak, hogy megutáljak valamit, az volt, hogy a szüleim azt akarták, hogy csináljam. Tehát a korcsolyázás ki volt zárva. Legalábbis így kellett volna lennie. Egyszer osztálykiránduláson elmentünk korcsolyázni. Előtte még sosem próbáltam, és még most is emlékszem, milyen érzés volt először jégre lépni. Az életemben minden a merevségről és az ellenállásról szólt. *Mindig* harcoltam. Aztán rámentem a jégre, és akkor kedvem lett elengedni a dolgokat. Tudtam, hogy olyasmit csinálok, amit a szüleim akarnának, de akkor az én döntésem volt.

Nevettem.

- Tudod, te valamilyen fordított Hamupipőke vagy. A hercegnő, aki azt kívánta, bárcsak közember lehetne.

- Ha én fordított Hamupipőke vagyok, akkor te a Taszító herceg?

- Túl elfogult vagyok ahhoz, hogy válaszoljak. Miért nem mondd meg te?

Megpördült, hogy hátrafelé korcsolyázhasson előttem, és rám vigyoroghasson.

- Hát, attól függ. Ha az embert taszítja a tökéletesség, az önteltség és a nevetségesen jó külső, akkor igen! Illik rád.

- Aligha vagyok tökéletes.

Felvont szemöldökkel várt, és megfogta a kezemet, így kényszerítve, hogy bizonytalanul megálljak mellette a pálya külső falánál.

- Bizonyítsd be, seggfej!

- Itt az első bizonyítékom. Nincs olyan, hogy tökéletes seggfej, sőt tökéletes segglyuk sincs. Őszintén, azt ki akarja látni?

- Komolyan beszélek. És egyébként kösz, tekintve, hogy múltkor ott feküdtem előtted kiterülve, és remek kilátásod nyílt a nem olyan tökéletes segglyukamra.

- Úriember vagyok. Sosem tartanék igényt a segglyukadra, hacsak fel nem ajánlod.

Meglepett nevetésben tört ki, amit olyan mosoly követett, hogy attól féltem, megint elesek, de ez alkalommal semmi köze nem lesz a korcsolyatudásomhoz.

- A segglyukam biztonságban van, míg fel nem ajánlom - elmélkedett. - Rendben. És szabad tudnom, milyen rituálé keretében ajánlhatom fel neked a segglyukamat?

- Ó, tudni fogod, ha eljön az ideje.

- Még mindig jössz nekem bizonyítékkal, Mr. Taszító.

- Oké. Azért sem vagyok tökéletes, mert szeretem ketchupba

mártogatni a grillsajtos szendvicsemet.

– Hülyeség. Olyat én is csináltam. Haraptál már bele a vajba úgy, mint csokiszeletbe?

A gondolatra kicsit elborzadtam.

– Szóval nem. *Következő!*

– Oké – feleltem. – Nyolcéves koromban eldugítottam a vécét egy barátom házában, és amikor kérdőre vontak miatta, a nagymamájára fogtam.

– Szörnyeteg vagy – közölte szárazon. – Ha csak ennyit tudsz, kénytelen leszek feltételezni, hogy még mindig tökéletes vagy.

– Ehhez mit szólsz? Kezdek beleszeretni egy lányba, akit néhány napja ismertem meg. Totálisan pocsék időszak ez az életemben ahhoz, hogy belekezdjek egy kapcsolatba. Ahhoz is túl sok minden zajlik a munkámban, hogy randizzak. Van egy pszichopata mostohatestvérem, aki eltökélte, hogy tönkreteszi az életemet és bárkiét, aki fontos nekem. És a lánynak van egy macskája. Mindenki tudja, hogy a macskák sokkal alantasabbak a kutyáknál, úgyhogy a lánynak egyértelműen gondjai vannak.

– Kutyás vagy. Ez elég bizonyíték. Mégsem vagy tökéletes.

– Szóval – mondtam, miközben újra korcsolyázni kezdtünk –, titokban kellett ezt gyakorolnod, igaz? Vagy végül elmondtad a szüleidnek?

– Soha nem mondtam el nekik. Még mindig nem tudják. Azt hazudtam, hogy tanítás után a suliban maradtam csoportfeladatokon dolgozni. Lejöttem a pályára, és a jégen kikapcsolt az agyam. Azt hiszem, ilyenkor szoktam arról ábrándozni, milyen ember lennék, ha a szüleim nem erőltették volna ennyire a dolgokat.

– És milyen lennél?

Féloldalasan rám mosolygott.

– Valószínűleg valami finomkodó jó kislány. – Vállat vont. – Talán jó, hogy annyira igyekeztek olyanná tenni, amilyenné ők akartak. Végére is te nem tűnsz olyan típusnak, akinek a hercegnők kellene.

Felnevettem.

– Csak egy kellett ahhoz, hogy tudjam, ez nem az én stílusom. Nem, én szeretem, ha valakinek van gerince. Te más vagy, és ez tetszik benned.

– Te is más vagy, mint hittem. Bevallom, azt gondoltam, hogy Kade-nek hívnak, és egész nap a jachtonon vagy.

Felnevettem.

– Hát, az egyik legjobb barátomat sajnos tényleg Kade-nek hívják. És lehet, hogy van jachtom, lehet, hogy nincs. Szóval lehet, hogy mégsem vagyok annyira más.

Lilith nevetett.

– Ahol pénz van, ott egy Kade is van. Ez olyan, mint egy egyetemes törvény. Rich nevű barátod is van? Vagy esetleg *Edward*?

– Nem Rich, de a féltestvérem neve Price.

– A francba! Egy pillanat alatt megnyerhetnék egy gazdag emberek kliséi bingót.

– Én is játszhatok – mondtam. – Mutatsz be áldozatokat halloweenkor? Szeretsz éjszakánként erdőbe járni, és meztelenül táncolni a tábortűz körül?

– Nem és igen – felelte teljesen rezzenéstelen arccal.

– Nem számítottam igenre, de talán ha írsz egy üzenetet a következő meztelen erdei táncod előtt, végignézhetem és pontozhatom a technikádat.

– Az tetszene, mi? *Perverz!*

– A múlt éjjel levetköztettelek, és lebetűztem az ábécét a lábaid között. Egyértelmű, hogy érdekel, mi van a ruhád alatt. Nem hiszem,

hogy titkot csináltam belőle.

Elpirult.

– Aha, hát, legalább a fenekem nem tökéletes lyuka még titok. Azt hiszem.

– Egyértelműen nem néztem meg. Sokáig.

Próbált rám csapni, de elkaptam a kezét.

– Ami a segglyukakat illeti, a tied nagy szám volt.

– Fejezd be! Még elpirulok miattad, pedig olyat én nem csinállok.

– Már most is pirulsz.

– Nem, csak belső vérzése van az arcomnak. Ne hízelegj magadnak!

– Tévedtem. Azt hittem, a csábításom végre kezd beválni.

– Talán csak egy kicsit.

– Akárhogy is, örülök, hogy a ma éjjel megtörtént. Örültem, hogy beleshettem a függöny mögé, ha csak rövid időre is.

– És mit láttál a függöny mögött? – kérdezte Lilith.

– Nem tudom biztosan. A szemem csukva volt, amikor lementem oda. Hallgatott, aztán undorodva grimaszolt.

– Te jó ég! Kérlek, többé a női test egyik részére se utalj függönyként! Felnevettem.

– Bocs! Teljesen egyetértek, ez szörnyű és egyáltalán nem hízelgő. De nem tudtam kihagyni. Gyakorlatilag feldobtad a magas labdát.

Lilith felvonta a szemöldökét és széttárta a karját.

– És? Félretéve a szörnyű humorérzékedet. Milyen titkokat fedtem fel előtted?

– Hogy talán van némi mentséged, hogy miért vagy folyton egy rideg ribanc.

Lilith felnevetett.

– Ezaz, basszus! Csak őszintén!

– Leginkább viccelek. Nagyon jó az álcád, de én igazából soha nem

vettem be. Nem teljesen.

– Ki mondja, hogy álca?

– A szemed. Az arcodon elég jól tudsz uralkodni, de a szemedben nem. És a szád megremeg, amikor valami viccesre gondolsz. Ez, meg ahogy a szemeddel szexelsz velem, amióta megismerkedtünk.

Tiltakozásra nyitotta a száját, aztán gyorsan becsukta.

Felröhögtem.

– A francba! Ennyire beletaláltam?

– Fogd be! Nem. Csak nem hiszem el, milyen öntelten beszéltél.

– De tévedtem?

– Nem szexeltem veled a szememmel. Talán néha elképzeltem, milyen lenne. De csak ennyi.

– Ahhoz képest, hogy egész nap megjátszod magad, rosszul hazudsz.

– Vékony jégen jársz, *Bob!*

Lenéztem.

– De hát ez jó vastag!

A szemét forgatta.

– Rossz szóhasználat. Tudod, mire célzok. Ha azt akarod, hogy ez a sok romantikus gesztusod kifizetődjön, esetleg hagyd abba az ugratásomat!

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. Nem teszek romantikus gesztusokat, és nem reménykedek kifizetődésben.

– Együtt korcsolyázunk, miközben hópelyhek kavarnak a fejünk körül. Ne már! Ennél nagyobb romantikus gesztus nincs. De legalább kilencvenszázalékos. Csak ismerd be! Nagyon próbálkozol, még akkor is, ha nem tudok rájönni, miért érdekellek egyáltalán.

– Inkább száztíz százalék – ismertem be nevetve. – Azért próbálkozom nagyon, mert nem tehetek mást. Én sem értem teljesen, de tudom, hogy veled más. Attól a pillanattól kezdve, hogy először

beszéltünk, vonzódok hozzád. Onnan, hogy soha nem gondolok másra a munkámon kívül, eljutottam odáig, hogy kényszerítenem kell magam, hogy koncentrálnak, amikor dolgozom. Nem tudok nem olyan forgatókönyveken gondolkodni, hogy hogyan nyerhetlek meg, és hogyan törhetem át a szarkazmus falait, amiket felépítesz.

– A szarkazmus falai. Au!

– Nem panaszkodtam.

– Akkor miért nem tetted még fel a fontos kérdést?

Szembefordultam vele, de elfelejtettem, hogy korcsolya van rajtam, és rögtön bevágtam a seggem.

Hogy fokozódjon a megaláztatásom, egy darabig még fenéken csúsztam, aztán a hátam nekiütődött a pálya palánkjának.

Lilith elegánsan letérdelt, és odacsúszott hozzám, míg pontosan a lábaim között guggolva meg nem állt. Tekintete az enyémben kapcsolódott. Az éjszaka hirtelen csendje a korcsolyáink sercegése nélkül ijesztő volt.

– Azt hiszem, túl sokszor ütöttem be ma este a fejemet, hogy rájőjjenek, mi a fontos kérdés. Esetleg segíthetnél.

– Nem kérdezted meg, hogy miért egyeztem bele, hogy két randira is elmenjek veled.

– Nem nyilvánvaló? – kérdeztem vigyorogva.

Rászózott a mellkasomra, amivel nevetést csalt ki belőlem.

– Komolyan beszélek!

Hagytam, hogy a mosolyom elhalványuljon, és megráztam a fejem.

– Tényleg ki kell találnom, vagy ez csak költői kérdés?

– Azért egyeztem bele a randikba, mert az emberek általában fárasztanak. Pár perc társas érintkezés, és egy hétre elég belőle. Te vagy az első pasi, akitől többet akarnék.

Lesütötte a szemét, és a beálló csend nagyobb súlyt adott a szavainak.



Előrenyúltam, hogy megérintsem az állát, és az arcom felé fordítottam az arcát.

– Ez az a rész, ahol normál esetben lépnék valamit, de azt hiszem, a karomon kívül mást nem nagyon tudnék mozdítani anélkül, hogy még mélyebbre süllyednék.

– Miről beszélsz?

– Vonszolj ki innen, aztán felejtsd el, hogy ez valaha megtörtént, legalábbis ha azt szeretnéd, hogy ez folytatódjon!

Lilith felállt, mellém lépett, aztán megfogta mindkét lábamat. Ellökte magát, és elkezdett a hátamon fekvé áthúzni a jégen.

– Innen letről klasszul néz ki a hátsód – mondtam, miközben felnéztem rá.

Megfordult, és szúrós szemmel nézett rám.

– Azt mondd, a normál látószögedből nem néz ki jól?

– Egyáltalán nem. Csak azt, hogy minden szögből jól néz ki.

– Aha, kíváncsi vagyok, hogy a mostohatestvéred egyetért-e.

Erre kicsit összereztem. Jogos volt, még akkor is, ha biztosan annyira utáltam azt, amit Celia tett, mint Lilith.

Odavonszolt a kapuhoz, én pedig képes voltam megtámaszkodni a jégen, és egyáltalán nem méltóságteljes módon lejutni a pályáról.

– Azt hiszem, jobban élveztem, hogy átvonszoltál a jégen, mint azt, hogy korcsolyáztam rajta.

– A fenekem miatt, vagy mert így nem fenyegetett az esés veszélye?

– Egyértelműen a fenék miatt.

Lilith az ajkába harapott, aztán letérdelt, és elkezdte tolni a vállamat. Még mindig ültem, és egy pillanatig azt hittem, hogy újra megpróbál hanyatt fektetni.

– Mit művelsz?

– Azt akarom, hogy úgy legyél, mint ott az előbb. Ez az! – közölte, és

egy kicsit noszogatta a lábaimat, míg szét nem nyitottam. – Ez most jól néz ki. – Megint letérdelt a lábaim közé, pont, mint egy perccel ezelőtt a jégen. – Azt mondtad, ha rendesen tudnál mozogni, lépnél, ha jól emlékszem.

A tarkójánál fogva lehúztam őt, hogy megcsókoljon. Az ajka kicsit hideg volt, de a nyelve tűzforró. Halványan reméltem, hogy a biztonsági őr, akit lefizettem, nem ólálkodik itt valahol, ahonnan azt nézheti, ahogy csókolózunk, de azt sem akartam hagyni, hogy bármi megakadályozza, hogy Lilith az enyém legyen úgy, ahogy akarom. Most nem.

– Biztos vagy benne, hogy Celia ezt nem veszi fel? – kérdezte.

– Nem – ismertem be. – De igencsak le lennék nyugőzve, ha eszébe jutott volna itt is kamerákat elrejtteni. De arra gondoltam, hogy ezt bent folytassuk. Nem úgy képzelem a mai este nagy fináléját, hogy fagyási sérülés lesz a fenekeden.

---

**LILITH**

**M**ire bejutottunk az egyik üvegezett helyiségbe a korcsolyapálya mellett, mindketten zokniban voltunk, a pólómat félig levettem, Liam pedig kigombolta a nadrágját. Csókolózva haladtunk az ajtó felé, és a maradék pár agysejtünkkel téptük le a ruhákat és korcsolyákat.

Megnyaltam az ajkam.

– Csak elméleti kérdés, de mi történik, ha engedem, hogy magadévá tégy?

– Az, hogy lefektetlek, felállítalak, oldalra fordítalak, nem számít, hogyan, de az enyém leszel. Úgy merülök el benned, mintha évek, és nem napok teltek volna el azóta, mióta először eldöntöttem, hogy le akarok feküdni veled. Le *kell* feküdnöm veled. Csak mondd, és felfallak! Minden porcikádat. Ez történik.

Próbáltam nyelni, de csak ciki kattogó hang jött ki a torkomon. A francba! Izgató volt, ha beindult.

– Elméletileg, természetesen – suttogtam. – Ez valamivel szórakoztatóbbnak hangzik, mint tizennyolc centi szilikon.

– Elméletileg – értett egyet.

Két perccel később Liam a falhoz szorított a „Csak a személyzetnek” feliratú ajtó mögött. Kiderült, hogy ez egyfajta karbantartó helyiség, és

hallottuk a vékony falakon keresztül, hogy a biztonsági őr valami nevetőgépes sitcomot néz.

A keze a fejem fölé szegezte a csuklómat, az arca centikre volt az enyémtől. A testem minden idegszála az érintéséért üvöltött, míg a bőröm már minden egyes ponton bizsergett. A következmények és a hatások miatt aggódhattam később. Attól a pillanattól, hogy megláttam őt – akár be akartam ismerni magamnak, akár nem –, a veszély felé száguldottunk Liam Hightowerrel. Átlátott minden kísérletemen, hogy azt mutassam a világnak, hogy nem érdekel. Ha róla volt szó, érdekelt. Nagyon.

Akartam, amit adni tudott, még hozzá annyira, hogy már fáj. Ez nem *ha* kérdése volt, hanem a *mikoré*.

A rá jellemző kemény, birtokló módon csókolt, mintha az ajka minden érintése nyomot hagyna a világnak, hogy igényt tart rám, és jobb, ha mindenki távol marad.

– Mit művelünk? – kérdeztem a csókok között.

– Ezt előjátéknak hívják – mondta lassan, mintha egy gyereknek magyarázna valamit. – Először annyira felizgatlak, hogy állni is alig bírsz, aztán...

– A fogalmat értem – szakítottam félre. – De mi ez? Mit jelent?

Vállat vont.

– Nem kell, hogy bármit jelentsen. Most az egyszer ne próbálj jelentést kapcsolni mindenhez! Csak tapasztald meg! Éld át! A kérdésekkel foglalkozz később!

A szavai átcikáztak rajtam, az agyam alig fogta fel, mert annyira lefoglalt Liam közelsége. A teste kemény volt a testemen, meleg, és tele mennyei ígérekkel. A férfiassága kőkeményen nyomódott a hasamnak, nem hagyva bennem kétséget afelől, hogy ő hogyan képzei el ezt az éjszakát.

– Mi van, ha nem ilyen egyszerű?

Előrehajolt, a fogai közé vette az alsó ajkamat, és lassan húzta, ami enyhe szúrást és a folytatás utáni perzselő vágyat hagyott maga után.

– Mi van, ha mégis?

Megpróbáltam magamba szívni valamennyit a lazaságából. Ez már nem a gimi volt. Az emberek szoktak lazán szexelni. Laza kapcsolatban lenni. Néha a határok nem fekete-fehérek. Most az egyszer nem léphetek be ebbe a világba?

Liam a combom belső felére tette a kezét, és bármilyen kétségtől elvonta a gondolataimat, egyenesen az agyamban villogó neontábláig, amin az állt: „Tedd meg!”

Úgyhogy elengedtem. Ellazítottam a testemet; hagytam, hogy az egyik keze elnyelje a csuklómat, és hagytam, hogy a másik nyomot égessen a combom belső oldalán. Hagytam, hogy letolja a nadrágomat, aztán hagytam, hogy megfogjon a lábaim között. A bőre égetett a már nedves bugyimon át.

Megcsókolta a fülcimpámat.

– Úgy tűnik, a puncidnak nincsenek kétségei.

– Soha nem annak a testrészemnek az elnyeréséért kellett küzdened – ismertem be. – A lábaim között az első pillantással megszerezted. A többi részem nem állt készen arra, hogy ezt beismerje.

– Basszus! – suttogta rekedten, az ujja lassan és ritmikusan mozgott rajtam. – Tudtam, hogy piszkos a fantáziád, amióta megláttalak. Jól titkoltad, de én tudtam. Láttam a ház előterében, hogy azt akarod, hogy lépjek.

– Nem értem – *istenem!* –, hogy gondolhattál ilyet.

Erősebben szorította a csuklómat, az ajka még mindig annyira közel volt a fülemhez, hogy éreztem, ahogy beszéd közben mozog, az ujjai pedig felkúsztak a bugyim derekára, aztán becsusszantak az anyag alá,

és szétkenték a sikamlós izgalmat.

– Attól kezdve, hogy megismertél, a szemeddel szexeltél velem. Valld be!

– Nem igaz! – közöltem.

Nevetett, és éreztem, ahogy a hang a mellkasából átrezeg az enyémbe.

– Sok minden vagyok, de hazug soha nem voltam.

Majdnem vitatkoztam vele – rámutatva, hogy ő távolról sem volt őszinte, amikor hamis néven mutatkozott be –, de a bennem áramló érzésektől képtelen voltam gondolkozni, megszólalni. A számon csak érthetetlen hangok törtek fel, és olyan hangos nyögések, hogy reméltem, a biztonsági őr nem hallja a tévéműsörtől.

Olyan keményen ujjazott, hogy elélveztem. Közben reszkettem, és belekapaszkodtam, hogy ne essek el. A térdem olyan volt, akár a kocsonya, az agyam, akár a rántotta, miközben egy távoli, logikus részem még mindig próbált megbirkózni azzal, mit jelent ez a pillanat, mit árult el a jövőnkéről vagy annak hiányáról.

Fél térdre ereszkedett, mintha meg akarná kérni a kezemet, aztán mohó mosollyal felnézett rám. Feltartotta a mutató- és a középső ujját, ami sikamlós volt a nedvességemtől. Anélkül, hogy levette volna rólam a szemét, a tövétől a hegyéig végignyalta, magába szívott engem. Az ajkába harapott, és szélesebben mosolygott.

– Basszus, finom az ízed! Akarok még! – Gyors mozdulattal lerántotta a bugyimat, teljesen levette rólam, aztán a lábaim alá csúsztatta a karját, és úgy ültetett le, hogy a hátam a falnál volt, a súlyom pedig a vállán. Nem volt idő gondolkozni, kételkedni vagy kérdezni.

– Tiéd a legszexibb puncsi, amit valaha láttam – morogta, mielőtt megcsókolta a combom belső oldalát. Az arca olyan közel volt a nemi szervemhez, hogy úgy éreztem a bőréből áradó forróságot, mint annak

várakozó ígéretét, ami most következik. Úgy éreztem, zavarban kellene lennem, vagy feszengennem, mert itt sokkal világosabb volt, mint a lakásában éjjel, de csak izgalmat éreztem.

Amikor hozzám ért az ajkával, mintha megállt volna az idő. Attól, hogy ilyen intim helyen éreztem a nyelve melegét, szinte azonnal élveztem. Mindarra a rosszaságra gondoltam, amit a nyelve segítségével véghez vitt, és hogy milyen istenien rosszkislányos volt figyelni, ahogy arra használja, hogy kényeztessen. Nem számítottam rá, hogy a hatalom érzése ennyire szexi.

Az ajkai közé vette a csiklóm, körözött rajta a nyelvével, amit aztán belém tolt, és a nyelvével dugott. Túl sok volt. Összerándultam körülötte, a fejét a combjaim közé szorítottam, amikor az orgazmus úgy robogott át rajtam, mint egy tehervonat.

Leengedett a válláról, leültetett a földre, aztán teljesen levetkőzött. Gyorsan kihámozott egy óvszert a csomagolásából, és ráhúzta merevedő férfiasságára.

Letérdelt, megragadta a lábamat, és maga felé húzott, míg a farka a lábaim között volt, majd elnehezült tekintettel lenézett rám.

Illedelmes akartam lenni, és megvárni, míg belém teszi magát, de úgy tűnt, a gazember csak ott akar maradni, és a tekintetével akarja bejárni a testemet. A kezembe vettem az irányítást, odanyúltam érte, és magamba irányítottam.

Hanyatt feküdtem, és a fejem fölé nyújtva a kezem alulról a bezárt ajtóra kulcsoltam az ujjaimat, a lábamat pedig Liam hátára, és úgy helyezkedtem, hogy egyre mélyebbre és mélyebbre hatoljon belém, míg már úgy éreztem, képtelenség, hogy ennél jobban kitöltsön.

– Nagyon jó érezni téged! – suttogtam.

– Csodálkozol?

– Seggfej! – közöltem, és nevetni próbáltam, de a hang odalett,

amikor Liam újabb nyögést csalt ki belőlem. Eddig sosem voltam hangos típus, de Liammal képtelenség volt nem hangosnak lenni. Elérte, hogy úgy érezzem, mintha egy filmben vagy tündérmesében lennék. A magáénak akart, és apránként rájöttem, hogy én is ezt akarom. Össze akartam gabalyodni vele, részévé válni az életének és a világának. Össze akartam kuporodni a szívében, és ott megpihenni.

A gondolataimat hamarosan félresöpörte a gyorsuló iram. Figyeltem az arcát, és tetszett, ahogy a csodás vonásait eltorzította a nyers gyönyör. Megragadta a csípőmet, és a lassú, finom mód, ahogy a magáévá tett, tovalett, amikor fogantyúként kezdte használni a csípőmet, magára rántva engem, mint valami szexbabát. *Egek, nagyon izgató volt!*

Az orgazmusok egybefolytak. Még abban sem voltam biztos, hogy épp közelítek a csúcshoz, ott vagyok, vagy már múltóban van. Csak annyit tudtam, hogy ha a csókról azt éreztem, hogy jó ez így, ez is jó volt. Ilyen szex nem létezhetett azok között, akiket nem egymásnak teremtettek. Ezt elhittem. Hinnem kellett benne.

Amikor elélezett, felnyögött, és rám hanyatlott.

– Basszus... – zihálta a mellkasomba. – Úgy terveztem, hogy sokkal tovább bírom.

Felnevettem, de a hangom gyenge volt. A testem még mindenhol bizsergett, a bőrömet lángra gyújtották a gyönyör kellemes hullámai.

– Szerencséd, hogy a minőség, és nem a mennyiség számít. Kezdem újragondolni az álláspontomat a szexjátékok vagy az igazi szex előnyei témában.

– Te lökött! – nevetett.

A mellkasára csaptam, de az ajkamba harapva mosolyogtam.

– Bunkóság valakit lököttnek nevezni, miközben még benne vagy.

Liam lehajolt, megcsókolta az államat, és szemtelenül vigyorgott.



- Hallani akarom, hogy beismered, hogy bármit megtennél, hogy többet kapj ebből. - Finom kis lökéssel megmozdította a csípőjét, ami azonnal újra felgyújtotta a tüzet a hasamban.

- Nem fogom beismerni.

- Nagy kár, akkor azt hiszem, kiveszem.

Felültem, és megragadtam a feszes fenekét, hogy magamban tartsam.

- Nem. Nem veszed!

- A francba, elég izgató, amikor parancsolgatsz nekem.

- Jó. Akkor nem fogod bánni, ha megparancsolom, hogy ismételd meg. Pont, mint legutóbb! - Hátradőltem, és olyan arccal néztem fel rá, ami valószínűleg nem volt olyan baljós, mint akartam, mert nem tudtam abbahagyni a vigyorgást.

Gyorsan szalutált és bólintott.

- Figyelmeztetek. Mindig túlteljesítek, úgyhogy remélem, nem tervezted, hogy holnap bemész dolgozni.

---

**LIAM**

**P**rice és Kade már az irodám előtt várt. Próbáltam riadtnak tűnni, de csak egy órát aludtam, és még azt is megzavarta egy nagyon kellemes, Lilithtel kapcsolatos álom.

Price szokás szerint az üzleti, de nagyon laza külsőt választotta. Legombolható gallérú inget viselt, aminek feltúrta az ujját. Legalább úgy tűnt, most megfésülte a zabolátlan tincseit, ami nem mindig történt így. Valamiért a nők odavoltak a lusta és laza stílusáért, még ha én kicsit több profizmust is vártam volna el, amikor dolgozik, de nem panaszkodhattam. Price elvégezte a munkáját, méghozzá – a maga egyedien bosszantó módján – jól.

Kade úgy festett az ajtónál, mint egy szobor, mintha azért tették volna oda, hogy elriasszon mindenkit, akinek eszébe jutna bejönni az irodámba.

– Minek köszönhetem a megtiszteltetést? – kérdeztem. – Nem szoktatok házhoz jönni.

– Adódott egy lehetőség – mondta Price. Kinyitotta nekem az ajtót, és intett, hogy lépjek be.

Kade, aki szokás szerint nem volt képben, besétált előttem az ajtón, mintha Price neki nyitotta volna ki.

Leültem az íróasztalom mögé, és ellen kellett állnom a késztetésnek, hogy azonnal belépjek a gépembe, és megnézzem az e-mailjeimet. A multitasking sosem volt a specialitásom. Életem minden területén hajlamos voltam a csőlátásra. Ha egy nap négy feladatomból volt, gyakran annyira arra koncentráltam, hogy az elsőt teljesen tökéletesre megcsináljam, hogy már csak akkor vettem észre, hogy nem maradt időm a másik háromra, amikor már túl késő volt. Igazából egész iskolai karrierem alatt arra koncentráltam, hogy elkezdhessem azt a karriert, amit akarok, mindezt a társasági életem kárára. Amikor elindítottam a céget, a munkán kívül semmi mással nem foglalkoztam. Ha nem vettem volna magamra Bob Smith karakterét, hogy elkerüljem a mostohatestvéreimet, nem biztos, hogy valaha azt éreztem volna, hogy van fölös időm randizni.

Eltűnődtem, vajon Lilithnek van-e sejtése arról, mekkora bajba kerül azzal, hogy ő lett a legújabb megszállottságom. Még rosszabb, hogy azon tűnődtem, egyáltalán képes leszek-e egyben tartani az életemet, amikor csak arra vágytam, hogy többet lássak, többet *ízleljek* belőle.

Erősen szorítottam a székem karfáját. Tudtam, hogy Price beszél, de én csak Lilith halk, kétségbeesett zihálását hallottam, amit akkor hallatott, amikor belehatoltam, és az ekstázisba kergettem. Nehezen képzeltem el, hogy bármi mást akarjak, vagy bármi mással foglalkozzak. Mintha most először ütött volna be igazán az a drog, amiről tudtam, hogy a vesztémet okozza. Az ijesztő az volt, hogy teljesen készen álltam arra, hogy Lilith átvegye felettem az uralmat, még akkor is, ha nem tudtam, hogyan omolhat össze körülöttünk az életem.

– Szóval? – kérdezte Price.

– Kikapcsolt – közölte Kade. – Ezt tapasztalatból mondom. Egy szót sem hallott abból, amit mondtál, azt garantálom.

– Tökéletesen odafigyeltem – jelentettem ki.

– Akkor halljam a plagizált, gimis esszéváltozatát annak, amit az előbb mondtam!

– Te... egy üzleti lehetőségről meséltél nekem.

Price felsóhajtott.

– Nem, seggfej! Azt meséltem, hogy csináltatnom kellett egy endoszkópiát, mert három napig nem tudtam szarni, és kezdtem aggódni.

Felvontam a szemöldökömet.

– Mi van?

– Aha. Kiderült, hogy csak az új fehérjeturmix az oka, amit kipróbáltam. Nem ettem elég zöldséget, vagy mi. Rostok meg ilyenek.

Kade bölcsen bólogatott.

– A rost fontos. Segít, hogy rendszeresen sikerüljön. A joghurt is jó. Jó baktériumok a gyomornak, de ha laktózproblémáid vannak, mint nekem, még mindig ott vannak a probiotikumok.

– Komolyan emiatt vártatok rám az irodám előtt? A bélmozgásom tökéletes, köszönöm szépen.

– Nem – felelte Price. – Ezt csevegésnek hívják. A normális emberek ezt szokták csinálni a barátaikkal, mielőtt rátérnek az üzletre.

– Igazából – folytatta Kade – nem tudom, mennyire normális ilyesmiről beszélni. Fura. Mindannyian csináljuk, de mindenki a szőnyeg alá akarja söpörni, mintha a bélmozgás egy nagy összeesküvés lenne. – Nevetve csóválta a fejét. – Az ember néha egyszerűen szeretné teli torokból kiüvölni magából, érted? „Hé! Szarok! És büszke vagyok rá!”

Price-szal egyszerre sóhajtottunk fel.

– Kade – mondta Price –, nálad furább alakkal még nem találkoztam. Oka van annak, hogy nem engedünk ügyfelekkel találkozni, és ez a megjegyzés tökéletes példa volt rá.

Kade Price-ra mutatott, miközben felvont szemöldökkel rám nézett.

- Látod, mire célzok? A szőnyeg alá akar söpörni engem, mert beszéltem róla.

- Mondhatsz, amit akarsz, Kade - közölte Price. - Valójában azért jöttünk, hogy elmondjuk, nagy hal akadt horogra. A nő egy multinacionális vállalat összekötője, és van egy szaftos részvénycsomagjuk, amit a főmuftiknak adnak. Ha belefoglalnák a mi csomagjainkat a kompenzációs programjaikba, majdnem megdupláznánk azt, amit most keresünk, ilyen egyszerűen. Gondolj bele! Egyetlen üzlet, és mindent megduplázzunk, vagy talán még annál is többet keresünk. Mert ki tudja, hogy egy ilyen baromi nagy cég mennyit dob a hírnevünkön.

- Tehát azt mondd, egy csomó pénzt keresnének velük? - Széttártam a kezem. - De ha nincs bökkenő, akkor nem próbálnál ennyire meggyőzni arról, hogy ez jó dolog.

- Kis bökkenő - ismerte be Price. - Tudom, hogy azt szereted, ha én intézem helyetted az összes tárgyalást és üzletkötést, de a hölgy személyesen szeretne találkozni veled. Azt mondta, nem a segítséget akarja meghallgatni. Bele akar látni az agyba a csomagok mögött. Azt hiszem, szeret irányítani.

- Értem. Derítsd ki a részleteket, hogy a nő mit szeretne, aztán tájékoztass! Nem fogom baseballmeccsre vinni, vagy ilyen nevetséges dolgok. Profi körülmények között találkozhatunk. Majd magammal viszem a laptopomat, és végigvezetem a folyamaton. De ennél többet nem teszek. Semmi cigánykerék és PowerPoint.

- Az emberek szeretik a PowerPointokat - jegyezte meg Kade. - Gondolj bele! Amikor suliba jártál, az a nap volt a legjobb, amikor a tanár elővette a PowerPointot. Legalábbis a filmezés után.

Price-szal úgy néztünk Kade-re, mint egy idiótára, és minden valószínűség szerint az is volt.

Price visszafordult hozzám.

– Még egy kis meggyőzés sem? Az antiszociális morgási technikád itt nem fog működni. Ez nagy pénz. És nem csak neked. Gondolj az alkalmazottjainkra! A pasira, aki a recepción dolgozik. A titkárnőkre. A gyalogokra, akik begépelik a számokat. A csapatomra, akik mindennap kidolgozzák a belüket, hogy új ügyfeleket szerezzenek. Gondolj bele, ember! Minden attól függ, hogy megragadod-e a nagy tökeidet, és úgy teszel-e, mintha tudnád, hogyan kell meggyőzőnek lenni.

– Ugyan, Price! – szóltam rá. – Elég jól ismerlek ahhoz, hogy tudjam, nem érdekelnek az alkalmazottak, úgyhogy ne játszd meg, hogy igen!

– De téged érdekelnek. – Rám mutatott, és pofátlanul sokatmondóan vigyorgott. – Oka van, hogy jó ügynök vagyok, Liam. Az, hogy röptében kiismerem az embereket. Ott tudok lecsapni rájuk, ahol számít. Rohadtul régóta ismerlek ahhoz, hogy mindent nekem kelljen kitalálnom, úgyhogy csak add fel, mielőtt elő kell vennem a nehézfegyvereket, és *tényleg* elkezdek meggyőző lenni!

Nevetve csóváltam a fejemet.

– Jó. De nem azért egyezek bele, mert azt hiszem, hogy meg tudsz győzni. Azért egyezem bele, mert annyira makacs vagy, hogy tudom, ha ellenállok, unalommal fogsz megadásra bírni.

Price átnyúlt az asztal felett, és megpaskolta a vállamat.

– Ez a beszéd!

---

**LILITH**

**A** lakásomhoz közeli kávézóban találkoztam Claire-rel. Ami azt illeti, nem találkoztunk azóta az este óta a Galleonnál, amikor William parancsára én voltam a recepciónál. Igazából nem számítottam rá, hogy újra találkozunk. Meg sem tudtam számolni, hogy egy laza ismerős hányszor mondta a végzetes „valamikor fussunk össze” mondatot. Persze a „valamikor” egy újabb kifejezés volt az „elméletbenre”. Inkább mintha azt mondanánk: „Soha nem tervezem úgy átalakítani az életemet, hogy időt találjak arra, hogy a barátod legyek, de elméletileg, ha hajlandó lennék megtenni, akkor biztos, hogy jól szórakoznánk.” Ezért, amikor Claire elkérte a számomat a Galleonnál, arra számítottam a legkevésbé, hogy felhív.

Claire a kávéját kortyolgatta, és engem nézett a csészéje pereme felett. Fekete haja és a hajvonala miatt kicsit féltékeny voltam a természetesen gonosztevős külsejére. Nekem sok erőfeszítésembe került, hogy olyan valakinek nézzek ki, akihez nem szívesen közeledsz, de Claire a szöges ellentétémnek tűnt. Természetes adottsága volt az a gonoszkodó, ijesztő szempár és a szájának egy olyan rándulása, ami miatt úgy nézett ki, mint aki az előbb még hazugságokat suttogott rólad. És ennek ellenére élénk színekbe öltözött, és a ruhája azt üvöltötte a

világnak, hogy aranyos és ártatlan.

Aztán itt voltam én. A gyerekkorom nagy részében azt mondták nekem, hogy úgy nézek ki, mint egy hercegkisasszony. Arra neveltek, hogy modern hercegnő *legyek*. Egy kiöltöztetett rejtély, akit arra terveztek és teremtettek, hogy megszerezzen egy gazdag férfit. Az egészet ellöktem magamtól, de annak az elvárásnak a kísértetei sosem jártak távol a gondolataimtól.

Reggelente minden tőlem telhetőt megtettem, hogy sminkkel és a közöny begyakorolt arckifejezésével elfedjem azt az emléket. Nem akartam hercegkisasszonynak látszani. Nem akartam hercegkisasszony lenni. Önmagam akartam lenni, de már én sem tudtam, ki is az valójában.

– Meglep, hogy eljöttél – mondta Claire.

*Tegnap ötször mentem el, de aztán már nem számoltam.* A mocskos kis hang a fejemben folyamatosan mindent a Liammel töltött éjszakához kötött. Rosszabb volt, mint egy gimis, aki most fedezte fel a „de ezt mondta” erejét, és minden mondat végén kötelezően használja. Magamra kellett erőltetnem egy feszengő mosolyt, és a fekete-fehér baseballra kellett gondolnom, hogy lecsillapítsam a gyomromban gyülemlő forróságot. A pasi olyan volt, mint az elektromosság, és amikor tegnap éjjel hozzám ért, valamit beindított bennem, amit most nem tudtam, hogyan kapcsoljak ki.

– Aha – válaszoltam halkán. A torkomat köszörültem. – Menő csajnak tűntél.

Vállat vont.

– Egyáltalán nem vagyok menő. Komolyan, csak őszinte akarok lenni veled. Nagyon összebalhéztam a barátaimmal, és mostanában kétségbeesetten vágyom az emberi kapcsolatra. Még az is, hogy várjak pár napot, mielőtt felhívlak, olyan volt, mint a foghúzás. Csak nem



akartalak kiakasztani és túl kétségbeesettnek tűnni.

– Már késő. Kiakadtam.

Felnevetett.

– Bocs! Csak gondoltam, elmondom, hogy olyasvalaki vagy, akivel ki tudnék jönni. Felnőttként mindig furá megpróbálni barátokat találni. Gyakorlatilag mintha randira hívnál valakit.

– Ha tudtam volna, hogy ez egy randi, elhoztam volna a dekoltázsomat.

Csintalanul rám mosolygott, és kigombolta a blúza egyik gombját.

– Felkészültem az alkalmazkodásra.

– Szóval összebalhéztál a barátaiddal? – Témát akartam váltani, mert egy pillanatig nem voltam biztos benne, hogy a nő nem próbál-e meg tényleg felszedni. Semmi bajom nincs azokkal a lányokkal, akik odavannak az egész egymáshoz dörzsölődésért, de nem az én stílusom, és nem akartam neki ötleteket adni.

A tekintete az asztalra szegeződött.

– Aha. Hülyeséget csináltam. Félreértettem valakit, és nagyon kiakasztottam. Aztán még rontottam is a dolgon, amikor megpróbáltam visszavágni azért, mert kínos helyzetbe hozott. Gyakorlatilag most az összes barátom utál.

– Próbáltál bocsánatot kérni?

Visszafordította rám a tekintetét, és riasztó eltökéltséget láttam benne.

– Nem vagyok bocsánatkérő típus. Szokásom megmakacsolni magam, még akkor is, ha én tévedtem. – Nevetett, és szenvedélyes arckifejezése megint eltűnt. – Bocs! Az ember pont így ijeszti el a lehetséges barátokat. Bár azt hiszem, jó, ha látod a valódi énemet, a hibáimmal együtt. Igaz?

MIUTÁN CLAIRE-REL KÁVÉZTAM, elindultam dolgozni. Be kell ismernem, jólesett egy kis normál csajos csevej. A legjobb barátnőm hónapok óta másik országban élt, és számomra ő jelentette a női dráma egyetlen forrását. Persze mindig úgy tettem, mintha utálnám, amikor Emily rám zúdította a drámáit, és nekem panaszkodott, de titokban igenis szerettem.

Claire a végén a szerelmi életemről kérdezett, és furcsa módon kedvem támadt beszélni róla. Nem nagyon mentem bele a részletekbe, de arról beszélni, milyen váratlanul jött ez az új pasi, és hogy mit érzek iránta, egészen terápiás volt. Claire-rel beszélni segített tisztázni a Liammel kapcsolatos érzéseimet, és hogy azt reméltem, hogy a kapcsolatunk fejlődni fog. Na tessék! Lehet, hogy a csajos csevej rituáléjának mégis van gyakorlati haszna.

A gondolataim munka közben is rögtön Liamhez tértek vissza. Annyira, hogy megfeledkeztem William aznap esti hülye kis születésnap partijáról. Persze William nem hagyta, hogy elfeledve maradjon, ahogy nagyi sem, aki sajnos úgy döntött, hogy addig ott lóg a Galleonban, míg a születésnap előkészületek meg nem felelnek az elvárásainak. Még az egyik gyakornok székét is odagurította az asztalomhoz, és az lett a második otthona, ahogy a kötési magazinjainak is, amikkel beborította a billentyűzetemet, annak ellenére, hogy tudtam, hogy nem köt.

– Megtenné, hogy nem ül hozzám ilyen közel? – kérdeztem. – Olyan a szaga, mint a nyugdíjasotthonnak. – Igazából nem volt bűdös, de a nőszemélyt csak az tette elviselhetővé, ha folyamatosan talpon volt, mert előtte megsértetted. Soha nem ismerte volna be, de élvezte az adok-kapok játékot. Lehet, hogy kicsit én is.

– Talán mert ott élek, agyament! – csattant fel nagyi.

– *Zuhany*nak hívják – közölte William. Előbukkant az irodájából, és a beszélgetés közepén ráhajolt az asztalomra.

- Én tuti többet tudok a zuhanyokról, mint te a fésűről - közölte nagy. - Ott a nevetséges hajad! Úgy néz ki, mintha munkába jövet kidugtad volna a fejed a kocsis ablakán. Nagy kár, hogy a fogaddal nem kaptál el egy táblát!

Felhorkantam. Nagy pusztító tudott lenni, különösen, ha Williamről volt szó. Ők ketten folyamatosan durvuló sértésháborút vívtak, ami mintha örökké dúlt volna közöttük.

William elvigyorodott. A haja tényleg kész őrület volt, de olyan arccal, mint az övé, mindez nem számított. Attól még élvezettel néztem, ahogy nagy szívatja.

- Én hoztalak be dolgozni. Szerinted mi a jó életért dugtam ki a fejemet az ablakon? Zuhany. Ki kellene próbálnod!

Nagy próbálta elrejtetni, de láttam, hogy az ajkán mosoly bujkál.

- Ha az, hogy kihagyok egy zuhanyt, azt jelenti, hogy te egész úton kidugod a fejed a kocsis ablakán, akkor elzárom a nyavalyás vizet a szobámban.

- Te ragaszkodtál hozzá, hogy hozzalak el. Én felajánlottam, hogy fizetek neked egy Ubert.

- Nem kell a mocskos pénzed, ceruzapöcs!

William bosszúsan az égnek emelte a kezét.

- Már kurva sokszor elmondtam. Ceruzákat mindenféle méretben és formában gyártanak. Ez még csak nem is jó sértés. Volt egy pasi, aki záróvizsga-előkészítőt tartott a gimiben, és egy hatalmas ceruzát hordott magával, ami két méter hosszú és harminc centi vastag volt.

- A segged nem féltékeny? - kérdezte nagy. - Mert annyi szar jön ki a szádon, hogy biztos azon tűnődik, lecserélik-e.

William próbált küzdeni ellene, de végül elnevette magát.

- Szarzsák! - mormogta, aztán visszamasírozott az irodájába.

Elégé átlagos szócsata volt ez közöttük. Addig röpködtek közöttük a

sértések, míg valamelyikük nem hivatalosan nyert. Általában nagy lett a győztes a makacssága miatt, és mert nem volt hajlandó leállni.

– Rendes kölyök – mondta most.

– Ezt mondta neki egyszer is? – kérdeztem.

Nagyi elutasító hangot hallatott.

– Gondolod, hogy elmondom a férfinak, aki azt hiszi magáról, hogy ő isten ajándéka a föld számára, hogy kedvelem? Ki van zárva. Talán a halálos ágyamon. *Talán.*

– Azt hittem, azt tervezi, hogy soha nem hal meg.

– Pontosan.

Elvigyorodtam.

– Jogos.

– És mikor állsz elő a farbával? Érzem rajtad a férfiszagot. Megfektettek téged, és nem mondd el.

– Kérem, mondja, hogy ez csak szófordulat! – Felemeltem a karomat, és megszagoltam a hónaljamat, de csak a dezodorom halvány illatát éreztem.

– Tudod, mit mondanak: ha egyszer egy szajha megérezte a férfi szagát, már mérföldekről megérzi, még a vízben is.

Grimaszoltam.

– Mi? Nem. Ilyet senki sem mond, nagy. Szerintem összegyúrt vagy három dolgot egy bődületes baromsággá.

– Tudom, hogy megfektettek, mert tudom. Egy napon, amikor olyan szépkorúvá és kifinomulttá válsz, mint én, majd megérted, hogy a fiatalok korántsem olyan agyafúrtak, mint azt magukról hiszik. Nektek, senkiháziaknak ott virítanak az érzéseitek az arcotokon, és úgy olvasok belőletek, mint egy könyvből.

– Akkor miért kell előállnom a farbával, ha már úgyis tudja?

– Hallgass ide, kiscsibém! El fogod mondani, hogy mi történt, meddig

tartott, milyen nagy volt a pasi, és milyen apróságokat suttogott a füledbe. Önként elmondod nekem, vagy pszichológiai kínzással szedem ki belőled.

- Úgy érti, a szokásos önmaga lesz? Az hogy lenne egyáltalán fenyegetés?

- Még semmit sem láttál abból, hogy igazából mire vagyok képes, Lilith. Mindössze hat szóval el tudom érni, hogy egy felnőtt férfi elsírja magát.

- Azt hiszem, jó, hogy nem vagyok felnőtt férfi.

Nagyi a kihívás hallatán felvonta a szemöldökét.

Mint kiderült, csak két percig tudtam ellenállni a módszereinek, és bevallottam mindent.

LIAMMEL A GALLEON ELŐTT találkoztunk aznap este William születésnapjára meglepetéspartiján. Mindenki, aki a partira jött, a 36. emeleten gyűlt össze, és végül meggyőztük Hailey-t, hogy írjon Williamnek, hogy találkozzon vele ott titokban egy kis férj és feleség kufircra.

Liamet az üzlettársai, Price és Kade is elkísérték. Price úgy nézett ki, ahogy az ember minden használatú-kereskedőt elképzel. Nyájas, erős és nagyon sármos. Éles metszésű orra volt kifejező barna szemekkel, és úgy festett, mintha Williamtől tanulta volna a laza divatot.

Kade olyan volt, mint egy szobor, ami egy napon felébredt, és spontán érző lényé változott. Úgy festett, mint aki lábujjhegyre állva eléri a kosárgyűrűt, és az arca halványan emlékeztetett a fiatal Arnold Schwarzeneggerre.

Price kezét rázott velem, és felvont szemöldökkel nézett Liamre.

- Szóval végig ez volt a típusod? Nem csoda, hogy soha nem kezdél azokkal a lányokkal, akikkel összehoztalak.

- Pontosan milyen típus vagyok? - kérdeztem tőle.

A hangszínemtől összerezcent, aztán nevetve rázta felém az ujját.

– Ez jó! Jól csinálja, Liam! Ijesztő, de egy leheletnyit szexi. Igen, látom, miért tetszik neked.

– Te meg olyanak tűnsz, aki úgy visít, mint egy lány, ha leszúrnák. – Kicsit közelebb hajoltam. – Szeretnéd bebizonyítani, hogy tévedek?

Az egész teste megborzongott, rázogatni kezdte a kezét, és idegesen mosolygott, miközben a tekintete ide-oda járt Liam és köztem.

– Jesszus, haver! Őrkutyának vagy barátnőnek választottad? Nem tudom eldönteni.

– Lilith tűrőképessége alacsony a baromságokra – válaszolta Liam. – Úgyhogy a közelében inkább meg se szólalj!

– Tudjátok – szólalt meg Kade –, én a zöldsalátával voltam így. Ha megláttam egyet, vagy legtöbbször már ha csak *meghallottam* a salátalevelek ropogását, a szám sarka amolyan elvisesen felhúzódott. Nem tehettem róla. Főleg, ha nagyon vékony saláta volt, az volt a legrosszabb. Az örület az, hogy imádom a salátát. Mindig is imádtam. Csak úgy néztem ki, mint a Király, miközben ettem.

Price összevont szemöldökkel bámult Kade-re.

– Kábé öt mondattal ezelőtt kellett volna eljutnod oda, ahol ennek van bármi köze ahhoz, amiről mi beszélünk.

– Azt akartam mondani, hogy ha a leányzónak gondja van a baromságokkal, megpróbálhatná azt, amit én. A terapeutám rávett, hogy apránként egyre több salátát egyek. Még a hangját is meghallgattatta velem fejhallgatóval, miközben a számat néztem egy tükörben. Végül túllendültem rajta.

– Remek! – mondtam. – Tehát betesszük Price hangját egy fejhallgatóba, beültetünk engem egy sötét szobába, és akkor a végén, ha meghallom, nem akarok tönkretenni dolgokat?

– Ez az alapgondolat, igen – felelte Kade. – Aha.

– Az alapgondolat az, hogy idióta vagy – közölte Price.

– Csak mert nagy vagyok, az nem jelenti azt, hogy nincsenek érzéseim, amiket meg lehet bántani.

Liam a szája elé tette a kezét, hogy elrejtse a mosolyát.

– Különlegesek. Tudom.

Kade és Price nem foglalkoztak velünk, ahogy adok-kapokba kezdtek arról, hogy igazából ki a hülye.

– Nem ítélezhetek. Az én barátaim is idioták. – Nagyi felé biccentettem, aki épp lejjebb húzta a melegítőalsóját, hogy megmutassa egy csapat üzletembernek a leopárdminta tangája felső szélét.

– Húha! – hüledezett Liam. – Ő egy olyan sztripper, akit azért fogadsz fel, hogy az emberek levegőt se kapjanak megdöbbenésükben?

– Ő a szülinapos feleségének nagymamája.

Liam visszafojtotta a nevetését.

– Értem.

Nagyi észrevette, hogy őt nézzük, és elindult felénk.

– A francba! Észrevett minket.

– És az baj? – kérdezte Liam.

– Majd meglátod.

Nagyi lejjebb csúsztotta a szemüvegét, hogy megnézze Liamet. Meg sem próbálta eltitkolni, hogy tetőtől talpig végigméri, és tetszik neki, amit lát.

– Lám, lám, lám! A lány igazat mondott veled kapcsolatban. Tényleg úgy nézel ki, mint akinek nagy a farka.

Elborzadtam. Nagyi pszichológiai kínzása rendkívül hatékonynak bizonyult, és nem volt esélyem, hogy bármilyen részletet visszatartsak, beleértve Liam péniszének legalább hozzávetőleges méretét. Nem tudtam pontosan, milyen reakcióra számítottam, de amikor Liam vigyorogva fordult felém, megkönnyebbültem.

- Tekintve, hogy szakértője vagy a dildóknak, és hogy a különböző méretek mennyire hatékonyak, ezt bóknak veszem. Hiszen biztosra veszem, hogy volt már dolgod nagyobbal – közölte.

Többé már meg sem próbáltam hazudni magamnak azzal kapcsolatban, hogy Liam közelében lángol az arcom. Egyértelműen elpirultam.

- Ő itt nagy! Valószínűleg épp lefekvéshez kellene készülődnie, nehogy belehaljon a megerőltetésbe, vagy ilyesmi. Nem igaz?

- A várható élettartamod baromira rövidebb lesz az enyémnél, ha megpróbálsz elhessegetni ettől a hústoronytól, buborékcici!

- Buborékcici, komolyan? – kérdeztem.

- Nézz már rájuk! Még soha nem láttam ilyen kerek ciciket. Tanítsd meg a kicsikéknek, hogy kicsit lógjanak, mint a valódi nők mellei!

- Nagy! – suttogtam. – Nem ismerem Liamet elég jól ahhoz, hogy maga ilyen furán viselkedjen előtte. El fogja ijeszteni.

Liam előre hajolt, és ugyanúgy lehalkította a hangját, mint én.

- Mindent hallok, amit mondasz, és semmi sem fog elijeszteni, még a buborékcicid sem.

Rácsaptam a karjára, de csak vigyorgott, és folytatta:

- Én éppenséggel úgy szeretem őket, ahogy vannak. És biztosan akkor is szeretném, ha a gravitáció úgy döntene, hogy elkezd figyelmet szentelni nekik.

Nagy! bólintott.

- Megmondtam. A férfiak szeretik, ha kicsit lóg. Érezni akarják a cici súlyát a kezükben. Adj nekik egy jó egykilósat, és ott helyben elélveznek!

- Nagy! – csattantam fel. – Csak menjen, kérem! Nem kell előkészítenie a chippendale-fiúkat, mire William ideér?

Az asszony elutasító hangot hallatott.

- Elmegyek, de csak azért, mert untatsz. Te nem, szépfiú! – közölte,



asztán belecsípett Liam arcába.

- Kedvelem – közölte Liam.
- Pfuj! Akkor rossz az ízlésed.
- Tuti, mert téged is kedvellek.

- Aha. Látod? Egyértelműen egy idióta vagy. – Egyébként képtelen voltam megállni a mosolygást. Liam csillogó szemmel nézett rám, ami egy csomó hülye, lányos dolgot művelt a testemmel.

- Azta! – hördült fel Liam. – Ő a chippendale-fiú?

Hangosan felnevettem, amikor megláttam, hogy William áll a liftben meglepett arccal. Anyaszült meztelen volt, csak a mellbimbóit és a lába között borította egy nagy adag tejszínhab. A jobb mellbimbóján lévő adagban még egy cseresznye is megbújt, de a balon lévőét vagy megették, vagy leesett.

A belépőjét döbönt csend fogadta. Hailey a kezébe temette az arcát, és szégyenkezve lehajtotta a fejét, miközben William ajkán lassú mosoly terült szét.

- Nahát, Hailey! Felhívtál ide egy kis kamatyolásra, és elhoztál ennyi embert, hogy nézzék? Te perverz kis boszorka!

- William! – figyelmeztette a felesége. – Ez egy meglepetésparti. A születésnapodra.

- Ó, tudom. Nagyi otthagya a chippendale-ek számláját az asztalomon. Plusz Lilithtel küldetett egy e-mailt pár embernek az irodában, és tudtam, hogy kiterveltek valamit, úgyhogy átnéztem az összes kimenő üzenetet.

Bruce olyan arccal lépett előre, ami valahogy egyszerre volt meglepett és nem meglepett, vagy ide-oda ugrált a két érzelem között.

- Tudtad, hogy mind itt várunk rád, és így jöttél fel?
- Meglepetés? – kérdezte William.

Hailey elindult a férje felé, és visszalökte őt a liftbe. William annyival

nagyobb volt nála, hogy komikus látványt nyújtott, ahogy az aprócska nő hátralöki a meztelen izomtömeget. William gyorsan integetett és mosolygott, mielőtt a liftajtó bezárult.

– Hülyébb, mint gondoltam – közölte nagyfi. – De jól néz ki tejszínhabban. Ezt meg kell hagyni.

– Ő a főnököd? – kérdezte Liam.

– Sajnos.

– Általában ennél több ruhát hord a melóban, ugye?

– Miért, féltékeny vagy? – vontam fel a szemöldökömet.

Liam nem válaszolt, de a tekintete elidőzött a liftajtón. Az arckifejezése láttán melegség cikázott végig a gerincemen. Úgy éreztem, birtokolnak, de furamód tetszett. Láttam a vonásain, hogy már a magáénak tekint, *rajtam hagyta a jelét*. Nem érdekelt, milyen kicsi a fenyegetés, és nem fog hisztizni miatta, de mostantól úgy fogja figyelni Williamet, akár egy sólyom.

Pár perccel később William melegítőben tért vissza. Úgy vigyorgott, mint egy idióta, Hailey pedig égővörös arccal járt szorosán a nyomában.

– Hailey – kaptam el a karját, ahogy visszaindult a partira. – *Te szajha!* Tejszínhabos a szád.

Hailey a szájára tette a kezét, és letörölte az alsó ajkán lévő fehérséget. Már így is vörös arca még sötétebb lett.

– Kösz! – motyogta, aztán elsietett, hogy utolérje Williamet.

Liammel elvonták a figyelmünket a pár perccel később a liftből kiözönlő félmeztelen férfiak. Mindegyikük csak neonsárga alsónadrágot visel. A tekintetem elsiklott mellettük, és megpillantottam Claire-t, aki nekidőlt a lépcsőkorlátnak. Láthatóan arra várt, hogy észrevegyem, mert amikor megtörtént, finoman biccentett, aztán eltűnt a lépcső mögött.

A homlokomat ráncoltam, nem számítottam rá, hogy látom a partin.

Azt hiszem, nem kellett volna nagyon megdöbbennem, hiszen ott volt azon a bulin pár nappal ezelőtt is. Valakit biztosan ismert a cégnél, és el is határoztam, hogy később megkérdezem, ki az. Nem tudtam biztosan, hogy azt jelezte-e, hogy menjek, és beszéljek vele, de furának éreztem, hogy bemutassam Liamnek. Talán féltékenységből, vagy csak mert antiszociális vagyok, de nem akartam, hogy ők ketten találkozzanak. Még úgy is, hogy soha nem láttam őket együtt, valami taszított a gondolatban, mintha egy rossz kémiai reakcióra számítanék.

Miután Williamet rákényszerítették, hogy eltúrje egy csapat beolajozott bőrű chippendale-fiú öltancát, Liammel kerestünk magunknak egy csendesebb helyet, távol a parti fősodrától és nagy folyamatos füttyögésétől.

Liam belekortyolt az italába, és úgy vonta fel a szemöldökét és sóhajtott, ami a „hát, ez érdekes volt” egyetemes jele.

Bólintottam.

– Megtanultam, hogy az a legjobb, ha nem kérdezel rá semmire, ami történt. Én tulajdonképpen lezártam az agyam egy részét, hogy oda dobjam ki a Williammel és a nagyival kapcsolatos összes emlékeimet. Ha tehetem, nem is gondolok rájuk.

– Jó tanács. De mókásnak tűnnek. Klassz lehet olyan pasinak dolgozni, aki nem túl kemény.

Liam háta mögé nyúltam, és megszorítottam a fenekét.

– A keménység nem olyan rossz.

Liam felnevetett, én pedig folytattam:

– De amúgy tényleg nem rossz. Csak nem ezt akarom. – Éreztem, hogy a lélegzetem kicsit elakad. Még Emilynek sem beszéltem arról, hogy üzleti diplomára hajtok, sem a valódi álmaimról. Nem tudom, miért, de a sok magamban tartott dolog közül ezt éreztem a legértékesebbnek. De éreztem, hogy ébredezik valami: a vágy, hogy

megosszam Liammel. Egyre növekvő nyomást jelentett, ami szétszakít, ha még sokáig magamban tartom.

– Mit akarsz? – kérdezte.

– Hülyeség, de emlékszel, hogy azt mondtam, a szüleim azt mondták, nem lehet üzleti zsenijük, mert nem született fiuk?

Lassan bólintott, és láttam, hogy a megértés már ott dereng az arcán. Attól, hogy eredendően értette, honnan erednek a motivációim, csak még jobban odavoltam érte. Ettől úgy éreztem, nem is vagyok olyan hülye vagy nevetséges, hogy ilyen triviális dolog visz a céлом felé.

– Ja – nyugtáztam. – Mindig is a metaforikus középső ujj volt számomra a lényeg. Mi a legjobb módja annak, hogy megfizessenek azért, ahogy neveltek, ha nem az, hogy álmaik fiává válok pénisz nélkül, és mindezt a segítségük nélkül érem el? Ó, és hogy soha egy fillért sem adok nekik, mindegy, mennyit könyörögnek.

Liam értőn bólogatott.

– Ezen gondolkodtam. Néhányan, akik a te cipődben járnak, annyira elcsesződnek fejben, hogy ha befutnak, még akkor is pénzt akarnak adni a szüleiknek.

– El vagyok cseszve fejben, de nem így. Jelen pillanatban egy autómosót vágnak gajra a legújabb rossz tanácsra felvett hitellel. Azt hiszem, ahhoz nem vagyok eléggé kegyetlen, hogy hagyjam őket éhezni vagy hajléktalanná válni, de a kegyességem eddig tart. Szóval ez van, bár valószínűleg az egész csak értelmetlen készítés. Üzleti nagyágyú akartam lenni, és íme, évekkal később itt vagyok, titkárnője vagyok ennek az idiótának, és hamarosan bénító nagyságú adósságom gyűlik össze, csak hogy megszerezsem a mesterdiplomámat.

– Felajánlhatok neked egy állást?

– Nem. A fantáziámban én csinállok valami zseniálisat, és én leszek az üzleti világ női zsenije. Nem egy „szopással léptem előre”-zseni.

– Gyakorlatilag nem szoptál le. Nem mintha számon tartanám, vagy ilyesmi, de érdemes megjegyezni.

Felvontam a szemöldökömet.

– Megteszem, ha könyörögsz.

Felnevetett.

– Nem emlékszem, hogy neked könyörögnöd kellett azért, hogy kinyaljalak. Egyszer sem – tette hozzá.

– Azért, mert te túl kedves vagy, és elmulasztottad a lehetőséget, hogy dominanciát gyakorolj. Én nem követem el ugyanazt a hibát. Könyörögj, és megteszem! Különben nincs furulyázás.

Kihívó fény csillant Liam szemében.

– Ha eléggé felizgatlak, te fogsz könyörögni *nekem*.

– Ó, azt kétlem.

– Én nem.

– Ráadásul hogy tudsz akaratom ellenére felizgatni? Gyakorlatilag immunis vagyok a szokásos csábításra. Akkor kétszer, amikor együtt voltunk, úgy döntöttem, hogy elcsábulok. Nagy különbség.

Liam mohón vigyorgott.

– Most hibát követtél el. Nem tudom, tudod-e rólam, de pokoli nagy bennem a versenyszellem, és most kihívás elé állítottál.

– Valahogy úgy érzem, túlélem.

Közelebb lépett. Tartottam magam, ami vagy hiba volt, vagy nem, mert elég közel volt ahhoz, hogy érezzem a bőréből áradó forróságot. Az agyamban képek villantak fel az együttlétünkből. Képek, ahol az ujjaim belemélyedtek verejtékgyöngyös bőrébe. Arról, ahogy a sarkaim körbefonták vékony, izmos derekát, és nekicsúsztak a feszes fenekének. Hogy milyen érzés volt, amikor forróságot lehelt a nyakamba, miközben elélezett, és ahogy a borostája a mellkasomat dörzsölte, miközben úgy csókolt, mintha még többre éhezne.

Nagyot nyeltem, és ez sajnos olyan rajzfilmes nyelés volt, ami hangos kattanással járt. Úgy tűnt, Liamnek tehetsége van ahhoz, hogy előcsalja ezeket belőlem. Csak nagy erőfeszítés árán álltam a tekintetét. *Ne mutass gyengeséget! Ne engedd, hogy lássa, hogy a pénisze már behatolt az agyadba! Ne hagyd, hogy megérezze, hogy a vaginád, ami egész életedben néma volt, spontán módon egyenes utat talált a gondolataidhoz, és most épp próbálja újrakötni az agyad makacs részét, hogy add meg ennek a szívdöglesztő pasinak, amit akar!*

Az ujját az alsó ajkamra tette, és azt fürkészte. Minden mozdulat megfontolt volt. Lassú. Óvatos.

– Ez egy száj – csipkelődtem, remélve, hogy megtöröm kicsit a búbájt, amit máris rám bocsátott. – Zavartnak tűntél – magyaráztam, amikor perzselő tekintete elkapta a pillantásomat.

– Csak elképzelted, milyen jó érzés lenne érezni a farkamon.

– Ó, látom, a direkt megközelítést választod. Lehetek én is egyenes?

– Kérlek!

– Mindegy, mennyire élvezném, nem fogok letérdelni, és leszopni téged a főnököm születésnapi partijának kellős közepén. Ráadásul túl makacs vagyok, hogy megtegyem, most, hogy közölted, hogy eléred, hogy könyörögjek, úgyhogy ez kábé patthelyzet.

– Mit javasolsz?

– Hallottál már a klasszikus kondicionálásról? Gyakorlatilag azt mutatja, hogy az embereket ugyanúgy lehet idomítani, mint az állatokat. Ha egy ingert összekapcsolsz egy jutalommal vagy büntetéssel, azzal támogathatod vagy ellenezheted a viselkedést.

– Érdekes, professzor.

Az ujjammal megböktem a mellkasát, és elvigyorodtam.

– Más szóval: kérdezd meg magadtól, legutóbb mit kellett tenned, hogy akciózhasz? Milyen viselkedést jutalmaztam?

– Homályos az emlékezetem. Az rémlik, hogy seggre estem.

Emlékszem, hogy a lábamnál fogva levonszoltál a jégről. Eltaláltam már?

– Elvittél, hogy csináljunk valami menőt és kicsit romantikusat.

– Kicsit? A francba! Azt hittem, hogy a jégkorcsolyázás az legalább „elégé romantikus”.

– Önmagában igen. De a béna seggre esésed levont pár pontot.

Liam elvigyorodott.

– Ó! Ha az volt a jutalmam egy átlagteljesítményért, mit kapok, ha parádésan teljesítek?

– Talán azt a szopást, amit úgy tűnik, nagyon akarsz?

– Áll az alku. De még mindig könyörögnöd kell. Tudod, nem csak a főnököknek törékeny az egója.

– Valahogy kétlem, hogy az egód valamennyire is törékeny lenne. És mikor láthatom a romantikus gesztusodat? Holnap este?

Felsóhajtott.

– Bár tehetném! Holnap túlóráznom kell egy kicsit, de a hétvégén, ígérem!

Nem mutattam ki, de kótyagosnak éreztem magam. Liam közelében sok olyasmit éreztem, amire azt mondtam magamnak, hogy nem szabad. Izgatott voltam. Boldog. Lányos. Szexi. Elérte, hogy úgy érezzem, nem kell menekülnöm azok elől a tulajdonságok elől, amiket a szüleim annyira próbáltak belém verni, hanem végre lazíthatok, és a változatosság kedvéért egyszerűen önmagam lehetek.

De közben mégis azon tűnődtem, hogy ez talán csak bevetés.

Hiszen mindig volt valami bevetés. Ingyen nyaralás, ha elmész egy találkozóra. Ingyen iPhone, ha rákattintasz erre a hirdetésre. Ha túl jónak látszott vagy hallatszott ahhoz, hogy igaz legyen, akkor valószínűleg az is volt. És Liamre ez passzolt. Nagyon más ligában játszott, mint én. Sármos, kedves, sőt vicces volt, ha próbálkozik. Valamiért kedvelt engem.

Vajon ez csak bevetés volt?

MÉG AZELŐTT, HOGY MEGISMERTEM Liamet, tökéletesen elégedetlenül mentem be dolgozni, segítettem Williamnek, hogy elkerülje a feladatait, aztán megoldjam, bármilyen házi feladatot kapok, vagy virtuális órán kell részt vennem este. Unalmas volt, fárasztó, de megszoktam.

Tudtam, hogy ma elvileg nem látom, és baromira igyekeztem, hogy ne legyek szerelmes tizenhárom éves, aki egész nap szenved, mert nem foghatja a barátja kezét a tanulószobában.

Felvettem normális, közepesen bosszús arckifejezésemet, és felkészültem egy hosszú napra.

Az iroda csendesebb volt a szokásosnál. A mi épületszintünkön a külön „ötletemberek” dolgoztak, akik segítettek Williamnek kreatív és úttörő módszereket kitalálni, hogy piacra vigyék a Galleon ügyfeleit. Elméletben egy rakás kreatív zseni, hatalmas IQ-val. Gyakorlatban inkább egy rakás ember, akik nem értettek a megfelelő higiéniához, és nagyon messzire elmentek azért, hogy ne kelljen konkrétan a székükön ülniük. Majdnem olyanok voltak, mintha egy széken ülni valamilyen társadalmi stigmát jelentene. Bármilyen is volt az oka, a szintünkön a férfiak és a nők csak asztalok szélén üldögéltek, virágládákon és falakba épített beugrókban, vagy akár a padlón, mint az óvodában félkörben a meseolvasáskor.

Nevetségesek voltak, és soha nem volt közöttük olyan, akit tényleg kedveltem.

Ezért amikor egy lány, akit alig ismertem, a szupervastag keretes szemüvegében és a „menő egyetemre jártam”-arcával odajött az asztalomhoz, tettem róla, hogy ne vegyek tudomást se róla, se a diszkrét köhögéséről, hogy felhívja magára a figyelmemet.

– Lilith! – csattant fel végül. – Jött hozzád valami nő. Beküldhetem?



- Ki az?

- Azt mondta, a neve Claire.

- Ó. Aha, persze. Küldd!

Egy perccel később Claire sétált az asztalom felé. Érdeklődő arccal nézett körül az irodában, de amint meglátott, a vonásai elsötétedtek.

- Mi a helyzet? - kérdeztem.

- Igazából be kell vallanom neked valamit. És remélem, nem fogsz utálni érte, de tényleg.

- Nem ígérek semmit - feleltem.

Halványan elmosolyodott.

- Igazából a találkozásunk nem a véletlen műve. Az este, amikor elbújtam a pult alatt, mert egy pasi szívatott? Hát, igazából ismered a pasit.

- William volt az? - kérdeztem. A szívem máris kalapált a gondolatra, hogy az a barom visszaélt Hailey bizalmával. Az a lány a legcukibb a világon, és ha William...

- Liam volt az. Ő volt a pasim akkoriban, és véletlenül kibökte, hogy randira hívta a szemben lakó lányt. Mindig is gondom volt a féltékenységgel, és... túl messzire mentem. Találkoznom kellett veled. Látnom kellett, hogy mit kedvel benned jobban, mint bennem. Kutakodtam, kiderítettem, hol vagy, és beállítottam.

Halványan éreztem, hogy összeszorul a szívem, mintha próbálná kideríteni, hogy dobogjon-e tovább, vagy csak fogja magát, és hagyja abba most rögtön.

A homlokomat ráncoltam.

- Szóval azt mondod, hogy azért szakított veled, hogy engem elhívhasson?

- Nem. Azt mondom, hogy mindkét világból szeretné megkapni a legjobbat, és veled mellékesen randizik, vagy azt akarja, hogy velem

randizzon mellékesen. Ki tudja? Azt mondom, hogy Liam nem olyan pasi, mint amit el akar hitetni veled. Nem bízatsz benne, és ezt bizonyítani is tudom.

A fejem kicsit kavargott, és szédültem, de leginkább egyre erősödött bennem a késztetés, hogy behúzzak egyet Liam péniszének. Nem, egy péniszütés túl jó lenne neki, ha igaz, amit Claire állít. Kiüríték egy üdítő dobozt, megtöltöm tejjel – mert nincs zavaróbb annál, amikor belekortyolsz valamibe, és rosszul tudod, mit iszol –, ráveszem, hogy megigya, és aztán péniszem vágom.

Másrészt csak néhány napja ismertem Claire-t. Nem volt rá okom, hogy jobban bízzam benne, mint Liamben, akit beismerem, szintén nem ismertem régóta, eltekintve attól, hogy tudtam, van egy szeplő a lenyűgöző péniszé tövéénél, vagy hogy csikis a farpofája alatt.

– Van bizonyítékod? – kérdeztem. A torkom megfeszült, hogy az, amit belül éreztem, ne hallatsszon a hangomban.

– Mással randizik. Ma este. Gondolom, ma este nem ért rá programot csinálni veled, igaz?

Az orrcimpám kitágult.

– Így van. De ez nem bizonyít semmit. Azt mondta, hogy valami munkaügy.

– És az, hogy velem egész idő alatt találkozgatott? Az bizonyít valamit?

Mély levegőt vettem, és lassan kifújtam. Nem tudtam elég gyorsan megérteni az egészet, és folyton küzdenem kellett a természetes ösztönömmel, hogy inkább Liamben bízzak.

– Szerinted talán. Ez nem bizonyíték. Ráadásul higgyem el, hogy vele maradtál, bár tudtad, hogy velem találkozgat? Ezt kellene elhinnem? – Gyűlöltem, milyen kétségbeesettnek tűntem, hogy bizonyítsam, téved, mennyire kétségbeesetten akartam hinni, hogy Liam az a férfi, akinek

megismertem, és nem az a szörny, akinek Claire mondja.

– Soha nem mondtam, hogy erős ember vagyok, vagy okos – felelte Claire. – Úgyhogy higgy, amit akarsz, de gondoltam, tartozom neked azzal, hogy elmondom az igazat. És ha úgy döntenél, hogy a saját szemeddel néznéd meg, ma este a *Cochina La’Fleur*ben lesz a nővel. Fél nyolcas foglalás két személyre, hátul, a kerthelyiség privát részén.

– Most elmehetsz – közöltem feszülten.

Claire együttérzően nézett rám.

– Először én is kiakadtam, amikor megtudtam. Ha számít valamit, sajnálom, hogy hazudtam.

Elsétált, én meg becsipogtam William irodájába. Szó szerint öt másodperccel később örült tekintettel rontott ki az ajtón.

– Rám csipogtál? – kérdezte kattant vigyorral.

Majdnem egy évvel ezelőtt engedélyezte, hogy becsipogjak az irodájába, és még mindig emlékszem, mennyire izgatott volt emiatt. Azt hiszem, úgy képzelte, hogy folyton rá fogok csipogni, hogy vicceket meséljünk egymásnak, vagy elmondhassa a nevetséges ötleteit. Makacsul nem voltam hajlandó használni, inkább megvártam, míg végül úgymint kijön az irodájából, hogy pár percenként céltalanul körbesétálja az épületet.

– Még megvan az összes kémcuccod?

– Nem csak megvan. Azóta tovább is fejlesztettem.

---

**LIAM**

**P**rice komoly arccal ült az asztalom túloldalán. Egy óra múlva kellett találkoznom az üzleti partnerrel, és ragaszkodott hozzá, hogy megpróbál felkészíteni rá.

– Szóval – kérdezte –, mit teszel, ha kétségei vannak a termékkel kapcsolatban?

– Hagyom, hogy a számok beszéljenek. Több mint hat hónapja húsz százalékot verünk rá az ország minden egyes pénzügyi tanácsadójára.

– Tévedés. Az empátiájára építesz. A nő már ismeri a számainkat. Nem azért találkozik veled, hogy elmondd azt, amit ő is el tud olvasni. Azért akar találkozni, mert azt kell éreznie, hogy megbízhat a számok mögött álló emberekben.

– Építsek az empátiájára? Mit akarsz, mit csináljak, nevessek, és mondjam azt, hogy nekem is kétségeim vannak? Hogy mindig azon töprengök, hogy vajon melyik hónapban fogunk pofára esni, és elveszíteni a befektetőink tízmillióit?

– Jaj, nem! Úgy ébresztesz empátiát, hogy közben nem csökkented a termékünk értékét. Bókolsz neki, hogy ilyen óvatos. A nő megfontolt üzletember. Ezt tiszteled. El sem hiszed, hogy egyesek üzletembernek és üzletasszonynak nevezik magukat, amikor nem teszik meg azokat az

óvintézkedéseket, mint ő. Aztán visszautalsz a számokra, mintha már megnézte volna őket, és a saját szemével látta volna, hogy lenyűgözőek.

– Aha, értem. Még mindig nem hiszem, hogy erre az egészre szükség van. Mármint a termékünk tényleg magáért beszél. Nem előnyünk van a versenyben, felfalunk mindenkit. Szó szerint nincs oka nemet mondani.

Price felsóhajtott.

– Túl magabiztos vagy. Úgy beszélsz, mintha túlságosan meg akarnád győzni. Amikor egy ügynök túlságosan erőlködik, az ügyfél védekezik. Úgy érzi, ő a zsákmány, te pedig a ragadozó. Azt kell éreztetned vele, hogy az ő oldalán állsz, és számodra nincs valódi tétje annak, hogy minket választ-e vagy sem. Te csak egy barát vagy, aki lehetőségeket mutat be neki, és a lehetőség olyan egyértelmű, hogy nem kell taszigálnod felé.

Felsóhajtottam.

– Oké. Végeztünk?

Price összefonta a karját.

– Van még valami. Az ügyfél nő, és csinos. Tudom, hogy van valami köztetek a szomszédoddal, de esetleg vedd számításba a flörtölést. Nyilván nem azt mondom, hogy próbálkozz be nála. Csak egy kis biccentés itt, egy kicsit túl sokáig időző tekintet a dekoltázsán, kéz a derekán, tudod, ilyenek.

– Nem. Teljesen kizárt!

Price felnyögött.

– Ne már, ember! Legalább a ruháját megdicséred? Az is a játék része.

– Már attól ki vagyok akadva, hogy le kell mondanom a Lilithtel töltött estéről azért, hogy azt csináljam, ami eleve a te munkád. Végre találtam egy lányt, akit kedvelek, és pár dollárért nem fogom elcseszni.

– Ha ez a nő az, akinek mondja magát, akkor ez több néhány

dollárnál. Talán néhány száz millió dollár.

- Hogy érted, hogy az, akinek mondja magát?

Price összerezzent.

- Nem nála találkoztam először azzal, hogy egy kapcsolattartó sehol nincs felsorolva a neten a céggel kapcsolatban, sem azzal, hogy nem ajánlotta fel, hogy elküldi az ajánlóleveleit.

- Tessék?

- Csak azt mondom, hogy kábé az ő szavának kell hinnem, de nem akartam megsérteni sem a nőt, sem a céget azzal, hogy kutakodok és kérdezősködöm, hogy tényleg az-e, akinek mondja magát. De miért hazudna valaki? Hisz nem adunk nekik pénzt. Mi csak arra próbáljuk rávenni őket, hogy a több ezer számlájukkal a mi rendszerünket használják. Egy csaló ezzel nem nyerhet semmit, szóval...

- Nem kérdeztél utána?

- Korábban soha nem kellett utánakérdeznem. De mint mondtam, nem kell emiatt aggódnod. Legrosszabb esetben a csaj pszichopata, aki egy nagy hatalmú szupervállalat összekötőjének adja ki magát. Arról már hallottam, hogy vannak, akik félnek a savanyúságtól, de ilyen konkrét pszichológiai zavarról még nem. Szerintem biztonságban vagyunk.

- Ha ez valahogy visszaüt, akkor téged teszek felelőssé érte. Ugye tudod?

- Visszaüt? Mi a legrosszabb, ami történhet? Meg kell enned egy elegáns vacsorát, és két órán át beszélgetned egy pszichopatával? Nagy ügy. És nagyot nyerhetünk. Csak gondold bele, mennyi pénzt kereshetünk!

- Ja, mert abból még több kell.

Price hátrahúzta a fejét, és a homlokát ráncolta.

- Nahát! Ez meg honnan jött? Mi történt a pasival, akit ismertem?

Azzal, aki elkezdte ezt az egészet? Aki mindig többre és jobbra vágyott, még akkor is, ha nem volt oka rá?

– Ha terapeutaként lesz rád szükségem, szólok. Ehhez mit szólsz?

Price feszülten elmosolyodott.

– A francba, ember! Nem érdekel, hogy én leszek-e az. De legalább keress valakit, akivel beszélhetsz. Csak szólok, hogy itt vagyok, ha kellek. De semmi buzulás!

A fejemet csóváltam, és elvigyorodtam.

– Ez komoly? Semmi buzulás? Mi ez, középsuli? Ráadásul egész biztosra veszem, hogy ilyesmit már nem mondhatsz. Az emberek még azt hiszik, hogy melegellenes vagy.

– Nem kell melegnek *lenned*, hogy támogasd a melegek jogait, haver. Gondolkodsz, mielőtt megszólalsz?

Felsóhajtottam.

– Tudod, hogy értem.

– Csak azt hittem, láttam egy villanást a szemedben. Nem akartam, hogy fura legyen.

– Nem láttál csillanást a szememben. Talán csak azt láttad, hogy mennyire szeretném, ha járna hozzád némitógomb.

– Ez durva volt.

– De értékelem a dolgot. Ha valaha úgy érezném, hogy beszélgetnem kell valakivel, azt hiszem, veled beszélnék. *De semmi buzulás!* – tettem hozzá vigyorogva.

– Semmi buzulás – értett egyet. – Nem mintha ezzel bármi gond lenne.

Elvigyorodtam.

– Akkor azt mondod, *némi* buzulás?

Price nevetett.

– Ne akard elterelni a figyelmemet! Épp próbáltam kideríteni, hogy

számíthatok-e rád, hogy megszerezd ezt az összekötői üzletet.

- Úgy veszem, hogy a rossz szóhasználatod véletlen volt. De igen, elintézem, feltéve, ha az a nő az, akinek mondja magát.

AZ ÉTTEREM ZSÚFOLÁSIG TELE VOLT, de minket átkísértek a csendesen morajló étkezőn, a konyha egy részén, ki egy harmadik emeleti teraszra. Egyetlen gyertyafényes asztal, két szék és egy melegítőlámpa volt ott az összes bútordarab. Belül felnyögtem a bosszúságtól, hogy hagytam, hogy Price intézze a foglalást. Ragaszkodott hozzá, és most már tudtam, miért.

Hagytam, hogy a nő leüljön, aztán helyet foglaltam vele szemben, és csak akkor néztem meg őt magamnak igazán. Platinaszőke haja volt, annyira gyanúsán telt ajka, hogy eltűnődtem, kapott-e orvosi segítséget, és fitos orra. Úgy nézett ki, mint néhány nő, akikre évekkal ezelőtt az időmet pazaroltam – az a típus, aki akkor tűnt fel, ha elég nulla jelent meg a bankszámládon. Ez ugyanolyan rejtélyes volt számomra, mint az, hogy a legyek megjelennek a szemetes körül egy egyébként tiszta házban. Gondoltam, ez ugyanolyan tudományos rejtély.

Biccentettem felé, és feszülten mosolyogtam, miközben a pincér vizet töltött nekünk, majd bemutatta az este borválogatását. Én kezdtem elhessegetni, de a nő megérintette a karját, és rendelt egy üveggel az asztalra. Európai akcentusa volt, amit nem tudtam belőni. Úgy gondoltam, valahol a francia és az olasz között van.

A melegítőlámpa nem sokat segített a hideg elleni küzdelemben, ezért nem vettem le a kabátomat. A velem szemben ülő nő úgy tűnt, máshogy gondolja, és amikor levette a dzsekijét, úgy éreztem, fél méterrel a feje fölé kell néznem, hogy elkerüljem a közszemlére tett nagy dekoltázsát.

- Egyébként Liam vagyok – mondtam a felhőkarcólónak a nő feje



felett.

– Floria – dorombolta. – Nem tudom pontosan, hogy a társa mennyit mondott el, de nagyon érdekel maga és a cége.

– Igen, szólt, hogy külön szeretett volna találkozni velem. De biztosíthatom, Price sokkal alkalmasabb arra, hogy bemutassa a termékünket, és hogy mit tehet magáért. Én gyakorlatilag csak az vagyok, aki a részvényt piacot bújja.

– Úgy tűnik, testedzésre is talál időt. Gondolom, elég sokat.

Összeszorítottam a fogam. A vészcsengők már megszólaltak a fejemben. Az lehet, hogy nem az enyém Price állása, de eleget tudtam a lehetséges ügyfelekkel való smúzolásról ahhoz, hogy tudjam, elvileg hol kell meghúzni a határt a profizmus és a lazaság között. A nő már azokat feszegette.

– És pontosan mit dolgozik a cégnek?

– A Merrick az ükapám cége volt. – A hangja elutasító volt, és gyorsan beszélt, mintha készülné a lehető leggyorsabb témaváltásra. – Őszinte leszek magával, Mr. Hightower. Leginkább személyes találkozókra küldenek, mert rájöttünk, hogy a lehetséges üzleti partnerek bőkezűbbek, miután találkoztak velem. *Szemtől szemben* – tette hozzá az állát a kézfején pihentetve.

Küzdenem kellett, hogy ne sóhajtsak fel bosszúsan. Bármi volt is ez, bárki volt is a nő, nem vettem be. Legalább valamilyen megerősítésre volt szükségem, mielőtt leleplezem ezt a színjátékot, mert tudtam, hogy Price sosem hagyná annyiban, ha nem adok neki meggyőző okot arra, hogy miért koptattam le a nőt.

Az a balsejtelmem támadt, hogy ez hosszú, bosszantó éjszaka lesz, és nem tudtam megakadályozni, hogy a gondolataim Lilithhez vándoroljanak. Hogy azt kívánjam, bár vele szemben ülnék ahelyett, hogy erre a kamu üzleti ajánlatra pazaroljam az időmet.

---

**LILITH**

**A**z éjjellátó távcsövön volt néhány kapcsoló, amikkel állíthattam, hogy milyen érzékeny legyen a hőre. William kivett nekem egy hotelszobát, ahonnan tökéletes kilátás nyílt a *Cochina La’Fleur* mögötti teraszra. Sajnos az ablakok nem nyíltak, de a távcsövet nekinyomtam az üvegnek, ahogy homlokráncolva lenéztem a néhány emelettel alattam lévő teraszra. Ebből a távolságból Liam és a nő akkorák voltak, mint a hüvelykujjam, de legalább kábé láttam, mi folyik ott.

Liam úgy nézett ki, mint egy narancs és vörös színű paca, az arca volt a legvörösebb. A vele szemben ülő nő világosabb sárga volt, valószínűleg azért, mert az idióta levette a kabátját, hogy megmutassa óriási, tüzes melleit; és a tüzest objektíven értem, mert a távcsövön keresztül sötétvörös gömbök voltak egyébként sárgás árnyalatú testén. Mintha valami szupercafka-képessége lett volna, hogy a véráramlást a mellébe irányítsa, hogy felduzzassák a maximális *lenyúloom a pasidat*-hatás érdekében.

- Látsz valami klasszat? - kérdezte William. Mellettem guggolt. Hailey kábé egy méterrel mögötte állt karba tett kézzel és olyan arckifejezéssel, ami azt üzenté, hogy még mindig próbál rájönni, miért ment hozzá egy gyermeteg férfihez. Ugyanakkor úgy tűnt, képtelen nem

imádattól csillogó szemmel ránézni, mintha arra is próbált volna rájönni, hogy miért képtelen nem fülíg szerelmesnek lenni ebbe az őrültbe.

– Látom, hogy a „kábé pasim” két óriás cickóval szemben ül, amik egy nőhöz tartoznak. Úgyhogy nem, szerintem nem klassz.

– Azt mondd, a csaj jól ki van tömve?

– William! – nyögött fel Hailey. – Megtennéd, hogy legalább addig nem beszélsz más nők melléről, amíg én a szobában vagyok?

– Nem a magam kedvére teszem, Hailey. Azért, mert a fejemben megpróbálom összerakni az egész helyzetet. Itt a pasi és a titokzatos partnere. A titokzatos ex, aki azt állítja, egyben barátnő is. Az, hogy Liam titokzatos partnere hogy néz ki, létfontosságú. Tudnunk kell, hogy ravasz típus, vagy ugyanúgy fogalma sincs semmiről, mint ahogy Lilithnek sem volt.

– Nem igaz, hogy fogalmam sem volt. Csak mondom, hogy még mindig nem biztos, hogy elhiszek ebből bármit.

– Aha – válaszolta William. – Annyira nagyon nem hitted el, hogy gyakorlatilag könyörögtél nekem, hogy hozzam össze ezt a fedett akciót.

Letettem a távcsövet, és szúrós szemmel néztem rá.

– Könyörögtem? Csak elkértem a távcsövet. Te voltál az, aki teljesen odavolt, hogy megtudja, mi folyik itt.

Hailey felnyögött.

– Azt mondtad, csak azért egyeztél bele ebbe az egészbe, mert még soha nem láttad Lilithet sírni. Hogy megindító volt, és ha ott lettem volna, biztosan sírtam volna én is.

William pisszegésszerű hangot hallatott, és felpattant.

– Ne ragadjunk le a részleteknél, emberek! Fontosabb dologra kell most koncentrálni. Lilith pasijának vándorpénisze van, és meg kell tudnunk, hogy a kígyó új lukat talál-e magának.

– William! – sziszegte Hailey. – A kábé pasijáról beszélsz. Ráadásul hazudtál, hogy belerángass ebbe. Vagyis én választom ki, hogy hol vacsorázunk ma este. Ebben egyeztünk meg.

William felsóhajtott.

– Ne már! Az *kegyes* hazugság volt. Tudom, mit fogsz választani, és nem ehettek megint szusit. Nem láttad a statisztikákat, hogy mekkora valószínűséggel lehetsz férges tőle? Vagy a videót a kikötőbe érkező tonhalakról, amiknek nyüzsögtek a férgek a bőrre alatt?

– Akkor jobb, ha alaposan megrágod – közölte Hailey. – Mert szusi lesz.

Elkezdtek azon veszekedni, hogy hova fognak elmenni vacsorázni, én pedig újra az erkélyre koncentráltam, miközben próbáltam tudomást sem venni róluk.

A pincér egy üveg bort vitt az asztalukhoz, és mindkettőjüknek töltött egy pohárral. *Szép kis üzleti megbeszélés.* A nő a mellkasára szorította a kezét, hátradobta a fejét, hangosan nevetett valamin, és nem tudtam eléggé kivenni Liam arcát ahhoz, hogy lássam, ő is mosolyog-e.

Csikorgattam a fogamat. Az éjjellátó távcső itt nem igazán segített. A lehallgatókütyü jó lett volna, de az ablakok miatt az épület ablakairól visszapattanó hang száz vízhangját hallottam.

Bűntudatom támadt, amiért ezt csinálom, ugyanakkor minden épeszű nő legalább megfontolta volna, hogy megpróbálja lenyomozni mindazt, amit Claire mondott. Beismerem, a legtöbb épeszű nő megelégedett volna azzal, ha talál egy helyet az utcán az étterem előtt, hogy ott várakozzon, ehelyett a bonyolult hadművelet helyett, amibe belekeveredtem.

Épp fel akartam állni és lemenni, amikor azt láttam, hogy a nő szándékosan lejjebb húzta a ruháját, még többet megmutatva a nevetséges dudáiból. Úgy tűnt, Liam megmerevedik ültében, aztán

letette az asztalkendőjét, felállt, és elindult visszafelé az étterembe. A nő is felállt, és követte.

Összeszorult a gyomrom. Csak ennyi kellett? Egy kis bónuszdidkó, és otthagyják a vacsorát, mert Liam alig várja, hogy megdugja?

– Akció lefújva – közöltem. A hangom száraz volt és halott.

– Mi? – kérdezte William, aki a tonhalférgekről való vitatkozásról továbblépett arra, hogy ha komolyan belegondolunk, akkor a szusi gyakorlatilag salátába dobott rizs. – Mi történt?

– A nő gyakorlatilag villantott neki, Liam felállt az asztaltól, és mindketten bementek az étterembe. Csak azon tűnődöm, hogy eljutnak-e egy ágyig, vagy a mosdóban látnak neki.

– Várj! – kérte Hailey. – Ki állt fel először? Liam?

– Aha, miért?

– Mi van, ha kiakadt? Talán tényleg üzleti megbeszélés volt, és a nő átlépett egy határt. Lehet, hogy faképnél hagyta. Lehet, hogy a nő azért ment utána, hogy meggondolja magát.

Végiggondoltam a dolgot, és bevallom, tetszett. Segített a gyomorgörccsömön, legalábbis egy kicsit.

– Talán...

– Menj oda hozzá! – suttogta William.

Homlokráncolva néztem rá.

– Mi van, ha odamegyek hozzá, és épp golyóig benne van a nőben?

– Az váratlan fordulat lenne. – William mélyen elgondolkodva dörzsölte az állát. – Szerintem abban az esetben mondd azt, hogy csak azért jöttél, hogy szólj, elkaptad tőle a gonorrhoeát, és egy mocskos szemétláda.

Bólintottam.

– Ez igazából jó ötlet.

– Nahát! Gonorrhoeás vagy? Én viccnek szántam.

Sóhajtván visszaadtam neki a távcsövet.

– Bocs, Hailey! Most itt kell hagylak veled. Egyébként igaz van a tonhálférgel kapcsolatban, bármennyire is utálok beismerni. Láttam a videókat. Pár hónapja mindenkinek elküldte az irodában.

Hailey csalódottan összeszorította a száját.

– Williamnek a legkevésbé arra van szüksége, hogy valaki azt mondja neki, hogy igaz van. Mit tettél?

Elvigorodtam.

– Van egy olyan érzésem, hogy rá fogsz jönni, hogyan birkózz meg veled.

Kiséáltam, és a mosoly pillanatok alatt eltűnt az arcomról. El akartam hinni a sztori jó változatát. Hogy Liam mégis az igazat mondta. Ez egy üzleti megbeszélés volt. A nőről kiderült, hogy gázos. Liam távozott. Ennyi a történet.

Érzelmileg túlságosan belevonódtam ehhez abba, hogy elégedett legyek. Egy féltékeny hang a fejemben folyamatosan azokról a szörnyűségekről sutogott, amik épp most történhetnek; a szörnyűségekről, amik *már megtörténtek*. Ha Claire az igazat mondta, ez még csak nem is az első alkalom, amikor Liam a hátam mögött kavart. Folyamatosan ez történt az első találkozásunk óta, és számára nem voltam más, mint egy játékszer, akit manipulálhat és használhat, amíg meg nem un.

Másrészt még mindig nem tudtam szabadulni annak emléktől, amit elmondott nekem. A mostohatestvére pszichopata volt. A nő azt állította, hogy tönkreteszi közöttünk a dolgokat, de még ötletem sem volt, hogyan lehetne neki köze ehhez az egészhez. Akkor Claire-t és ezt a nőt is színjátékra kellett volna rávennie, és bár nem ismertem a nőt, nagyon nehéz lett volna elképzelni, hogy valaki ilyen messzire elmenne.

Nem volt értelme ezen gyötrődni, döntöttem el. Nem fogok többet

tippelgetni. Azt teszem, amit már meg kellett volna tennem, amint Claire elmesélte a történetét. Megkeresem, és kérdőre vonom Liamet. Csak azt reméltem, hogy egyedül lesz, és teljesen felöltözve, amikor megtalálom.

AMIKOR LEÉRTEM AZ UTCÁRA, láttam a járdán várakozó Liamet, próbált taxit fogni. Földbe gyökerezett a lábam, és úgy döntöttem, a saját szememmel kell látnom, hogy hová megy, ahelyett, hogy abban bíznék, hogy az igazat mondja nekem. Amikor egy férfi hátulról belém ütközött, majdnem feldöntött.

– Tanulj meg járni, pöcsfej! – csattantam fel.

A férfi meglepetten nézett rám, de ment tovább.

Kifújtam magamból a bosszúságomat, aztán az épület egyik kiszögellése mögé bújtam, és Liamet figyeltem. Még mindig taxit próbált fogni.

Szinte soha nem taxiztam, főleg miután megjelent az Uber, de hirtelen döntéssel követtem. Akár el akartam hinni, akár nem, el kellett fogadnom a tényt, hogy Claire akár igazat is mondhatott. Eddig még halvány jelét sem láttam annak, hogy Liam hazudott volna nekem a titkolt személyazonosságán kívül, amit pedig igen készségesen be is vallott. Ez azt jelentette, hogy vagy nem hazudik, vagy nagyon jól csinálja. Lehet, hogy az az egyetlen esélyem, hogy lefüleljem, ha követem, még akkor is, ha büntudatot éreztem miatta.

Szinte azonnal megállt előttem egy kocsi, és ahogy Liam felé pillantottam, láttam, hogy ő is fogott egyet.

A taxisofőr húszas éveiben járó, arcékszer viselő, élénklila haját lófarkakban hordó nő volt. Meglepően barátságos mosollyal fordult felém.

– Halihó! – köszönt.

- Ez borzasztóan klisésen fog hangzani, de kövesd azt a taxit! -  
Előrehajoltam, és a visszapillantó tükrében Liam taxijára mutattam.

A szeme követte az ujjamat, és összeszűkül. Azt hittem, mindjárt kinevet, vagy megkér, hogy szálljak ki, de ehelyett ökölbe szorította apró kezét, és lassan bólintott.

- A francba, ez az! Amióta elkezdtem ezt a melót, szó szerint azóta vártam, hogy valaki ezt kérje tőlem!

Hátradőltem, és kicsit aggódva néztem rá. Túl izgatottnak látszott, és reméltem, hogy megérti, nem egy hollywoodi autós üldözésre számítok.

Liam taxija elment mellettünk, és a nő beletaposott a gázba, bevágott egy kocsi elé, és közvetlenül Liam taxija mögé került.

- Talán nem közvetlenül mögötte kellene követnünk, biztos, ami biztos - tanácsoltam.

- A francba! - sziszegte a lány. Balra rántotta a kormányt, bevágott a szembeforgalom elé, és ferdén besorolt két parkoló autó közé, aztán megint átvágott a forgalmon, újabb kocsik útját zárva el. Most pár autóval Liam mögött voltunk, és a lány győzedelmesen mutatta fel a hüvelykujját, miközben egy csomó dуда harsant fel mögöttünk.

- Így is meg lehet oldani - jegyeztem meg csendesen.

Az út további részében kissé eseménytelenül követte Liamet, megőrizve a néhány autónyi távolságot, és az újabb drámai manővereket hála az égnek nagyrészt kihagyta.

Követtem valakit? Igen. Teljesen jogosan? Fogjuk rá.



---

**LIAM**

Ültem a taxi hátsó ülésén, és dühöngtem. Az „összekötőről” üvöltött a mostohatestvérem keze nyoma. Hatodszor próbáltam felhívni Lilithet, mióta kiviharzottam az étteremből, de megint csak az üzenetrögzítőjét értem el.

Volt egy olyan rossz érzésem, hogy Celia nem venné a fáradságot, hogy színészt béreljen fel, és átvágja Price-t a nő személyével kapcsolatban csak a hecc kedvéért. Megígérte, hogy szétcseszi a dolgokat köztem és Lilith közt, és így nem volt kétségem afelől, hogy tett róla, Lilith lásson valamit a vacsorából, és félreértse. Visszagondoltam arra, hogy a nő milyen nyíltan megvillantotta a dekoltázsát, és nagyon igyekezett flörtölősnek tűnni. Annyira, hogy az ember kilométerekről kiszúrta.

Már a gondolatra szerettem volna összetörni valamit, hogy belesétáltam Celia csapdájába. De hogy intézhette el, hogy Lilith lássa? Csak paranoiás lennék?

Megint megpróbáltam felhívni Lilithet, és úgy szorítottam a telefonomat, hogy kis híján széttörtem, amikor nem vette fel. Majdnem szóltam a sofőrnek, hogy forduljon meg, és vigyen vissza a lakásomhoz, mert Lilith talán otthon van, de az ösztönöm azt súgta, hogy nincs.

Bármit is kavart Celia, Lilith nem fog otthon ülni és tévét nézni.

Celia viszont kárörvendő mosollyal az arcán fog várni. Valószínűleg a bejárat mellett, hogy olyan gyorsan láthassa az arckifejezésemet, amennyire az emberileg lehetséges. Ki kellett derítenem, mit mondott Lilithnek, hogy tudjam, hol kezdjem a hazugságai leleplezését. És támadt is egy ötletem. Kockázatos terv volt, még hozzá annyira, hogy még nem akartam ahhoz folyamodni. Elővettem a telefonomat, és úgy döntöttem, most már nincs olyan nagy káosz és nincs olyan erős határ, amit ne léphetnék át.

Felhívtam Celia férjét, és vártam, hogy felvegye.

KISZÁLLTAM A KOCSIBÓL, és Celia házának bejáratához rohantam. Erősen kopogtam, és vártam. Nem lepett meg, amikor az ajtó pár pillanattal később kinyílt, és megjelent a mostohatestvérem, aki egy nevetségesen díszes fehér ruhát viselt, és a hajához illő fekete nyakékes láncot.

Lusta, győzedelmes pillantással nézett fel rám, és elmosolyodott.

– Testvérem.

– Mostohatestvéred – javítottam ki. – Mi a faszt műveltél?

– Úgy érted, ma este? Időpontom volt a fodrászhoz, aztán elmentem a...

– Tudod, mit kérdezek. Mit... műveltél?

Az orrán át kifújta a levegőt, és most az egyszer hagyta, hogy a szívében lakozó gonoszság kiüljön az arcára.

– Pontosan azt tettem, amit ígértem. Azt, amit továbbra is tenni fogok, ha nem adod meg nekem, amit akarok.

– Mit akarsz? Frissítsd fel az emlékezetemet!

– Pontosan tudod, mit akarok. Ha annyira perverz vagy, hogy hallani akarod, boldogan engedelmeskedem. *Kéfélni* akarok veled. Nem azért, mert szeretlek. Nem azért, mert kapcsolatot akarok veled. Azért, mert

nemet mondtál nekem, *nekem* pedig senki nem mond nemet.

Összeszorított szájjal bólintottam.

– Mi lesz, ha a férjed rájön?

– Nem számít, mert nem jön rá. Egész idő alatt gond nélkül túljártam az eszeden, pedig te jóval okosabb vagy szegény Walternél. Ő addig nem fog tudni semmiről, míg én úgy nem akarom.

Diadalittasan elvigyorodtam. Megemeltem a hangomat, és a ház belseje felé beszéltem.

– Eleget hallottál, Walter, vagy még több bizonyítékot akarsz?

Vártam, hogy a szín kifusson Celia arcából, de ő csak ugyanazzal az önelégült mosollyal nézett rám.

– Walter? – kiáltottam.

– Ott hibáztál, hogy túl korán hívtad fel. Adtál nekem pár percet, hogy meggyőzzem őt, az én szegény, érzékeny szívem összetörik, ha tényleg elhitte a hazugságokat, amiket mondtál neki.

Az arckifejezésemet látva felnevetett.

– Nem gondoltad komolyan, hogy hagyom, hogy felhívják anélkül, hogy belehallgatnék, ugye? Szóval nem jön ide, hogy kihallgassa a beszélgetésünket. Még mindig az ágyában fekszik, boldogan. Tudod, nem *akar* elhinni rólam semmi rosszat. Azt akarja, hogy a tökéletes kis angyala legyek, és továbbra sem fog észrevenni semmilyen célzást vagy pletykát arról, hogy nem vagyok az, mert inkább él az illúzióban. Úgyhogy akár fel is adhatod a buta kis kísérleteidet, hogy *lebuktass* előtte.

Mindketten odafordítottuk a fejünket, amikor egy újabb autó állt meg a feljárón. A fényszórótól nem láttam, ki a sofőr, de amikor kinyílt az ajtó, egyértelműen Lilith szállt ki lassan.

– Ó! – Celia megpróbált visszalépni a házba, és becsukni az ajtót.

Ösztönösen olyan erővel fogtam meg a csuklóját, hogy tudja, nem

menekül. Nem tudtam, miért, de láttam, hogy el akar tűnni Lilith szeme elől, és ez elegendő ok volt.

– Lilith! – szóltam hátra a vállam felett. – Találkoztál már a mostohatestvéremmel?

Lilith közelebb jött. Lassan sétált, és a háta mögött a kocsi motorja még mindig járt. Láttam, hogy a tekintete körbejár, próbál egyszerre mindent felfogni. Szinte hallottam az agya zakatolását, ahogy összeilleszti a darabkákat.

– A mostohatestvéred – ismételte.

– Mindig ezt csinálja – mondta Celia kicsit fura hangon. Szinte valaki más lett. Legalábbis kevésbé gonosz. – Őrült hazugságokat talál ki, amikor lebukik. Egy szavát se hidd el!

---

**LILITH**

**H**itetlenkedve bámultam, ahogy Liam a csuklójánál fogva tartja Claire-t. Az agyam minden bizonytalan molekulája próbált meggyőzni arról, hogy a lánynak higgyek. Hogy elhiggyek mindent, mert mi más magyarázat lehet arra, hogy egy olyan férfi, mint Liam, érdeklődik irántam.

De ez hülyeség volt. Sőt, baromság. Liam már adott valamit, amit nem vehetett el, még akkor sem, ha Claire végig igazat mondott róla. Elérte, hogy elhiggyem, érdemes vagyok a törődésre. Az, hogy ő törődött-e velem, nem számított. Ezt a hitet már mélyen elrejtettem a szívemben, és ezt az ajándékot nem vehette vissza.

De mégsem gondoltam, hogy Liam ezt akarta volna. Claire-re néztem, és a kétségbeesett tekintetére, ahogy még mindig szabadulni próbált Liamtól. Miért akart volna bemenni, ha az igazat mondta? Nem ez lenne számára a diadal pillanata? A konkrét bizonyíték, hogy Liam egy barom, és eljött az exéhez?

- Tehát végig te voltál Liam mostohatestvére - mondtam a fejemet rázva, hogy mekkora idióta voltam. Nem tudtam pontosan, hogy hagyhattam, hogy a nő ennyire megvezessen, és hogyan dőltem be majdnem a legnagyobb átverésnek. Kémkedtem Liam után, és ahogy az

agyam a lehetőségek legsötétebb bugyrai között járt, elhittem, hogy ennyi szörnyűségre képes. Mégsem tudtam elképzelni, hogy a nő mire számít. Hogy végignézem, ahogy együtt elsétálnak, és egyszerűen szakítok Liammel? Talán azt hitte, hogy a „randit” látva megrendül benne a bizalmam annyira, hogy esélye lesz visszaszerezni?

– Várj, végig? – Liam a tekintetét járatta közöttünk, aztán visszanézett a nőre. – Mióta ismered Lilithet? Kinek hisz téged?

*Claire-nek.* De emlékeztem az igazi nevére az egyik Liammel folytatott hosszú beszélgetésből. *Celia* kirántotta a karját Liam kezéből. Azt hittem, mindjárt elmond egy gonosztevő-monológot, vagy levesz egy álarcot, és azt mondja, hogy megúsza volna, ha nincsenek azok a kotnyeles gyerekek meg a kutya, de ehelyett minden további szó nélkül ránk csapta az ajtót.

Az utolsó röpke pillanatban, amikor láttam, torz, gonosz fintor suhant át az arcán, és ez az arckifejezés illett a jellegzetes hajvonalhoz, amit egykor olyan feltűnőnek tartottam.

Liam lenézett a kezére, ahol hozzáért *Celia* csuklójához, és szórakozottan beletörölte a nadrágjába.

– Ha azt hiszed, *Celia* kedves, várj, míg megismered a szüleimet!

Felnevettem, bár nem igazán volt kedvem nevetni.

– Tekintve, hogy nem látom itt Miss Megadidkót, feltételezem, hogy nem azért pattantál fel a helyedről az étteremben, hogy akciózzatok a mosdóban. – Összerezentem és elhallgattam. Most ismertem be, hogy kémkedtem utána, és a vigyora elárulta, hogy ezt észre is vette.

– Újabb madárles? – kérdezte.

Felsóhajtottam.

– *Ciciles*, hogy pontosak legyünk. Azok az izék annyi hőt bocsátottak ki, hogy nehéz volt bármi mást látni.

Liam felnevetett.

– Semmi gond! Celia egész életében gyakorolta a tények kifacsarását és az emberek manipulálását. És megbocsátok, amiért kémkedtél utánam.

– Nem kértem, hogy megbocsáss. De értékelem – tettem hozzá sóhajtván. Celia háza felé néztem, és a homlokomat ráncoltam. – És végezzünk ezzel a ribanccal!

– Amikor értesültem a kamerákról, semmire sem vágytam jobban, mint hogy lássam, ahogy az élete összeomlik körülötte. Még mindig így van. Azt hiszem, most az a különbség, hogy ha választanom kellene közted és a bosszú között, téged választanálak.

– Jó, hogy nem kell választanod. Mondjuk így: ha péniszem lenne, most bosszúmeredésem lenne.

Liam felröhögött.

– Én... biztos vagyok benne, hogy erről még soha nem hallottam.

– Amikor azért áll fel, mert...

Szélesedő vigyorral feltartotta a kezét.

– A kifejezés egyértelmű. Csak úgy értettem, hogy nem tudom, a péniszek így működnek-e.

– Az enyém így működne – jegyeztem meg csendesen, a szememet lesem véve Celia házáról. – Most itt lüktetne, és egyenesen afelé a gonosz, rideg ribanc felé mutatna.

– Nem tudom biztosan, hogy ettől be kellene-e indulnom, de bocs, nem megy.

Rásiklott a tekintetem.

– Ez nem a begerjedésről szól, Liam. A bosszúról.

– Tudod, úgy jöttem ide, hogy kész voltam pusztán kézzel lerombolni a házát, ha kell, most meg úgy érzem, hogy melletted én vagyok a racionális.

– Soha nem meséltem, mi történt azokkal, akik zaklattak a suliban.

- Soha nem mondtad, hogy zaklattak.

- Ja, így volt. Így ismertem meg a legjobb barátnőmet, Emilyt. Közbelépett és megvédett, ami mindenféle balhét okozott a sznob barátaival. De mindegyikük megkapta a magáét. Minden lány, aki kipécézett magának. Mindegyikük megfizetett érte.

Liam nagyon komolyan nézett rám, az arcát bevilágította a jó pár méternyire, Celia feljáromján még mindig járó motorral álló taxi.

- Te... bántottad őket?

- Fizikailag nem. Lelkileg igen. Az egyik lány hidratálókrémjét kicseréltem majonézzal, és végignéztem, ahogy vastagon bekente a lábát és a kezét vele reggel angolórán. Egy másik lányt meggyőztem arról, hogy Aaron Carterrel levelezik - ő nagy számnak számított akkoriban -, és hogy a srác szerelmes belé. Amikor a lány is szerelmet vallott, Aaron többé nem írt. Az utolsó lány esetében fizettem egy telefonos ébresztőszolgálatnak, hogy minden sulis napon random időpontokban hívják fel, míg a végén elkobozták a telefonját. Ez mind egyes fázis volt, és még kettőt terveztem arra az esetre, ha utána sem hagynak békén, de olyan messzire soha nem kellett elmennem. Azt hiszem, a mostohatestvérednél rögtön a hármas fázisra kell ugranunk.

Úgy tűnt, Liam most már komolyan aggódik.

- Ugye a hármas fázis nem gyilkosság?

- Tényleg azt hiszed, hogy képes lennék gyilkosságra?

- Tényleg azt akarod, hogy erre válaszoljak?

- Még nincs konkrét tervem, hogy mit fogunk csinálni, de abból egyszer és mindenkorra meg fogja tanulni, hogy húzzon a picsába. Ennyit tudok.

VÉGÜL AZ ÉN TAXIMMAL mentünk vissza a belvárosba, és megálltunk egy éjszakai kávézónál. Liam fagyitortát és kávéét rendelt nekünk. Az övé



valami sütitésztás és brownie-s szörnyűség volt, az enyém egy értelmesebb csoki-oreo kombó.

Ahhoz képest, mennyit beszéltem a bosszúmerevedésről, elképesztően jó érzés volt csak együtt ülni és desszertet enni. Attól, hogy majdnem elveszítettem, még jobban értékeltem Liamet, mint eddig, és kicsit máris éreztem, hogy értette azt, hogy nehéz a bosszúra koncentrálni. De még mindig nem akartam, hogy a ribanc megússza, amit tett.

– Sosem értettem azokat, akik sütitésztát esznek – mondtam, miközben lenyeltem egy nagy adag desszertet.

Liam a homlokát ráncolta.

– Hogy érted? Elég általános dolog. Isteni az íze.

– Mondj még egy olyan kaját, amit az emberek szándékosan azelőtt rendelnek, hogy elkészülne.

– Ez más.

– Biztos vagyok benne, hogy a sütitésztában nyers tojás van. Utána valószínűleg az egész éjszakát a vécén töltöd, feltéve, ha már előtte nem esel össze holtan.

– A hely tuti nem maradna életben, ha olyan feltét lenne az étlapon, ami megmérgezné vagy megölné az embereket. Ráadásul az emésztőrendszerem verhetetlen. Megehetnék három hamburgert sült krumplival reggelire, és még gyomorgörcsöm sem lenne. Azt hiszem, túlélem.

– Legközelebb azt mondod, hogy a kakid tömör arany, és szaga sincs.

– Várj, az nem normális? – kérdezte.

A szememet forgattam.

– Csak edd a mérgeket, én meg hadd gondolkodjak, hogyan állok bosszút a mostohatestvéreden!

Liam egy ideig hallgatott, aztán, amikor végre megszólalt, komolyabb

lett a hangja.

- Úgy érzem, bocsánatot kell kérnem ezért az egészért, de azért is aggódom, hogy ha bocsánatot kérek, akkor úgy fog tűnni, mintha tettem volna valamit azért, hogy ez megtörténjen.

- Azért mindig bocsánatot kérhetsz, hogy nem nyírtad ki a mostohatesódat, míg esélyed volt rá. Véletlenül elveszíthetted volna egy családi kiránduláson az erdőben, vagy ilyesmi.

- Szörnyű vagy! De valamiért ettől még kedvellek.

- Kedvelsz, mi?

Mosoly és gondterheltség keveréke suhant át az arcán.

- Erre csak most jössz rá?

- Nem. Csak szeretem hallani, ahogy kimondod.

- Lilith. Még csak gondolnunk sem kell a mostohatestvéremre. A legrosszabbat már megtette. Megpróbált kicseszni velünk, és nem sikerült neki. Költözz hozzám! Gyere, lakj az igazi lakásomban! Még a fura macskádat is hozhatod.

- Rooseveltnem fura, de szerintem ez nem jó ötlet. Még nem. Azt mondod, a legrosszabbat már megtette, de szerintem még nem. Valami azt súgja, hogy neked soha nem volt dolgod zaklatókkal, de nekem igen. Általában csak akkor adják fel, ha visszaütsz. Ha meghúzod magad, és reméled, hogy elmúlik, csak rosszabb lesz. Gondolj bele! Mit tettél, mióta a mostohatestvéred háborúzni kezdett veled? Megváltottad a személyazonosságodat? Megpróbáltál észrevétlen lenni? Növessz tököt, és ott vágj vissza neki, ahol fáj! Üss te először, mielőtt nagyobbat ütne!

- Hé! - szólt közbe Liam. - Nem azért hoztam ezeket a döntéseket, mert félttem. Nem akartam időt pazarolni rá és a játékaira. Azt hittem, úgy lehetek a leggyorsabban túl rajta, ha nem foglalkozom vele. De egy pillanatig se hidd, hogy nem akarok tenni semmit! Csak szerintem többé már nem kell. Látnia kell, hogy veszített. Nem láttad, hogy nézett rád?

- Ja, mintha új akadály lennék egy folyamatban lévő tervén. Még nem végzett, higgy nekem!

- És mit gondolsz, hogyan állíthatjuk meg?

- Azt mondtad, házas, igaz?

Liam bólintott.

- Itt a válasz. Vagy tényleg szereti a pasit, vagy a pénzéért van vele. Így vagy úgy, azt akarja, hogy minden maradjon úgy, ahogy van. Úgyhogy ott csapunk le, ahol fáj. Megtaláljuk a módját, hogy leleplezzük.

- Baj, hogy engem jobban érdekel, hogy *téged* leleplezzek le?

- Igen - válaszoltam, de nem tudtam megakadályozni, hogy mosolyogjak. - Szörnyű vagy! És meggondoltam magam. A te lakásodban maradok. Átmenetileg. De Rooseveltnek saját hely kell. Ez a feltételem.

- Saját szobája is lehet.

- Hú! Elfelejtettem, hogy mocskosul gazdag vagy.

KIDERÜLT, HOGY A „MOCSKOSUL GAZDAG” enyhe kifejezés.

Liam lakását egy belvárosi felhőkarcolóban alakították ki. Egy fényűző hotel előcsarnokába léptünk be, felmentünk hatvan emeletet, és beléptünk a tetőlakosztályába. Azt gondoltam, hogy a tetőlakás egy épület legfelső szintjét jelenti, de az övénél inkább a legfelső négy szintből hoztak létre egyetlen hatalmas lakóteret.

- Ez egyáltalán hogyan működik? - kérdeztem. Kiléptünk a liftből, és muszáj volt lassan körbeforognom, hogy mindent lássak. Minden irányba kilátás nyílt New York belvárosára, ahol csak néhány épület volt olyan magas, hogy fölénk tornyosuljon. Sötét, aranyerezetű márványpadlót láttam minden irányban, de a modern bútorokra terített vagy szőnyegként letett plüss fekete és szürke textilek a lakást kevésbé rideggé és komollyá tették. - Ez egy hotelszoba, amit végtelen időre kibérelsz?

- Nem egészen. A hotel eredeti tulajdonosa negyven évvel ezelőtt eladta a legfelső szinteket a milliárdos barátjának. Amikor a barátja elköltözött, a hely megvásárolható lett, és lecsaptam rá. De még mindig kapok szobaszervizt, ha akarok, úgyhogy nem átlagos.

Megálltam a dohányzóasztal mellett, ahol akkora tömör aranyrúd hevert jól láthatóan, mint a kezem. Megpróbáltam felemelni, de vagy oda volt ragasztva, vagy sokkal nehezebb volt, mint amilyennek tűnt.

- Ezzel mi van? - kérdeztem az erőlködéstől nyögve, hogy felemeljem. Már épp fel akartam adni, azt feltételezve, hogy odaragadt, amikor végre sikerült az ujjaimat a pereme alá csúsztatni, és felemeltem a levegőbe. Volt vagy két és fél kiló, pedig csak akkora volt, mint egy pakli kártya.

- Arany - közölte Liam.

Grimaszolva néztem rá.

- Komolyan? Volt egy pont, amikor annyi pénzed lett, hogy gondoltad: „Ó, tudom már, mi lenne a tökéletes dekoráció erre az asztalra! Tömör arany!”?

- Igazából nem - válaszolta. Óvatosan kivette a kezemből a fémet, és azt nézegette. - Akkor vettem, amikor kicsit drámai voltam. Azt hiszem, úgy gondoltam, hogy jó szimbólum.

- Minek a szimbóluma? Hogy mennyire tele vagy pénzzel?

- Nem. - A szemembe nézett, aztán elkapta a tekintetét, és egy ritka pillanatra sebezhetőség villant benne. - Felejtsd el! - Úgy dobta az aranyat a kanapéra, mintha mit sem érő papírnehezék lenne, és nem érne többet, mint a legtöbb ember háza.

- Nem akarom elfelejteni. Épp meséltél volna a múltadról. Éreztem. Tudnom kell, pláne most, amikor meg akarod úszni, hogy elmondd. Gondolj bele! Te gyakorlatilag mindent tudsz rólam. De én igazából mit tudok rólad?

– Sok mindent.

– Tudom, hogy a mostohatestvéred rád van gerjedve, és gazdag vagy.

Kábé ennyi.

– Ez fáj! Az elbűvölő személyiséggemmel mi van?

– Oké. Tudom, hogy nem vagy a legnagyobb seggfej, akivel valaha találkoztam.

Latolgatta a szavaimat, aztán zárt szájjal bólintott.

– Elfogadom.

– Bizony. És elmondod ennek a történetét. – A szavaimat nyomatékossítva ujjammal az aranyrúd felé böktem.

Liam lerogyott a kanapéra, újra kezébe vette a fémet, és azt nézte, miközben beszélt.

– Tényleg nem nagy ügy. Én csak... Elgondolkodtam azon, hogy hol tartok. Az *életben* – mondta kicsit halkán, mintha fizikai fájdalmat okozna neki ilyen mélyen beszélni az érzéseiről. – Úgy éreztem, hogy elpazarolom az életemet. Csak a munka érdekelt, hogy még több pénzt keressek, újabb sikereket érjek el. Belefáradtam, hogy hagyom a jó dolgokat elillanni.

– Nem akarok bunkó lenni, de nem értem, mi köze ebből bárminek a tömör aranyrúdhhoz az asztalodon.

– Hát kicsit részeg voltam. És pár napja vettem.

– Ó! Abból, ahogy beszéltél, azt hittem, ez valami nagy krízis volt az életedben pár éve. Csak pár nappal ezelőttről beszélsz?

– Aha. Amikor megismertelek. A részeg énem számára tökéletesen logikus volt. Hátrahagyhatnám a régi énem, és ez lenne a kis trófeám, ami arra emlékeztet, mit adott nekem az a rengeteg pénz. – Próbálgatta az aranyrúd súlyát, aztán felnevetett. – Mondtam, hogy hülyeség.

– Nem hülyeség. Talán egy kicsit melodramatikus. De értem. Papírnehezékként használod, mert a részeg Liam azt mondta, hogy a

pénz nem igazán ér sokat? Miközben a nem részeg Liam egy hatalmas, több millió dolláros tetőlakosztályban él?

Az ajkába harapott.

– Ebben igazad van. De hadd legyen szomorkodó szimbolizmusom, jó?

– Tudod – szólaltam meg hirtelen, és feltartottam az ujjam –, azt hiszem, tisztáznunk kell, hogy is állunk egymással, mert ha a gimis szabályokat nézzük, akkor az orális szex és hát... a *péniszszex* mind egy kapcsolatra utal. Nem kell hivatalos neveket aggatnunk egymásra, de úgy érzem, hogy azt sem tudom, hívhatlak-e a pasimnak.

Liam felvont szemöldökkel rám vigyorgott, miközben felállt, és megfogta a kezemet.

– Lilith... Leszel a barátnőm?

– Igen – feleltem. – De csak akkor, ha megengeded, hogy megint megfogjam az aranyrudat. Szuper gonosztevőnek éreztem magam azzal a kezemben.

– Szerezhetek neked még aranyat. Esetleg aranyérméket? Megtölthetnénk velük egy gyerekmedencét, és úszkálhatsz bennük. Ha a barátnőm ezt akarja, ám legyen.

– A barátnőd most azt szeretné nagyon, hogy kielégítse a mostohatestvéred iránti bosszúvágyát. Ha nem intézzük el hamarosan, akkor rám tör a kangörccs bosszúmegfelelője. Nevezzük kanparának?

– Mi lenne, ha nem lennél kan? És nem lenne merevedésed? Azt hiszem, úgy szeretem a testrészeidet, ahogy vannak.

– Azt *hiszed*? – kérdeztem hátrahúzva a vállamat, és megbökve őt a cicimmal.

Hátratántorodott, de inkább veszélyesen, mint viccesen mosolygott. A keze máris ott kúszott a hátamon, kutatta a bejáratot a ruhámba, és végül megtalálta a cipzárt a hátán.

- Mostanában vacakol a memóriám. De mindig felfrissítheted.
  - Mi van ezzel a sok ablakkal idefent? Nem akarom, hogy holnap valami pasi az utcán a jobb farpofámon lévő anyajegyről kérdezzessen.
  - Van egy anyajegy a jobb farpofádon? – kérdezte Liam.
  - Lehetséges. Megmutathatom, ha megfelekedzel arról a hülyeségről, hogy azt hiszed, én majd letérdelek és könyörgök, hogy leszophassalak.
  - Arról tényleg megfelekedtem! – csapott a homlokára Liam. – Milyen kedves vagy, hogy emlékeztetsz rá! Nem, azt hiszem, még mindig akarom a térden könyörgést és az anyajegyét a fenekeden is. Talán megharapom.
  - Kizárt, hogy könyörögjek – közöltem.
  - Tehát letérdelsz a kedvemért?
  - Nem. – Karba tettem a kezemet, és olyan szúrósan néztem rá, amennyire csak tudtam. – Miért nézel így rám? Nem tetszik ez a pillantás...
- Liam az egyik kezét a hátamra tette, és egy gyors mozdulattal nyomást fejtett ki a térdhajlatomra, amitől az önkéntelenül megroggyant. Ahelyett, hogy a térdem a földnek csapódott volna, Liam elkapta a vállamat, és gyengéden leültetett.
- A torkát köszörülte.
- Örülök, hogy meggondoltad magad.
  - Ez meg mi a franc volt? Kungfu?
  - Ami azt illeti, dzsúdó.
  - Oké. Állj! Te tudsz dzsúdózni?
  - Egy férfinak kell valami hobbi.
  - Új alkut ajánlok. Ha megtanítod, hogy ezt hogyan kell csinálni, megteszek, amit csak akarsz.
- Liam szemöldöke felszaladt.

---

**LIAM**

**A**ltalában a felvágós partikon potenciális ügyfelekkel való pózolászt Price-ra hagytam, de nem akartam kihagyni a lehetőséget, hogy eltereljem Lilith figyelmét a küldetéséről, hogy kielégítse a Celia elleni bosszúvágyát. Szinte utáltam beismerni, de én nemigen éreztem magamban vágyat arra, hogy bármennyire is Celiára koncentráljak. Végre olyan volt, mintha semmi sem állna Lilith és köztem. Mélyen legbelül tudtam, hogy Lilithnek valószínűleg igaza van Celiával kapcsolatban: a mostohatestvérem nem fogja egy utolsó kétségbeesett szabotázsakció nélkül elfogadni, hogy veszített. Számomra Celia mégis olyan volt, mint egy jelentéktelen fekvőrendőr köztem és Lilith között. Én örömmel lassítottam volna, hogy áthajtsak rajta, és már csak a visszapillantó tükörben lássam.

Lilith viszont ki akart szállni a kocsiból egy légkalapáccsal és dinamittal, hogy kirobbantsa a fekvőrendőrt az útból. De ilyen a stílusa, és ez is a bája része. A lányos és a kommandós viselkedés furcsa elegye volt. A gyerekkora mély nyomot hagyott benne, és amióta találkoztunk, úgy éreztem, azt látom, ahogy pillanatról pillanatra elszakad a múltjától. Ez tetszett, és izgatottan vártam, meddig jut az átalakulásban.

Elegáns zöld ruhában állt mellettem, ami úgy csillogott, mint a



halpikkely. Mélyen nyitott háta újra és újra odavonzotta a tekintetemet. Szemem szinte itta az izom finom mélyedésének látványát, ami végigfutott a gerincén, és beleveszett a fenéke feletti puha bőrbe, és tudtam, hogy gond nélkül becsúszthatom a kezemet a ruha anyaga alá, hogy lopva megmarkoljam, ha akarom.

Uralkodtam magamon. Tudtam, hogy hamarosan újra az enyém lehet. Majdnem egy hét telt el, mióta rögtönzött dzsúdóórát tartottunk, ami aztán szopásórává alakult. Amikor beismerte, hogy most csinál ilyet először, és az ujjai rám kulcsolódtak, az ajka pedig centikre volt a farkam tövétől, az talán a legszexibb dolog volt, amit valaha láttam. Őszintén szólva nem jöttem volna rá, hogy ez az első alkalma, de lehet, hogy bűnöztem egy kicsit, és elhúztam a dolgot azzal, hogy új technikákat próbáltattam ki vele. Gyorsan tanult, és mint kiderült, szívesen gyakorolt, amilyen gyakran csak tudott.

Az egyik célom az volt, hogy a szexjátékdoboza, amit a cuccaival hozott át, amikor „átmenetileg” hozzám költözött, zárva maradjon. Nem akartam osztozni Lilithen, még egy dildóval sem. Csendben annak is örültem, hogy Lilith mindennap egyre több „átmeneti” dobozt hozott át, amiket aztán kinyitott és kipakolt.

\* \* \*

PRICE MOST AZ EGYSZER végiggombolt szmokingot viselt.

Megrántottam a gallérját.

– Ma a nagymamád öltöztetett? – kérdeztem.

– Hiszed vagy sem – válaszolta úgy hessegetve el a kezemet, mintha egy légy lenne –, jól végzem a munkámat, és utánanézttem a dolgoknak. Ma itt van egy nagyhal is, és a hanyag öltözék idegesíti. *Ezért.*

– Tehát végre beismered, hogy a stílusod hanyag, nem pedig divatos?

– Nem. Csak tudom, hogy egy ilyen korlátolt illető amúgy sem értékelné a stílusomat. – Price Lilithre nézett, aki elindult az ételleltallal megrakott asztal felé. – Egyébként hogy alakulnak vele a dolgok?

– Jól – válaszoltam.

– Menj már! Az elmúlt héten legalább tízszer kaptalak azon, hogy mosolyogsz. Egyszer még azt is hallottam, hogy az irodádban fütyörészelsz. Ismerd be! Ez több mint „jól”.

Vállat vontam.

– Azt hiszem, szeretem.

Price kidülledt szemmel nézett rám.

– Szereted?

– Csak ő jár a fejemben. Már az sem érdekel, hogy visszavágjak Celiának.

Price a fejét csóválta.

– Hát persze, hogy csak ő jár a fejedben. Ez olyan, mint a Rómeó és Júlia, haver. Mit gondolsz, miért szól az összes tragikus romantikus történet olyanokról, akik alig töltöttek időt egymással? Azt hiszed, Rómeó megölte volna magát, ha elég ideig élt volna Júliával ahhoz, hogy rájöjjön, a csaj képtelen összeszedni a zoknijait a fürdőszobapadlóról? Vagy hogy szörnyen felpuffad, ha mexikóit eszik? Ugyan már! Idefent dől el – közölte megkocogtatva a fejemet. – A biológia ver át. A tested csak azt akarja, hogy varázsolj bele egy kisbabát, add tovább a génjeidet, aztán bumm! A varázslatos vegyi anyagok eltűnnek, és rájössz, hogy a szerelem csak illúzió.

– Vagy – mondtam erre – egy cinikus pöcs vagy, és semmit sem tudsz a szerelemről, mert még soha nem volt komoly kapcsolatod.

– Mit értesz komoly alatt?

– Ami tovább tart egy hónapnál.

Úgy festett, mint aki mindjárt közli, hogy tévedek, de csak

összeráncolta a homlokát.

– Nem kell személyes tapasztalat, hogy az ember ezt tudja, Liam. Gondolj bele! Mi történik, ha elfogy, amiről beszélni tudtok, vagy amikor a szex már nem jó móka? Tényleg egy nőhöz akarod láncolni magad egy életre, annak alapján, hogy néhány hete ismered?

– Nem azt mondtam, hogy elveszem feleségül, csak hogy gondolkodtam rajta.

Price lehunyta a szemét, és a homlokához nyomta az ujjhegyeit.

– Elkapott a punciláz. Ennyi az egész. El fog múlni, de ígérd meg, hogy még nem mondd neki, hogy szereted! Amint megteszed, események veszélyes láncolatát indítod el, és nem ígérhetem meg, hogy ki tudlak húzni belőle.

– Értékelem az aggodalmadat, de azt hiszem, tudok vigyázni magamra. Tudom, mit érzek. Ilyen egyszerű.

– Pár másodperce mondtad, hogy azt *hiszed*, szereted. Most meg úgy beszélsz, mintha biztos lenne.

– Azóta eldöntöttem.

Price bosszúsan felsóhajtott.

– Kade tudja? Egyikünknek el kellene mondania neki. Össze fogja törni szegény fiú szívét.

Kade egyszer csak megjelent, amivel valahogy sikerült meglepnie, bár általában nem volt túl nehéz észrevenni a hatalmas testét.

– Már tudok róla, Price. Liam elmondta, amikor ideértünk. Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy én vagyok a legjobb barátja.

Price gúnyosan mosolygott.

– Csak azért neked mondtam el először, mert tudta, hogy a te felfogásod túl egyszerű ahhoz, hogy mindezért idiótának nevezd.

– Egyszerű a felfogásom? – kérdezte Kade. – Szerinted ki írta a kódot ahhoz a zseniális szoftverhez, amiről folyton áradozol az ügyfeleinknek,

és...

Elsétáltam, hagytam őket civakodni. Valójában valószínűleg azért nem volt egyiküknek sem komoly kapcsolata, mert szinte minden adandó alkalommal egymással vitatkoztak.

Lilith tágra nyílt, lelkes tekintettel figyelt valamit. Ilyennek még sosem láttam az arcát.

– Mi folyik itt? – kérdeztem mellé lépve.

– Az a nő. Vécépapír ragadt a cipősarkára, és most ripakodott rá a pincérre, amiért bort ajánlott neki, mikor ő terhes, bár nyilván nem látszik rajta. Látod, ahogy az emberek kezdik észrevenni a vécépapírt, de senki sem mond semmit?

Figyeltem, ahogy a nő félig lehunyt, magabiztos szemmel átsétál a termen. A háta mögött néhányan odafordultak. Viszonylag eseménytelen pillanat volt, de Lilith nagyon odavolt.

– Meglep, hogy senki sem szól neki.

– Engem nem. Folyton látok ilyeneket. Az emberek szinte soha nem szólnak, kivéve, ha közeli barátról van szó. Az átlagemberek csak nézni szeretik, és mutogatni a barátaiknak.

Elvigyorodtam.

– Ez elég gáz. De ha neked valaha vécépapír ragad a cipődre, azonnal szólni fogok.

– Nem szükséges. A cipőre ragadt vécépapír olyan rejtély, amit nem tudtam megfejteni. Mármint mit csinálnak az emberek a mosdóban, amikor vécépapírra lépnek? Eleve nem figyelnek egy nyilvános vécében arra, hogy hová lépnek? Már annyi kósza ürüléket láttam különböző lepukkant mosdókban, hogy a tekintetem kábé a padlóra tapad.

– Jogos kérdés.

– Mi az? – kérdezte. – Furán nézel rám.

Elbiccentettem mellette.

– Nem rád – mondta halkán. – Itt van.

– A francba! – suttogta Lilith.

Az elmúlt héten kidolgoztunk egy tervet, és Celia érkezése volt az első fázis. Felkaptam egy garnélát a közeli asztalra kitett kaják közül, és Price felé hajítottam. Lepattant a homlokáról. Viccesen hátrarándult a feje, mintha épp eltalálták volna a két szeme között. Haragos tekintettel nézett rám, ami azt üzent: „Kinyírlak!”

– Celia – tátogtam, és a nő felé biccentettem.

Price elhallgattatta Kade-et, aztán elsietett a tömegbe. Price azt ígérte, hogy ismer valakit, aki „egy Speedo gatyát is elad egy eszkimónak”. Nekünk arra kellett a fickó, hogy beadjon egy sztorit Celiának, ami valószínűleg nagyobb falat lesz.

Pár perccel később egy jól öltözött férfival tért vissza, aki pár évvel volt idősebb nálam. Jóképű volt, és sokatmondóan rám kacsintott, ahogy Celia felé sétált.

– Tényleg azt hiszed, hogy ez működni fog? – kérdezte tőlem Lilith.

– Ne bámuld! – kértem. – Celia tudja, hogy itt vagyunk, de ha meglátja, hogy túlságosan figyeljük, valószínűleg elkezd gyanakodni.

– Szerinted meddig tart, míg beveszi ezt, ha tényleg beválik?

– Nem tudom. De Price-szal hozzáférést adtunk a pasinak a pénzünkhöz, úgyhogy azt könnyen be fogja tudni adni, hogy tele van pénzzel. Celia mindig is aranyásó volt, de gőgös is. Ha lehet egy olyan gazdag férje, aki fiatal és jóképű is, szerintem megragadja az esélyt. Neki ez olyan, mint egy trófea, és a legszebbet, legcsillogóbbat akarja. Tehát, ha ez a pasi el tudja hitetni, hogy az, aki, szerintem tényleg működhet.

– Szóval a pasi elcsábítja, ráveszi, hogy váljon el a férjétől, aztán egyszerűen dobja.

– Kivéve, ha le akarod fújni.

Lilith a fejét rázta.

– Gondolj bele, mi mindent művelt! A kamerákra. Miss Megadidkóra. Már mint megpróbálni rávenni valakit, hogy váljon el a férjétől, bevallom, kicsit tényleg emeli a tétet, de nem akarom lefűjni. Bosszúvágó, emlékszel?

– Emlékszem. De őszinte leszek, rossz érzésem van emiatt.

– Nem hátrálunk ki, öcskös! – Lilith most magabiztosabbnak hangzott. – Gondolj bele! Ha valami csoda folytán Celiának tényleg fontos a férje, eleve eszébe sem jut elválni tőle. Ez csak akkor működik, ha a házasság tényleg kamu volt.

Price csatlakozott hozzájuk.

– A pasi profi. Bízz bennem! A sőt is eladná a csigának.

– Azt hittem, Speedo gatyát az eszkimóknak – jegyeztem meg.

– Mindkettő. Őstehetség a fickó. Semmi megbánás nincs benne. Őszintén, nekem mindig kicsit pszichopátának tűnik, úgyhogy kétlem, hogy ez lelkileg bármennyire is ártana neki.

– Tönkre akarom tenni Celia életét, nem véget vetni neki. Ha a pasi veszélyes, le kell fűjnünk a tervet.

Price feltartotta a kezét.

– Nyugi! Rossz szóhasználat. És azt mondtam, kicsit pszichopata. Csak úgy értettem, hogy a legtöbb ember, akit bevonok az eladásba, elkezd moralizálni arról, hogy trükkel veszünk rá embereket, hogy olyasmit vegyenek meg, amit nem kellene. Ő meg csak eladni akar. Nem érdekli, hogy jó vagy rossz-e az ügyfélnek. Bízz bennem, ezt neki találták ki!

– Mit mondtál, hogy hívják?

– Florian.

Lilith visszafojtotta a nevetését.

– Mi az? – kérdezte Price.

– Nem úgy néz ki, mint egy Florian. Hosszú hajúnak képzelném, dagadó izmokkal. Talán egy francia pasinak.

- Aha, hát, röhögj, amennyit akarsz, de Florian elintézi. Azt garantálom!

---

**LILITH**

**E** lőször hívtam fel a legjobb barátnőmet, Emilyt, mióta megismertem Liamet. Örültem, hogy a távolsági hívás már nem létezett, mert különben egy vagyona került volna a párizsi beszélgetés.

Liam lakásának ablakmélyedésébe fészkeltem be magam, New York City ott nyújtózott alattam. A homlokomat az üveghez nyomva úgy éreztem, mintha a magasban lebegnék. Liam dolgozott, nekem viszont szabadnapom volt, mert William a minap vett egy vízi jetpacket, és nem tudta annyi időre abbahagyni az azzal való szórakozást, hogy bejöjjön dolgozni.

Emily néhány csengetés után felvette.

– Lilith! – szólt bele. – Majd beledöglöttem, hogy nem hívhatlak, de tudom, hogy nem jó zaklatni téged. Kábé mint amikor a macska csak akkor jön oda, és ül az öledbe, ha levegőnek nézed, de ha te hívod, ő néz levegőnek téged.

Elmosolyodtam. Mostanában egyre gyakrabban csináltam ilyet, és nem tudtam biztosan, mit gondolok erről.

– Tetszik, hogy macskához hasonlítasz.

– Tudom – válaszolta, és hallottam a mosolyt a hangjában. – Ó, jó hírem van. Az egyik szobromat kiállítják a Louvre-ban. Nyilván csak



időszakosan, de csinálnak ilyet diákoknak, hogy egy munkádat kiállítják egy diákgalériában a hétvégére.

– A szobornak van pénisze?

Emily felnevetett.

– Hát... Ez inkább olyan város a felhőn dolog... Nehéz elmagyarázni, de küldök róla képet, ha kész lesz.

– Szabad neked ilyen menő dolgot csinálni? Azt hittem, a modern művészet csak annyi, hogy festéket borítotok mindenféle tárgyra, amiket hagyományosan nem használnak vászonként. Vagy ez, vagy péniszek és vaginák nagyon részletes rajzát rátenni dolgokra, mert az meg merész.

Emily pár másodpercig hallgatott.

– Hé... Valahogy más vagy.

– Mi? Nem vagyok. Valószínűleg csak a szar telefonod műve.

– Nem. Boldognak hangzol. Mi folyik odaát? Nemrég végignézted, hogy valaki meghal?

– Egy pasi – mondtam lassan. – Azt hiszem, kapcsolatnak is hívhatod.

Újabb szünet.

– Lilith! – sikkantotta Emily.

Elhúztam a telefonomat a fülemtől, és összerándultam a hirtelen hangkitöréstől.

– Ne legyél tök fura itt nekem, jó?

– Jó. Jó. – Emily lassan kifújta a levegőt, mintha tényleg igyekezne lenyugtatni magát. – Mióta?

– Egy hónapja – válaszoltam. – Nála lakok már három hete. Roosevelt is itt van.

– Hogy hívják?

– Liam.

– Várj, egy hét után hozzáköltöztél? Az gyors. Nem valami fura alak,

ugye?

– Ez csak átmeneti. Az összeköltözés. Mármint a lakásom mostanra gyakorlatilag üres, és egy hete nem jártam ott... de soha nem ígértem neki, hogy hosszú távon maradok.

– Oké, szóval egy hét után hozzáköltöztél. Átmenetileg. Nyilván nagyon odavagy érte, de közben tartasz az elköteleződéstől, mert...

– Nem tartok az elköteleződéstől. Én csak... nem tudom... várok? Még soha nem csináltam ilyet. A gimis kapcsolatok könnyebbek voltak, mert az összeköltözés nem volt lehetőség. Csak a srác mellett ültél a buszon, és együtt ebédeltetek. Ennyi. Most meg ki kéne találnom, hogy mit jelent ez az egész?

Emily nevetett.

– Oké. Figyelj! Nyilván én sem vagyok szakértő, de ha odaköltöztél, ez elég komoly. Van egy természetes folyamat. Pasi, összeköltözés, eljegyzés, házasság, gyerekek. A sorrendet összekeverheted, ha akarsz, de kábé ez az alap.

– Az alap szerint bármelyik nap számíthatok eljegyzési gyűrűre.

– Miért nem rémiszt meg téged annyira ez az ötlet, mint azt a Lilithet, akit ismerek és szeretek?

– Nem fog feleségül kérni. Ráadásul az egész bonyolult. Van egy gonosz mostohatestvére, és van ez a bosszútervünk, ami még alakul. Úgyhogy minden áll, míg kiderítjük, hogy eléggé sabotáltuk-e a nő életét ahhoz, hogy ne kelljen amiatt aggódnunk, hogy békén hagy-e minket.

Újabb szünet.

– Kicsit most már világosabb. Ahhoz, hogy egy pasi érdekeljen téged, kell, hogy legyen benne valami fura és elcseszett. – Emily nevetett. – Tökéletesen el tudom képzelni, hogy azon mesterkedsz, hogy tönkretedd valami szegény nő életét.

- Aha, tök mindegy. - Megint mosolyogtam, leginkább azért, mert eszembe jutott, milyen szórakoztató Liammel titokban settenkedni, hogy megpróbáljuk szemmel tartani Celiát és Floriant. William megengedte, hogy használjuk a kémcuccokat, és a szaglászás az egyik közös esti programunk lett. Persze nálunk a szimatolás inkább azt jelentette, hogy leparkoltunk valahová egy kocsival, ahová szerintünk készültek, egy óráig elvonta a figyelmünket, hogy beszélgetünk, aztán az este további részében kaját rendeltünk és filmet néztünk Liam lakásán.

Csak néhányszor láttuk a párt, amikor épp valamilyen boltba tartottak. Tekintve, hogy órákat töltöttünk együtt azzal az ürüggyel, hogy utánuk kémkedünk, mostanra egyértelmű lett, mi a valódi indokunk.

- Tervezel valamit karácsonyra? Ryannel arra gondoltunk, hogy hazamegyünk az ünnepekre. Csak hogy találkozzunk mindenkivel. Már egy kész örökkévalóság telt el.

- Ha tizenhárom hónap örökkévalóság, akkor igen.

- Néha annyira konkrét tudsz lenni.

- Hogy válaszoljak a kérdésedre, nem. Még nem igazán találtam ki, hogy mit csinálunk karácsonykor. Azt sem tudom, hogy mit vegyek Liamnek. Van egy olyan érzésem, hogy már megvett mindent, amire valaha vágyott, úgyhogy tök szentimentálisnak kell lennem, és venni valami kedveset.

- Van egy ötletem...

LIAMMEL EGY ZSÚFOLT kávézóban ültünk.

- Price azt mondta, Florian már nem jelentkezik nála. Nem válaszol az üzeneteire, semmi. És a pénzünket sem csapolja annyira durván, mint az elején.

- Szerinted ez mit jelent? Lehet, hogy Celia rájött az igazságra vele

kapcsolatban?

- Lehetséges. Vagy talán tényleg kedveli Celiát? - Liam a homlokát ráncolta a gondolatra, aztán megrázta a fejét, mintha valami örültséget mondott volna. - De annak nem lenne semmi értelme. Valami másról van szó.

- Price mondta, hogy Florian enyhén pszichopata. Szerintem a nővéred is az.

- Mostohatestvérem. És ez igaz lehet, de el sem tudom képzelni, hogy. Ha meg tényleg egymásra kattantak, biztosan nagyon hamar eldurvul a dolog, amikor Celia rájön, hogy a pasi igazából nem milliárdos. Florian jól keres, de kétlem, hogy többet, mint Walter. Celia ejteni fogja, amint ezt megtudja.

- Aha. Szinte sajnálom a dolgot. Mi van, ha a pasi tényleg belezúgott Celiába, mi pedig mindkettőjüknek összetörjük a szívét? Celia életét örömmel tönkreteszem, de ez a Florian csak nekünk tesz szívességet.

- Az én Lilithem sajnál valakit? - Átnyúlt az asztalon, és a homlokomra tette a kezét. - Jól vagy, kicsim?

Az ajkamba haraptam. Egy-két hete kezdett nekem beceneveket adni, és bár szingliként úgy gondoltam, hogy a becenevek visszataszítóak és undorítóak, meggondoltam magam. Amikor ezeket Liamtól hallottam, remegett a gyomrom, és elpirultam, még akkor is, ha valami olyan hülyeségnek hívott, mint „csirkefalatka” vagy „cukipofa”. Szerette variálni, de az alap a „kicsim” volt, amiben volt valami laza kedvesség, amivel nem tudtam betelni.

- Ami azt illeti, remekül vagyok.

- Valószínűleg azért, mert most úgy eszel, mint egy normális ember - közölte Liam, ügyet sem vetve arra, hogy igazából hogy értettem. - Tudtam, ha egyszer rendbe szedjük a makrotápanyag-egyensúlyodat, piszok jól fogod érezni magad. Őszintén meglep, hogy járni és beszélni

tudtál ilyen kis fehérjebevitel mellett. Maga volt a tudomány csodája.

– Ha tovább beszélsz a makrotápanyagokról, spontán belehalok az unalomba – közöltem.

Liam elvigyorodott.

– Jó. Amíg továbbra is megeszed, amit főzök, örülök, még akkor is, ha nem hagyod, hogy beszéljek róla.

– Így szólt az alku – bólintottam. Liamról kiderült, hogy remek szakács. Szörnyülködve hallotta, hogy az étrendem a ramen tészta, a sajtos makaróni és a pizza állandó rotációjából állt. Ahogy ő mondta, a létfontosságú tápanyagok harmada hiányzik a szervezetemből. Állítólag fehérjét is ennem kéne, nem csak zsírt és szénhidrátot. Ki gondolta volna? Nem akartam beismerni neki, de szuperül éreztem magam, amióta elkezdett főzni nekem. Kicsit nehezebb volt folyton szörnyen házsártosnak és szarkasztikusnak lenni, de ez akár az újpasi-hatás is lehetett. Még arra is odafigyelt, hogy egyszerűen fehérjét csempésszen azokba az ételekbe, amiket már szeretek.

Most a ramen levesem marhahússal készült, a sajtos makarónimon volt bacon, a pizza feltétje pedig nem csak sajt volt. Olyan ételleket is megmutatott nekem, amiket ő felnőtt kajáknak nevezett, amit kicsit sértőnek éreztem. De azt is be kellett ismernem, hogy az én étrendem még mindig nagyrészt az olcsó kajákból állt, amiket még főiskolásként tanultam meg elkészíteni. Liam szerencséje, hogy a „felnőtt kajái” nagyon finomak voltak, ezért nem nagyon panaszkodtam, amíg nem játszotta nekem az étkezési gurut, aki megpróbálja megtanítani nekem a dolgok mögött rejlő tudományt.

– Bevallhatok valamit? – kérdeztem.

– Igen, de nekem is be kell vallanom valamit.

– Mondjuk ki egyszerre!

– Oké, háromra! – egyezett bele Liam. – Egy, kettő, há...

– Már nem is érdekel, hogy bosszút álljak Celián – mondtam én.

– Kezdek beléd szeretni – mondta ő.

Egymás szemébe néztünk, és a fülemben elhalkult a kávézó beszélgetéseinek moraja. *Kezdek beléd szeretni.*

Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de nem jutottak eszembe a megfelelő szavak, ezért csak kis darabkákat tépkedtem le a szalvétámból, és át dugtam azokat a kávéscsészém mellett hagyott gyűrűn.

– Szóval – mondtam végül –, úgy érzem, az enyém egy kicsit kevésbé volt eget rengető, és egy kicsit büntudatom van emiatt.

– Egyetérték – mondta Liam. – Érezz is büntudatot!

Nem néztem fel, de mintha éreztem volna a vigyort a hangjában.

– De – tettem hozzá – nézz a mélyére annak, amit mondtam! Mivel én voltam az, aki nagyon bosszút akart állni Celián, az, hogy engem ez már nem érdekel annyira, biztosan azt jelenti, hogy valami elkezdett még jobban érdekelni.

– Igaz. És tekintve, hogy mennyire ráizgultál a bosszúra, amiről folyton beszéltél, csak azt feltételezhetem, most valami másra vagy ráizgulva, és ez talán még fontosabb, mint korábban.

– Ezt levezethetnéd.

– A szerelemre vagy ráizgulva – suttozta.

Kibukott belőlem a nevetés, aztán az ajkamba haraptam, ahogy újra a szemébe néztem. Láttam. Nemcsak azt, hogy mit érez irántam, hanem hogy én miért tudtam hirtelen, hogy én is szeretem őt. Valószínűleg mindenkinél máshogy van, de én nem csak azért szerettem Liamet, mert jól kijöttünk vagy mert megnevettetett. Hanem azért, mert valahogy ki tudta belőlem hozni a legjobbat. Ez talán önző gondolat volt, de azt hiszem, belül igazából mindenki önző, és mi jobb okod lenne rá, hogy szeress valakit, mint hogy olyasvalakit találtál, aki megtanít rá, hogy

magadat szeresd.

– A szerelemre vagyok ráizgulva – értettem egyet.

– És mit csináljunk Celiával? – kérdezte Liam. – Csak fújjuk le az egészet?

A homlokomat ráncoltam.

– Nem tudom. Már nem érzem azt, hogy látnom kell, ahogyan tönkremegy az élete, vagy ilyenek, de ajándékkártyát és tortát sem vennék neki. Mi lenne, ha egyszerúen csak megszakítanánk a kapcsolatot ezzel a Floriannel, és hagynánk, hogy azt csináljon, amit akar?

– Csak hagyjuk annyiban?

– Aha. Talán így is katasztrófa lesz a vége Celia számára. Talán igaz szerelemre talál. Igazából kit érdekel?

Liam nevetett.

– Bevallom, még mindig nem akarom, hogy ilyen könnyen megússza. Leállhatok az egész „tönkreteszem az életét”-dologgal, de *valamit* tönkre kell tennünk. Legalább a napját. Talán a hetét.

Felkacagtam.

– Most úgy beszélsz, mint én.

– Várj, amíg meghallod a tervemet! – vigyorgott Liam.

---

**CELIA**

Csináltam magamnak egy csésze kávé, és kibámultam a konyhaablakon. Esett a hó, és hosszú idő óta először boldog voltam. Floriannel golfozni készültünk, vagyis végre volt okom felvenni az imádnivaló golfszerelésemet. Természetesen csupa tervezői darabból állt, és nem volt kétségem afelől, hogy a többi feleség és barátnő sárgulni fog az irigységtől.

Mosolyogva az ajkamba haraptam. Walter egy óra múlva fog hazaérni egy üzleti útról, de egy gyilkosságot is megúszhatnak, ha rebegettem felé a szempillámat. Párszor már találkozott Floriannel. Azt mondtam neki, hogy ő a személyi edzőm, és amikor ma eljön értem, egyszerűen azt mondom majd, hogy ma testmozgásként golfozni fogunk. Walter erre csókot nyom majd az arcomra, és sok szerencsét kíván.

Az, hogy együtt voltunk Floriannel, csak még utálatosabbá tette az életemet Walterrel. Száraz, cserepes ajkára gondoltam, aztán Florian szájának puha, sima melegségére. Eszembe jutott, milyen hideg volt rajtam Walter csontos keze Florian erős érintéséhez viszonyítva. A válás gondolata többször átfutott az agyamon, bár tudtam, hogy a házassági szerződésünk atombiztos. Ha elválnék Waltertől, nem kapnék semmit. Florian gondoskodott volna rólam, de zavart a gondolat, hogy üres



kézzelel sétáljak el Waltertől. Évekig szenvedve vártam arra, hogy meghaljon, és mindent rám hagyjon. Ha elmennék, az egész hiábavaló lett volna.

*Ez van.* Még egy utolsót kortyoltam a kávémból, és eszembe jutott, hogy tegnap nem néztem meg a bejáratnál, hogy jött-e csomag. Kidugtam a fejemet, és két dobozt láttam. Az egyik egy nagy kartondoboz volt az eBaytől. Valószínűleg valami autóalkatrész, amit szokás szerint Walter rendelt. Csatlakozni fognak a nem használt alkatrészek kupacáéhoz, amiket Walter álma szerint végül a régi autói felújításához használ majd. A másik doboz érdekesebbnek tűnt. Rózsaszín volt, elegáns és nagyon lányos.

Azonnal Florianre gondoltam. Biztosan meglepetésként küldte nekem. Walter dobozát kint hagytam, a rózsaszínt pedig bevitettem. Leültem a kanapéra, óvatosan kibontottam a masnit, és elolvastam az üzenetet a kártyán.

„Rendelésre készült, csak neked. Egyszerűen nyomd meg a kis piros gombot, hogy induljon a buli! Felejthetetlen lesz.

A legjobbakat:

L és L”

Homlokráncolva néztem le a kártyára. *L és L?* Azon tűnődtem, hogy ez vajon utalás-e valamelyik versre. Florian rendkívül olvasott ember volt, és mindig könyvekről meg olyasmikről beszél, amikről még soha nem hallottam. Kivertem mindezt a fejemből, és kinyitottam a dobozt.

Egy dildó volt az.

Felnevettem, aztán az ajkamba haraptam, és meleg izgalom cikázott át rajtam. *Florian, te mocskos gazember!* Ilyen nagy dildót még életemben nem láttam, és furamód tudni akartam, milyen érzés. Ráadásul a kis piros gomb a bigyó tövénel nagyon kíváncsivá tett. *Egyszerűen nyomd meg a kis piros gombot, hogy induljon a buli!* Gondoltam, hogy azzal lehet

bekapcsolni a vibrátort, de miért készült rendelésre?

Tíz perccel később meggyújtottam néhány gyertyát a hálósobában, és készen álltam.

Becsúsztottam, és elakadt a lélegzetem. *Tényleg* nagy volt. Majdnem túl nagy. Egy pillanatra majdnem feladtam, de Floriant ismerve meg fogja kérdezni, hogy ment, és nem akartam csalódást okozni neki. Tovább próbálkoztam, míg teljesen magamba nem toltam, aztán a kis piros gomb után nyúltam.

Megnyomtam, és felkészültem a vibrálásra. Helyette viszont egy furcsa hangot hallottam, és kellett egy pillanat, hogy rájöjjenek, mi az. Telefoncsörgés volt, ami egy, a dildóban lévő hangszórón keresztül hallatszott. *Mi a fene?*

– 911, mi a vészhelyzet?

– Nincs vészhelyzet – mondtam gyorsan, miközben próbáltam kihúzni magamból a dildót. Pánikba esve biztosan befeszültem, mert nem sikerült. Újra megnyomtam a piros gombot, remélve, hogy az leteszi a hívást.

– Asszonyom, minden rendben?

– Minden rendben! – ordítottam. – Csak nem tudok rájönni, hogyan tegyem le ezt a kurva dildót, jó?

– Küldök rendőrt, csak a biztonság kedvéért.

– Ne, maga idióta! Én csak... Ne küldjön senkit! Jól vagyok!

– Csak maradjon vonalban! A rendőrtisztek pár perc múlva megérkeznek.

Kibukott belőlem az összes káromkodás, amit csak ismertem, miközben próbáltam a hülye izét kiszedni magamból, de meg sem moccan. Minél jobban bepánikoltam, annál jobban beragadt. Pár percig nem törődtem a nővel a telefonban, előkotortam a síkosítót, és próbáltam annak segítségével kicsúsztatni a dildót, így sem jutottam

semmire.

Aztán hallottam egy kocsiajtó csapódását a feljárón. A földszinten csörömpölt a kulcs a bejárati ajtóban, és lépteget hallottam felfelé jönni a lépcsőn.

– Szívem, megjöttem! Hol a csókom?

– Basszus! – suttogtam.

– Minden rendben, hölgyem? – üvöltötte a hang a lábam közül.

Most, hogy Walter hazajött, rájöttem, milyen hihetetlenül hangosak a hangszórók a dildóban.

– Fogja be! – sziszegtem. – Meghallja!

Magamra kaptam egy köntöst, és amilyen gyorsan tudtam, kisettem a folyosóra, a hatalmas, bennem ragadt dildóval együtt.

– Szia! – köszöntem. Próbáltam lazának és simulékonynak tűnni, de a hangom elcsuklott.

Walter mosolyogva magához ölelt.

– Még köntösben vagy? Nem jellemző rád.

– Lustálkodós reggel volt.

Mindketten a ház elől hallatszó rendőrségi szirénák és nyitódó-csukódó ajtók zaja felé fordultunk.

– Ez meg mi? – kérdezte Walter.

– Megyek, intézem. Ne erőltess meg magad, drágám! – Mosolyogva arcom csókoltam, aztán lebicegtem a lépcsőn a bejárati ajtó felé.

Kinyitottam az ajtót, mielőtt kopoghattak volna, csak az arcomat dugtam ki. Két nagydarab rendőrtiszt nézett vissza rám aggódó arccal.

– Minden rendben van, uraim. Csak félretárcsáztam. Próbáltam mondani a központosnak, de nem értette a célzást.

– Az a dolgom, hogy ilyen helyzetekben hívjam a rendőrséget, asszonyom – szólt közbe egy hang a vaginámból.

Összeszorítottam a lábam, és elkerekedett a szemem.

A rendőrök zavartan néztek rám.

– Ez honnan jött? – kérdezte az egyik.

– Ez egy okosotthon – feleltem. – Mindenhol hangszórók vannak.

– Úgy hangzott, mintha magából jött volna, hölgyem. Bejöhetnénk?

– Nem! – vágtam rá. – Nem jöhetnek. Tökéletesen jól vagyok.

A hajamat szerettem volna tépni, amikor azt láttam, hogy Florian kocsija áll meg a felhajtón. Kiszállt, a rendőrautó és a rendőrök láttán az ajtóhoz sietett.

– Mi folyik itt? – kérdezte Walter a hátam mögött. – Ó, helló, Florian!

– köszönt Walter, amikor látta, hogy Florian jön fel a lépcsőn a rendőrök mellett.

Sikoltani szerettem volna. A dildó finoman rezegni kezdett bennem, aztán egyre erősödött, és nehezen tudtam tisztán gondolkodni.

– Mindenki menjen haza, jó?

A rendőrök egymásra néztek.

– Jól vagy? – kérdezte Florian.

– Jól vagyok! – ordítottam. A vibrátor a rengésektől és a saját súlyától gyomorszorító érzéssel végre kiszabadult. Az egész kicsúszott belőlem, és a földre esett a lábaim között, ahol lassan zizegett és forgott tovább.

– Küldjek még egy egységet? – kérdezte a dildó.

A szememre szorítottam a kezem. A fellobbanó düh közepette visszagondoltam a csomaghoz mellékelt kártyára. *L és L. Lilith és Liam.* Tudtam, hogy ez az ő művük.

## EPILOGUS – LIAM

**A** múltban soha nem voltam nagyon oda a karácsonyért, de idén volt kivel ünnepelnem. Bár Lilith azt állította, hogy szerinte a karácsonyi dekoráció „azoknak a hülyéknek való, akik csúnya pulcsikat hordanak, és házról házra járva karácsonyi dalokat énekelnek”, nem panaszkodott, amikor több doboz dísszel állítottam haza, hogy kitegyük a lakásban.

William Chamberson „karácsonyi hepajt” tartott a lakásukon, és meghívott minket. Miután láttam a tejszínhabos ádámkosztümjében, bevallottan kicsit vonakodva egyeztem bele, hogy elmenjünk, de Lilith azt mondta, a legjobb barátnője és a férje iderepülnek Párizsból, szóval nem mondhattam nemet.

Szenteste lifttel mentünk fel Williamék lakásába. Lilith hatalmas, fűzőld pulcsit vett fel, amire egy csillámmal borított plüss unikornist varrtak úgy, mintha Lilith mellkasából tört volna elő Ridley Scott *Alien*jének stílusában.

– Nem te mondtad mindössze egy hete, hogy a csúnya karácsonyi pulcsit hordók olyanok, mint a pestis? – kérdeztem. Az én pulcsimat LED-égők borították, és valószínűleg tűzveszélyes volt, de túlságosan illett rá a csúnya jelző ahhoz, hogy kihagyjam.

– Én ironikusan hordom, úgyhogy nem számít.

– Jó, de mindenki ironikusan hordja. Szóval...

– Én poénkodok azokon, akik ironikusan hordják. Ez *meta*. Ha nem tudod, hogy ez mit jelent, megkérdezheted nagyit.

Felnevettem.

– Az első dolog, amit megtanultam nagyiról, az az, hogy nem teszünk fel neki kérdéseket. Úgyhogy nem, kösz. Ebben rád hallgatok.

Meglepett, hogy a parti Williamék lakásán nem tömegeket jelentett. Több száz vendégre számítottam, de úgy tűnt, a férfi inkább a családra és a közeli barátokra szorítkozott.

Hailey, William felesége Natashának, Bruce feleségének segített tálcákon behordani az ételeket a konyhából a nagy étkezőasztalra. Nagyi az asztalnál ült egy idős, görnyedt férfi mellett. William egy hatalmas falra szerelt tévé előtt állt, VR-szemüveg volt rajta, és mindkét kezében kontrollert tartott. Bruce unott arccal állt mellette, miközben William izgatottan magyarázott a játékról, amit épp játszott, és lóbálta a karját. Úgy tűnt, hogy a játékban egy gladiátorarénában egy csomó ősemberszerű alakot kaszabolt.

Lilith a szemét forgatta felé.

– A legnagyobb hülyeségeket veszi meg. Minden karácsonykor ez van. Mintha nem értené a lényegét, és a karácsony előtti hetekben elkezd megvenni mindent, ami csak az eszébe jut.

– Értem a lényegét – emelte fel William a hangját a nappaliban. – De impulzuskontroll-problémáim is vannak. Az más. Ráadásul a legnagyobb ajándékot meghagytam holnapra. Egy kiselefánt az. Be kellett hajtanom pár szívességet, és csak pár hétig maradhat nálam, de ja. Lesz egy kiselefánt a lakásban... – Elhallgatott, az egész testével lebukott, miközben lóbálta a karját, hogy a játékban legyőzzön egy csapat ellenfelet. – Gyakorlatilag nem teljesen törvényes, de amíg nem tudja meg senki, jók vagyunk.

Hailey megállt az asztalnál, és William felé kapta a tekintetét.

– Egy kiselefánt? – kérdezte.

Azt hittem, hogy üvöltözni kezd vele, de csak a szája elé kapta a kezét, amikor egy izgatott sikkantás szakadt ki belőle.

– Te jó ég! Ez komoly? Elég kicsi ahhoz, hogy szeretgessük?

– A szart is kiszeretgetheted belőle – válaszolta William. – Arra gondoltam, köthetnék neki pulcsikat meg ilyeneket. Talán kis sapkákat, de nem tudom, elég nagy-e a fejük egy sapkához. Talán ormányujjú pulcsikat. Az nagyon vicces lenne, nem?

Nagyi sóhajtván oldalba bökte a mellette álló férfit.

– Hallod ezt, Earl? Az unokám férje rá a példa, miért nem adnak több millió dollárt idiótáknak. El tudod képzelni, milyen lenne a világ, ha több olyanak lenne pénze, mint neki? Mind cseszhetnék.

Earl bólintott, homályos tekintete céltalanul a távolba révedt.

– Tudod – szólalt meg zihálva –, a D-napon az ejtőernyőm fennakadt egy fán. Három rohadt napig rostokoltam ott, mielőtt valaki levágott onnan.

Nagyi a mennyezetre nézve tátozott valamit.

– Earl, te soha semmilyen háborúban nem harcoltál. Lúdtalpad van, és nem soroztak be, te ziháló, öreg, ráncos pöcs. A legérdekesebb, amit valaha tettél, az volt, hogy valaki más gatyáját vetted fel, és ez még akkor volt, *mielőtt* szenilis lettél.

– Nem vagyok szenilis. Csak szerintem szexi vagy, ha felhúzod magad. – Earl köhögés közben felröhögött.

– Ebben átkozottul igazad van – vigyorgott nagyi.

Emily és Ryan pár perccel utánuk érkezett. Arra számítottam, hogy európai stílusú ruhát viselnek majd, mert szinte mindenki, akit ismertem, és pár hétnél több időt töltött Európában, szeretett úgy visszajönni, hogy valamilyen merész, visszataszító divat szerint öltözött.

Amikor megláttam, hogy ők viszonylag normális ruhákat viselnek, úgy döntöttem, máris kedvelem őket.

Ryan mosolyogva bemutatkozott, és kezét rázott velem, miközben Emily elment, hogy köszönjön Lilithnek.

– Szóval te vagy az, aki megszelídítette Lilithet, mi? Úgy festesz, mint aki képes rá – mondta, miközben végigmért. – De közben még mindig nem hiszem el teljesen, hogy létezik ilyen ember.

– Kétlem, hogy az lehetséges lenne. Nem szelídítettem meg. Ez inkább amolyan adok-kapok dolog.

– Logikus. Néha azt hiszem, hogy így van Emilyvel és velem is.

Ryan egy kicsivel később elment, hogy Hailey-vel és nagyival beszélgesse, én pedig meglepve láttam, hogy Lilith szorosan magához öleli Emilyt. Sőt, amikor szétváltak, még a szeme is nedvesen csillogott egy kicsit.

– Hiányoztál te is meg a hülye fejed is – mondta.

Emily kövér könnycseppekkel a szemében felnevetett.

– Ha tudtam volna, hogy csak el kell hagynom az országot ahhoz, hogy ilyen kedves legyél, már rég megtettem volna.

– Aha, hát, ne szokj hozzá! – kérte Lilith. – Lehet, hogy legközelebb csak a párnádra szarok.

Rám pillantott, meglátta elborzadó arcomat, aztán elmosolyodott.

– Oké, jó – ismerte be. – A kontextusból kiragadva látom, hogy ez furán hangozhatott. Ez ilyen macskás dolog. Belső poén... Vagy talán csak tegyük úgy, mintha soha nem mondtam volna!

– Én nem ítélekem – vigyorogtam.

Végül Lilith elsétált a tévé felé, ahol William játszott.

– Ez egész menőnek látszik. Kipróbálhatom?

Bruce megkönnyebbültnek tűnt, és megragadta a lehetőséget, hogy csendben eloldalogjon.



William egyből boldogan segítette Lilithnek feltenni a headsetet, aki percekben belül vicsorogva csapkodta le szegény rajzolt gladiátorok fejét és karját.

William oldalba bökött.

– Őstehetség. Nekem kellett pár óra, míg ráéreztem.

– Aha. Kicsit ijesztő, milyen jól megy neki az emberek megcsonkítása. Mindig azt hittem, hogy a sok duma a ledöfködésről csak poén.

– Tényleg szeret emberek ledöfködésével poénkodni. Ez nem akaszt ki, amikor balhéztok? Érted. Én félnék, hogy elkap álomban, vagy ilyesmi.

– Mi nem igazán veszekszünk.

– Á! – bólogatott bölcsen William. – Próbáld ki! Mókásabb, ha vannak veszekedések. Kibékülős szex meg minden. Mert Lilith azért szexel, ugye?

– Hallak! – mordult fel Lilith. – És erre ne válaszolj, Liam, vagy meglesz az első veszekedésünk!

KARÁCSONY NAPJÁN ÚGY DÖNTÖTTÜNK, hogy magunkban ünneplünk. Sokat gondolkodtam azon, hogy eljegyzési gyűrűt adok neki ajándékba, de úgy döntöttem, nem számít, hogy én mennyire állok készen. Ő számított. Hiába poénkodott ezen sokat Emilyvel, Lilith tényleg olyan volt, mint egy macska. Tudtam: ha túlságosan és túl hamar nyomulok, elijeszthetem. Ezért ahelyett, hogy becsomagoltam volna a gyűrűt, amit vettem, és odaadtam volna neki, megígértem magamnak, hogy várok. Legalább még egy hónapot, még akkor is, ha az is gyors lenne normál mércével mérve. Egy részem meg akarta várni, hogy befejezze az üzleti iskolát, hogy összeköthessem a lánykérést az új karrierje kezdetével, de nem gondoltam, hogy olyan sokáig tudnék várni.

Az időjárás tökéletesen együttműködött, és arra a kilátásra

ébredtünk, hogy New York Cityt puha, fehér hótakaró borítja. Hatvan emelet magasból nem hallottuk a dudák zaját, és nem éreztük azok bosszúságát, akik a hóban próbáltak eljutni valahová odalent. Ehelyett festői volt a kilátás, és halk karácsonyi zene szólt a hifiből.

Lilith azt a pizsamát hordta, amit tőlem kapott. A Mikulás bőrszerkóban motorozott rajta, és voltak még olyan rajzok is rajta, amiken gránátokkal és gépfegyverekkel robbant fel dolgokat. Lilith egyre többet mosolygott, és egyre kevésbé félt boldognak lenni előttem, de tudtam, hogy még mindig inkább az iróniát szerette, nem az őszinteséget.

– Be kell valljam – mondta, miközben meleg kávéval a kezünkben leültünk a karácsonyfa elé –, ez a legtökéletesebb karácsony, amit valaha láttam. Pont ilyen lenne egy jelenet egy karácsonyi reklámban vagy egy Hallmark filmben.

– És az én sötét, szarkasztikus Lilithem ezért úgy érzi, hogy csapdába esett egy rémálomban?

– Nem. Egyáltalán nem. – Féloldalasan rám mosolygott, és a pulcsija bő ujjával szorongatta a bögréjét. Csak az ujjhegyei látszottak ki. – Úgy érzem, hogy szabad élveznem ezt az egészet, már ha így van ennek értelme. Mintha megtanítottál volna rá, hogy megengedjem magamnak.

– Elfogadom, hogy én voltam.

Lilith az ajkát harapdálva felállt, hogy kivegyen egy ajándékot a fa alól. Rózsaszín dobozban volt, ami gyanúsán hasonlított ahhoz, amit tévedésből az én postaládámba tettek egy hónappal ezelőtt. Ahhoz, ami sok szempontból elindított köztünk mindent.

– Ez a tiéd – mondta. – Mást is vettem neked, de ez a nagy szám.

– Vettél nekem egy dildót? Nem kellett volna... De komolyan. Nem fogok ítélni, de tényleg nem szeretném ezt magamon használni, szóval...

- Nyisd ki, te idióta!

Mosolyogtam, aztán meghúztam a szalagot. Összeszaladt a szemöldököm, amikor megláttam, mi van benne.

Egy terhességi teszt. Ami pozitív.

- Ez elvileg lehetetlen - mondtam halkán. - Védekeztünk.

- Úgy tűnik, nagyon eltökélt spermád van, mert ez a negyedik, amit csináltam, és mind ugyanazt mondja.

- Ez a tiéd?

- Nem - válaszolta szárazon. - Elloptam egy terhes nő pisijét, rálöttyintettem erre, és gondoltam, menő karácsonyi ajándék lenne. *Igen*, az enyém, és jobb, ha hamarosan elkezdesz arról beszélni, mennyire izgatott vagy, különben én meg elkezdek aggódni.

Visszaültem a kanapéra, és döbönt arccal néztem le a tesztre.

- Egy baba? - kérdeztem.

- Igen. A szex terhességet okoz. Aztán a terhesség babákat. Ha még mindig próbálsz rájönni, a babák azok a pici, hajatlan izék, amikből emberek lesznek.

Kinyújtottam a kezem, és magamhoz húztam, hogy megöleljem.

- Eddig a pillanatig nem tudtam, hogy akarok egy kisbabát - mondtam bele a vállába.

Lilith körém fonta a karját, és felnevetett.

- Hát, az jó. Mert lesz egy, akár akarod, akár nem.

- Akarom! - jelentettem ki. A szó elindított bennem valamit, és elhúzódtam az ölelésből, mert úgy döntöttem, nincs túl hamar.

Felkeltem a kanapéról, fél térdre ereszkedtem, és kivettem a gyűrűt a hátsó zsebemből.

- Bocs, hogy nem csomagoltam be, de próbáltam várni, hogy ne ijesszelek el. Most úgy tűnik, itt ragadok a nyakadon, szóval szeretnéd hivatalossá tenni?

– De romantikus! – Lilith felnevetett, és lemosolygott a gyűrűre. – Igen.

Az ujjára húztam, aztán visszaültem, hogy megcsókoljam. Lilith nem szerette a hosszú, érzelgős öleléseket, de nem panaszkodott, amikor magamhoz szorítottam, és nem engedtem el. Rögzíteni akartam a pillanatot, úgy emlékezni rá, ahogy volt, és a szarkasztikus Lilith megbirkózott ezzel.

Amikor végül elengedtem, eszembe jutott, hogy mit akartam neki elmondani egész nap.

– Ha már a jó híreknél tartunk. Ma reggel üzenetet kaptam Floriantól.

– Mit, Celia beperel minket a dildó miatt?

Felnevettem.

– Ő még egy passzív-agresszív üzenetet sem küldött nekem a dildós eset óta. Biztos vagyok benne, hogy végre megmutattuk neki, nem félünk oda visszaütni, ahol fáj.

– Csak azt kívánom, bárcsak Florian még mindig belső ember lenne, és nem csak a lopott rendőrségi jelentésből kellene kiindulnunk. Bár az a sor, hogy „hangos koppanással kiesett az alany vaginájából”, arra utal számomra, hogy a jelenet elég drámai volt ahhoz, hogy nyomot hagyjon a rendőrben. Úgyhogy ez sikerült.

– Így van. És egy másik dolog is: Florian elszökik Celiával. Bevallott neki mindent a tervről, és hogy nem igazán milliomos. Celiát nem érdekelte. Tényleg szereti, legalábbis Florian szerint, és a dolog kölcsönös.

Lilith úgy nézett rám, hogy a szeme majdnem kiesett a helyéről.

– Komolyan beszélsz?

– Igen – nevettem. – Nem ez volt a terv, de igen. Ahelyett, hogy tönkretettük volna Celia életét, úgy tűnik, kerítőt játszottunk, és piszok

jó munkát végeztünk. Az egyetlen vesztes Walter. Még azt sem tudom, rájött-e, hogy Celia lelépett.

– Walter egy pöcs volt. Egyik éjjel, amikor büntudatom támadt, utánanéztem a múltjának. Találtam egy csomó mindent botrányokról és megvesztegetésről. Semmi sem lett bizonyítva, de elég nyilvánvaló, hogy sáros a fickó.

– Jó. Akkor mindenki nyert, ugye? Celia megtalálta élete szerelmét, és a közeljövőben valószínűleg nem lesz keserű, őrült megszállott, vagyis minket békén hagy. Florian talált valakit, aki ugyanolyan pszichopata, mint ő. Tökély.

– Igen – mondta Lilith, miközben a tekintete az ajkamra siklott, és az ujjával végigsimított a körvonalán. – Tökély.

# Olvasd el ezeket is!

PENELOPE BLOOM



Hogy hogyan találkoztam vele?

Az új főnököm szereti a szabályokat.

Van egy, amit senki nem mer megszegni...

Senki sem érhet a banánjához.

Én persze megérintettem.

És nemcsak megfogtam, hanem a számba is vettem.

Megrágtam... és még le is nyeltem.

Tudom... Rossz, rossz lány vagyok.

Ezután vettem észre őt, és higgyétek el, nem úgy lehet a legjobb első benyomást tenni, ha épp a pasi banánjától fuldokolsz.

De ugorjunk vissza az időben! Mielőtt még megfogtam egy billiomos banánját, végre megkaptam az első igazi kiküldetésemet üzleti riporterként. Itt volt a lehetőség, hogy bebizonyítsam, több vagyok, mint egy két lábon járó katasztrófa. Be kellett épülnöm a Galleon Enterpriseshez, hogy bebizonyítsam a korrupciós gyanút. (Ide jöhet is a James Bond-zene.) Csak annyit kellett tennem, hogy felvetetem magam gyakornoknak Bruce Chamberson mellé. De fel kellett volna készülnöm rá, hogy ez a pasi úgy néz ki, mint akit direkt a női vágyak megtestesítésére faragtak.

Vissza a jelenbe, a konferenciaterembe, a banánjával a számban. A banánjával, amin még a neve is rajta volt nagy, fekete betűkkel. Pár perccel miután ezt észrevettem, bejött, és rajtakapott. Pár perccel ezután már fel is vett.

Hát igen... Nekem sem tűnt túl jó jelnek.

Hogy hogyan találkoztam vele?

PENELOPE BLOOM



Hát, egy úriember sosem kérkedik.

De szerencsére én nem vagyok az.

Először is fizettem a cseresznyéjéért (vagyis a pitéjéért, de nem ez a lényeg).

Aztán megfosztottam a virágaitól.

Végül otthagytam a névjegyemet, majd kísétáltam, mintha az enyém lenne a hely.

Ja, mondhatni, hogy erős indítás volt.

Hailey

Hogyan találkoztam Williammel? Besétált a pékségbe, vett egy cseresznyés pitét, ellopott egy virágokkal teli vázát, és végül otthagya a névjegykártyáját.

De mielőtt elmondom, mit csináltam a névjegykártyával, valamit tisztázzunk: William rosszabbkor be sem léphetett volna az életembe. A pékségem a csőd szélén állt. A bizarr exem nem akart békén hagyni. Ó, és amúgy egy 25 éves szűz voltam – igen, a tény, amit a barátaim minden adandó alkalommal a fejemhez vágtak.

Ha a szüzességproblémámat Williammel oldottam volna meg, az olyan lett volna, mint egy kalapáccsal lecsapni egy legyet. Brutális túlzás, bár a legjobb fajta.

De William örülten dögös volt, ami hülye tettekre készíti a nőket. Engem is... Szóval felhívtam.

Egyből tudtam, hogy bajban vagyok, amint meghallottam a szexi, mély hangját a vonalban, ahogyan azt mondta: „Még mindig örülten kívánom a cseresznyédet. Kiszállítást vállalasz?”

Egy dögös, új főnök szexi testtel és isteni muffinokkal. Aki ráadásul a középulis szerelmem. És nem emlékszik rám.

Ugyan mi gond lehet?

Persze azon kívül, hogy őt látva alig bírom a bugyimban tartani a saját muffinomat, pedig pár hónap múlva fel kell pattannom egy repülőre, hogy Párizsba utazzak egy művészeti suliba, ahol végre valóra válhatnak az álmaim, amikre igazán, hosszú-hosszú évek óta vágyom. Nem hagyhatom, hogy egy pasi keresztbe tegyen ennek.

Szerencsére csak egy gyors munkát kaptam tőle, pár dekoruccot kell csinálnom egy nagy halloweenbulira. Szóval Emily, te szexmániás, nem szabad megtörnöd, még akkor sem, amikor a

PENELOPE BLOOM



FELFALNÁM 

pasi édesebbnek néz ki, mint a péksütemények, amiket süt. És még akkor sem, ha utánad ő a legnagyobb rajongója az őszi-téli ünnepi időszaknak. Vagy ha ugyanúgy imádja a horrorfilmmaratonokat. Vagy ha elolvadsz már csak a mosolyától is.

Szóval bármilyen álomszép is a szeme, tökéletes a teste, tudom, hogy fel kell szállnom arra a gépre, és ki kell vernem a fejből a gyönyörű gyerekeinket, akikkel a fehér kerítéses házunkban élünk volna. Ugye?